

NNCL1890-610v1.0
HALÁLKAPU sorozat

Margaret Weis és Tracy Hickman:

Sárkányszárny
második kötet

Előzmény:

Sárkányszárny I.

Előkészületben:

Elf csillag I.
Elf csillag II.
Tűztenger I.
Tűztenger II.
Kígyómágus I.
Kígyómágus II.
Káoszkéz I.
Káoszkéz II.
Labirintus I.
Labirintus II.
A Hetedik Kapu I.
A Hetedik Kapu II.

Margaret Weis and Tracy Hickman
Dragon Wing
Published by Bantam Books, a division of Bantam Doubleday DII Publishing Group, Inc.
Copyright ©1990 by Margaret Weis and Tracy Hickman

A borítón Ciruelo festménye látható
Tipográfia: Zölley Imre - DEGS
Cover art copyright ©1988 by Keith Parkinson

Fordította: Szántai Zsolt
Hungarian translation copyright ©1999 by Szántai Zsolt
Hungarian edition copyright ©1999 by Val-Art-la Kiadói Kft.

Felelős szerkesztő: Novák Csanád
Műszaki szerkesztő: Zölley Imre
Korrektor: Halmai Levente

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy részletek reprodukálásának jogát.
All rights reserved!

A kötetet terjeszti:
a Vannaheim Art Könyvkereskedelmi Kft.
(1062 Budapest, Andrássy út 86.)

ISBN 963 85932 7 x
ELSŐ KIADÁS

Kiadja a Valhalla Páholy
Felelős kiadó: Novák Csanád
Szedés és tördelés: Valhalla DTP
Nyomta: Kaposvári Nyomda Kft.-190184

Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató
Készült Kaposvárott az úr 1999. évében

Ezt a könyvet anyám, FRANCES IRENE WEIS emlékének ajánlom.
- Margaret Weis

Dezra és Terry Phillipsnek - MINDENÉRT, AMIN MEGOSZTOZTUNK
- Tracy Hickman

Az „én” az egyetlen börtön, amelyből a lélek nem szabadulhat.
- Henry Van Dyke

huszonnegyedik fejezet

MÉLYSÉG, KÖZÉPSÍK

A sárkányhajó keresztülsele a gyöngyszerű, galambszínű éjszakát, szárnyai rátámaszkodtak a mágiai erejére és a Djern Hereve lebegő szigete fölött felfelé tartó légáramlatokra. A kicsiny kormányosfülke mélyén, testén a repítőhevederekkel Hugh meggyújtotta a pipáját, hátradőlt; elernyesztette a tagjait, és hagyta, hogy a sárkányhajó magától szálljon. Időnként megérintette a hevederekhez erősített kábelek és kötelek némelyikét. Parancsainak engedelmeskedve a szárnyak megdőltek, hogy más szögben hasítsák a légáramlatokat, hogy a hajó erőlködés nélkül haladjon az égen, egyik örvénytől a másikig, állhatatosan, mindig Aristagon irányába.

A Kéz lustán figyelte, milyen szárnyas testek, élők vagy mechanikusak szállnak körülöttük. Elf hajójában a saját fajtájának támadásaitól kellett leginkább tartania - a sárkányháton szálldosó emberek gondolkodás nélkül, azonnal megtámadták volna. Nem is csoda, hiszen azt gondolhatták, egy ilyen hajóban nem utazhatnak mások csakis elfek, vagy az elfek spionjai. Hugh nem aggódott túlságosan az esetleges támadások miatt. Ismerte a sárkánylovások útvonalait, azokat a légi ösvényeket amelyek mellett le-lecsaptak az elfhajókra, amelyeken haladva időnként Aristagon ellen vonultak. Hugh magasabban szállt, szándékosan feljebb emelkedett, hogy elkerülje a portyázókat. Úgy sejtette, és a számítások elvégzése után is erre a következtetésre jutott, semmi sem fogja megzavarni az útjukat. Ha esetleg mégis összefut valami őrcsapattal, könnyedén kikerülheti az akadályt, elég, ha beleviszi a hajót egy felhőtömegbe.

Az időjárás nyugodt volt, a repülés akadálytalan, Hughnak így alkalmat és idejét volt gondolkodni. Ekkor határozta el végérvényesen, hogy nem öli meg a gyermeket. A gondolat már jó ideje ott motoszkált a fejében, de csak akkor vette komolyabban fontolóra a dolgot amikor egyedül volt, amikor végre nyugalom és csend vette körül; amikor alaposan megvizsgálhatta az érveket és az ellenérveket. Még sohasem fordult vele elő, hogy nem teljesítette az elvállalt megbízásokat, ezért a döntés meghozatala előtt valamilyen módon be kellett bizonyítania magának, hogy a nyomós, észérvek figyelembevételével határoz így, s nem a szentimentalizmusa irányítja.

Szentimentalizmus. A Kéz a lelke mélyén együttérzett az olyan gyermekekkel, mint Bane (szeretet nélkül élt, hidegben, ridegségben), de szíve már túlságosan megkeményedett ahhoz, hogy érzékely a fájdalmat - a sajátját éppúgy, mint másokét. Annak, hogy élni hagyja a kölyköt egyetlen nagyon egyszerű oka volt: Bane élve értékesebb volt a számára, mint holtan.

Hugh nem dolgozta ki részletesen a terveit. Időre volt szüksége. Időre, hogy gondolkodjon, hogy kiszorítsa az igazságot Alfredből, hogy fellebbentse azt a rejtélyfátylat, ami a herceget takarta. A Kéznek volt egy rejtékhelye Aristagonban, ahová akkor ment el amikor valami javítanivaló akadt a hajóján. Most is úgy tervezte, hogy itt húzza meg magát, itt fog várakozni míg sikerül megtudnia azt, amire kíváncsi. Aztán - a kialakult helyzettől függően - vagy visszatér és a megszerzett tudás birtokában Stephen elé áll, hogy pénzt követeljen tőle a hallgatásáért, vagy kapcsolatba lép a királynővel és kideríti, hajlandó-e fizetni azért, hogy visszakapja a fiát. Hughnak gyakorlatilag mindegy volt; melyik megoldást kell választania. Úgy érezte, mindenképpen megcsinálja a szerencsését, és óriási vagyonra tesz szert.

Ráhangelődött a repülő hajó ritmusára, legalábbis a testével és az elméje egy részével. Az elméje másik része szabadon lebegett - egészen addig, amíg a figyelme rá nem irányult a kabin csapóajtájában megjelenő fejre.

- Alfred ételt küldött.

A fiú tekintete kíváncsi volt, a szeme érdeklődve cikázott a Hugh karjait körülvevő kábelek, a hevederek között.

- Gyere fel - hívta Hugh. - Csak vigyázz mihez érsz hozzá és hová lépsz. Maradj távol a kötelektől.

Bane engedelmeskedett, felkúszott a csapóajtón, óvatosan a padlóra helyezte a lábát. A kezében hússal és zöldségekkel megrakott tálat tartott. Az étel hideg volt; Alfred azelőtt főzte, hogy elhagyták Pitrin Menedékét. Gondosan elcsomagolta, gondolt rá, hogy később is éhesek lesznek.

Az étel hideg volt, de pompás illatot árasztott. Legalábbis Hugh - aki hozzászokott, hogy minden utazóhoz hasonlóan a mocskos kis világzugi kocsmákban kapható sajton és kenyéren él- remeknek érezte a szagát.

- Add ide! - Hugh a pipájából a külön erre a célra fenntartott bögrébe veregette a hamut, majd kinyújtotta kezét, hogy átvegye a tálat.

Bane szeme felcsillant.

- Nem kellene reptetned a hajót?

- Magától is repül - felelte- Hugh. Megfogta a tálat és a szarukanalat, nekilátott, hogy a szájába lapátolja az ételt.

-De... nem fogunk leesni? - Bane kilesett a kristályablakokon.

- A mágia a levegőben tartja a hajót. De ha nem így lenne, ilyen nyugodt időben a szárnyak mindenképpen fenntartanak minket. Csak arra kell ügyelnem, hogy nyújtva maradjanak. Ha behúszom őket ereszkedni kezdünk.

Bane elgondolkodva bólintott. Kék szemét Hughra meresztette.

- Melyik kábelrel lehet behúzni a szárnyakat?

- Ezekkel. - Hugh két vastag, hosszú kötélre mutatott. A végüket a melle magasságában, a jobb és a bal válla közelében rögzítették a kormányzó hámoz. - Ha így húzom meg őket, magam elé, akkor bevonom a szárnyakat. Ezekkel a kábelekkal - meg kormányzok... Vagyis feljebb emelem vagy lejjebb ereszttem a szárnyakat. Ha oldalra mozdítom a köteleket megtudom szabni, milyen irányba menjen a hajó.

- Mennyi ideig tudunk így lebegni?

Hugh megvonta a vállát.

- Sokáig. Bármeddig. Azt hiszem addig, amíg valami sziget közelébe nem érünk. Ilyen helyzetben vigyázni kell, mert a szél felkaphat bennünket, aztán odavághat minket a sziget oldalához, a koralitszirtekhez.

Bane komolyan bólintott.

- Azt hiszem, én is tudnék repülni.

Hugh jókedvében volt; elnézően mosolygott.

- Nem, nem vagy elég erős hozzá.

A fiú vágyódva nézett a kormányhámra.

- Na jó - mondta Hugh. - Gyere, próbáld meg. Gyere, ide állj!

Bane engedelmeskedett. Óvatosan előrelépett, vigyázott, nehogy véletlenül megrántsa valamelyik kötelet. Amikor Hugh elé került arra a kötélre tette a kezét, amelyikkel le lehetett eresztetni a szárnyat. Meghúzta. A kötélt alig rezdült meg, a szárny éppen csak megremegett.

A herceg, aki nem szokott hozzá, hogy bármi ellenszegüljön az akaratának, fogcsikorgatva mindkét kézzel belekapaszkodott, a kötélbe, és teljes erejéből megrántotta. A fakeret megreccsent, a szárny parányit lejjebb ereszkedett. Bane diadalmas vigyorral megvetette a lábát a padlón, és még erősebben meghúzta a kötelet. Egy felfelé tartó széláramlat belekapott a szárnyba. A kábel a fiú kezébe vágott.

A herceg éles kiáltással eleresztette a kötelet, a tenyerére bámolt. Felhasadt a bőre, a seb vérzett.

- Nos? - kérdezte a Kéz hűvösen. - Még mindig azt hiszed, hogy képes vagy röptetni?

Bane visszapislogta a könnyeit.

- Nem, Sir Hugh - mondta csalódottan. Sérült kezével úgy szorította meg a toll-amulettet, mintha vigaszt várna tőle. A toll talán valóban segített, mert a fiú nyelt egyet, és csillogó kék szemét Hughra meresztette. - Köszönöm, hogy próbát tehettem.

- Jól csináltad, herceg mondta Hugh. - Már láttam nálad kétszer nagyobb termetű embert, akinek fele olyan jól sem sikerült a dolog, mint Neked.

- Igazán? - Bane könnye egy pillanat alatt felszáradtak.

Hugh már, gazdagnak érezte magát, egy gazdag ember pedig megengedhet magának egy hazugságot.

- Igen. Most viszont menj és nézd meg, Alfrednek nincs-e szüksége segítségre valamiben.

- Visszajövök a tálért! - mondta Bane. Lemászott a csapóajtón. Hugh hallotta, ahogy izgatott hangerővel kezdi Alfredet, ahogy elújságolja a kamarásnak, hogy képes volt irányítani a sárkányhajót.

Hugh csendben evett, és közben szórakozottan az eget nézte. Elhatározta, miután leszállnak, Aristagonban az lesz az első dolga, hogy elviszi a tollat Kev'amhoz, az elf varázslónőhöz. Hátha ő meg tudja határozni, hogy mi ez és honnan származik. Nem árt, ha az ember ismeri, miféle rejtélyek veszik körül.

Legalábbis most ez volt a véleménye.

...

Eltelt három nap. Éjjel repültek, a nappalokat kicsiny, a térképeken sem szereplő szigetek megbújva töltötték. Hugh úgy gondolta, ha ilyen iramban haladnak egy hétig is eltart míg Aristagonba érnek.

Bane minden éjjel odaült Hugh mellé, figyelte hogyan irányítja a hajót, és közben fáradhatatlanul

kérdőzködött. A Kéz a hangulatától függően időnként válaszolt, időnként hallgatott. A terveivel foglalkozott és a repüléssel, csak annyi figyelmet szentelt Bane-nek, amennyit muszáj volt. Ezen a világon a kapcsolatok halálosak lehettek, nem szültek mást csak fájdalmat és bánatot. Ez a fiú rengeteg pénzt jelenthetett a számára, hiba lett volna érzelmi szálakkal hozzákötödni.

A Kéz furcsálva figyelte Alfredet. A kamarás idegesen, feszülten nézte a herceget. Talán az erdőben történt baleset készítette erre a túlzott gondoskodásra, talán más, de úgy viselkedett, mintha minden pillanatban kész lenne rá, hogy bármi áron megvédelmezze Bane-t. Hughnak, ahogy elnézte őt, az az elf tűzkartács jutott az eszébe, amit egy csata során ráhajítottak az egyik védőfal mögül. A fekete fémdoboz, ahogy ott pattogott a köveken, ártalmatlannak tűnt, de mindenki tudta, hogy bármelyik pillanatban tűzgomollyá változhat. A harcosok nagyjából olyan tekintettel figyelték azt a kartácsot, amilyennel Alfred a herceget.

Amikor feltűnt neki Alfred feszültsége Hugh - nem először - eltűnődött, vajon mit tudhat a kamarás. Amikor leszálltak valahol a bérgyilkos szemmel tartotta a fiút; attól tartott, esetleg megpróbál elmenekülni. Megtiltotta neki, hogy elhagyja a táborhelyet, ráparancsolt, hogy Alfred nélkül sehová sem mehet, és legfeljebb az erdő közeli részét kutathatja át bogyók meg hasonlóknak után. Bane kellenül bár, de teljesítette a parancsot.

Hugh sosem indult bogyóvadászatra, ostobaságnak tartotta az ilyesmit. Ő, ha éhes volt megszerezte magának az élelmet, nem válogatott, csak az érdekelte, hogy amit befal az elég erőt biztosítson a számára. A kamarás a fiú mellé állt, ragaszkodott hozzá, hogy a herceg megkapja amit kíván, ezért még arra is hajlandó volt, hogy megküzdjön az erdővel, az ágakkal és az indákkal, az esetenül mozgó testét alattomosan megtámadó növényekkel. Miközben Alfred és Bane az erdőt járta Hugh mindig a táborhelyen maradt, félálomban feküdt, és közben feszülten figyelt minden ágreccsenésre, minden csattanásra.

A negyedik éjszakán Bane felmászott a kormányosfülkébe, és a kristályablakokon keresztül kinézett a hajó alatt elúszó csodálatos felhőkre, a végtelennek tűnő égre.

- Alfred azt üzeni, hamarosan kész a vacsora.

A pipájával pöfékelő bérgyilkos csak egy mordulással jelezte, hogy hallotta a fiú szavait.

- Mi az a nagy árnyék, amit ott látok? - kérdezte Bane előremutatva.

- Aristagon..

- Tényleg? Mindjárt odaérünk, igaz?

- Nem. Messzebb van, mint látszik. Még egy, talán két nap.

- Legközelebb hol fogunk megállni? Egyetlen szigetet sem látok.

- Pedig akad néhány, csak a köd eltakarja őket. Kis szigetek. A mienkhez hasonló méretű hajók ezeken szoktak leszállni éjszakánként.

Bane lábujjhegyre, állt és lenézett a sárkány alá.

- Nagy, sötét felhők vannak alattunk. Pörögnek. Az az Örvény, igaz?

Hugh nem tartotta fontosnak, hogy válaszoljon. Bane egyre kíváncsibban nézelődött...

- Van odalent két... valami. Sárkánynak látszanak, de én még sosem láttam ekkora sárkányokat!

Hugh óvatosan, nehogy összekuszálja a kábeleket, felállt a székéből és lenézett.

- Elf hajók. Talán vízszállítók.

- Elfek! - Kiáltott a fiú idegesen, de ugyanakkor kíváncsian. A keze a nyakában függő tollhoz emelkedett. Várt egy kicsit; amikor újra megszólalt már nyugodtabb volt a hangja. - Nem kellene elmenekülnünk előlük?

- Messze vannak, talán nem is látnak minket. De ha igen, akkor is azt hiszik majd, hogy közülük valók vagyunk. Különben is, úgy látom, éppen elég dolguk akad.

A herceg újra kinézett. Ő csak két hajót látott, Hugh azonban már megértette, mi zajlik előttük.

- Rebellisek, egy királyi cirkáló elől menekülnek.

Bane-t azonban már nem érdekelte a dolog.

- Mintha Alfred hangját hallottam volna... Azt hiszem, készen van a vacsora.

Hugh egyre növekvő érdeklődéssel figyelte az összecsapást. A csatahajó utolérte a rebelliseket. Horgok lökődtek ki belőle, lecsaptak a lázadó hajójára. A jelenet régi emlékeket idézett fel Hughban. Egy hasonló támadás során - azt emberek hajtották végre - sikerült megszöknie a rabszolgaságból, az egyik elf vízszállító hajóról.

A rebellis elfek a mágiájuk segítségével próbáltak megszökni a támadó hajó elől. Belekezdtek abba a veszélyes manőverbe, amit az égjárók „sárkányszárny-sétának” neveznek. Hugh látta, ahogy gyorsan, biztos lábbal futkosnak a hajójuk szárnyán. A kezükben a hajó varázslójától kapott talizmánokat tartották, amelyeket hozzá akartak érinteni a szárny vázához.

A manőver veszélyes volt, kockázatos, ilyesmire csak végső kétségbeesésükben vállalkoznak a hajózók. A hajó közepétől távol a mágikus burok nem fejtette ki rájuk a hatását, nem védte őket. Egyetlen széllelés, egyetlen ellenséges nyílvevő, és menthetetlenül lezuhannak, alábucskáznak az Örvénybe.

Sárkányszárny-séta. A kifejezés az elfek nyelvében egyet jelentett az életveszélyes vállalkozásokkal. Hugh számára különös jelentőséggel bírt; úgy érezte, az ő élete egy folyamatos „sárkányszárny-séta”. Éppen ezért nevezte el a hajóját Sárkányszárnynak.

Bane visszatért a kormányosfülkébe. Egy tálat tartott a kezében.

- Hol vannak ez elfek? - kérdezte. A tálat átadta a Kéznek.

- Mögöttünk. Túlrepültünk rajtuk. – Hugh bekapott egy falat ételt. Fuldokolni kezdett, kiköpte. - Mi ez? Mit művelt ez az Alfred? Beleborította a borstartót a vacsorába?

- Mondtam neki, hogy túl fűszeresre csinálta. Tessék, hoztam egy kis bort is.

A herceg Hugh kezébe nyomott egy tömlőt. A Kéz ivott egy óriási kortyot, lenyelte, aztán újra meghúzta a tömlőt. Visszaadta a fiúnak, aztán undorodva arrébb rúgta a padlóra tett ételes tálat.

- Ezt a trágycát vidd vissza Alfrednek. Egye meg ő, ha egyszer megcsinálta!

Bane felemelte a tálat, de még nem indult el. Az ujjai a toll-amulettel játszadoztak. Furcsa, nyugodt tekintettel figyelte Hughot.

- Mi van? - csattant fel a Kéz.

Alig, hogy feltette a kérdést már tudta a választ.

Nem érezte meg a mérget — a bors elnyomta az ízét. Nem vette észre, de már érezte az első hatásait. A beleit összerántotta a görcs. A testén iszonyatos forróság csapott végig, a nyelve mintha megdagadt volna. A szeme előtt megnyúltak, ellaposodtak a tárgyak. A fiú óriásira nőtt

A herceg föléje hajolt, kedvesen mosolygott, és közben a toll-amulettet simogatta.

Hughban félelmetes düh áradt szét, de közel sem olyan gyorsan, mint ahogy a mérge. Hátradőlt, a szeme előtt elfeketedett a világ. Már csak azt az átkozott tollat látta. A fiú hangja mintha irdatlan távolságból jutott volna el hozzá.

- Sikerült, apám! Haldoklik!

Hugh ki akarta nyújtani a kezét, hogy elkapja gyilkosa nyakát, hogy kiszorítsa belőle az életet, ám a karja valahogy túlságosan nehéz volt; élettelenül, bénán lógott a teste mellett. Felnézett. Már nem a fiú állt mellette, hanem egy fekete szerzetes.

Egy szerzetes, aki kinyújtotta a kezét.

- Most mondd: ki az úr? - kérdezte.

huszonötödik fejezet

MÉLYÉG, KÖZÉPSÍK

Hugh magával rántva a hevederhez rögzített köteleket, végigvágódott a padlón. A hajó élesen elfordult és megdőlt. Bane hanyatt vágódott, az egyik falhoz csapódott. Az étel kiesett a kezéből, a padlóra csattant. A lenti kabinból reccsenések és csörrenések, fájdalmas és rémült kiáltások hallatszottak.

A herceg tántorogva felállt, kihúzta magát, és a hajó oldalába kapaszkodva körülnézett. A fedélzet veszélyes szögben megdőlt. Hugh a hátán, a kábelekbe gabalyodva feküdt. Bane kinézett a kristályablakon. A sárkányhajó orra egyenesen lefelé mutatott. A fiú rádöbbsent mi történt. Hugh esés közben behúzta a szárnyakat, a mágia nem működött. Irányíthatatlanul zuhantak keresztül az égen, egyre közeledve az Örvény veszedelmes forgataga felé.

Bane nem számított rá, hogy ez fog történni, és a jelek szerint az apjának sem jutott az eszébe. Nem volt ebben -semmi meglepő. A Hetedik Ház misztikusa, aki a világ forgatagától és szenvedésétől távol, egy másik síkban élt, nem ismerhette a mechanikus szerkezetek működését. Sinistrad valószínűleg még sosem látott elf sárkányhajót. Ráadásul Hugh azt mondta a fiúnak, hogy a hajó egyedül is képes repülni...

Bane belevetette magát a kábelkötegek közé. Megmarkolt és minden erejét összeszedve megrántott néhány kötelet. Hiába - egyiket sem bírta megmozdítani. A szárnyak meg sem moccantak.

- Alfred! - kiáltotta a herceg. - Alfred, gyere gyorsan!

Lentről csattanások, dobbanások hallatszottak, aztán a csapóajtóban megjelent Alfred holtápadt arca.

- Sir Hugh! Mi történt? Zuhanunk... - A padlón fekvő embert bámulta. - Szentséges Sartan! - A máskor esetlen, ügyetlen mozgású ember szokatlan fürgeséggel mászott fel a kormányosfülkébe. A kötélkötegekhez mászott, letérdelt Hugh mellé.

- Ó, vele ne törődj ! Halott! - kiáltotta a herceg. Elkapta Alfred kabátját, megrántott, úgy fordította a kamarást, hogy kénytelen legyen kinézni a hajóból. Nézd! Meg kell állítanod a hajót! Vedd le róla a hámot, és reptesd ezt az átkozott masinát!

- De felséges hercegem...! - tiltakozott Alfred. - Én nem tudok hajókat röptetni! Ehhez érteni kell! Ehhez gyakorlat szükségeltetik! - A kamarás szeme összeszűkülte. - Hogy érted azt, hogy halott?

Bane mereven a kamarásra nézett, aztán lesütötte a szemét. Alfred már nem az a pojáca volt aki korábban - a tekintete perzselővé és szigorúvá változott. A fiú egyre kényelmetlenebbül érezte magát előtte.

- Azt kapta, amit megérdemelt - mondta Bane komoran. Bérnyilkos volt, Stephen király fogadta fel, hogy megöljön engem. Én gyorsabb voltam nála. Ilyen egyszerű az egész.

- Te? - Alfred pillantása a toll-amulettre kúszott. - Vagy inkább a tollad?

Bane zavartan nézett rá. A szája kinyílt, de aztán bezáródott. Úgy szorította az amulettjét, mintha el akarná rejtetni. Amikor megszólalt idegesen dadogott.

- Elég! - intette le Alfred sóhajtván. - Ne hazudj. Már régóta ismerlek. Régebben, mint az apád és az anyád. Vagyis az a férfi és az a nő, aki örökbe fogadott. Nem... Ez így nem pontos. Az örökbe fogadás önkéntes szokott lenni, nekik pedig nem volt más választásuk. Milyen mérget adott be neki, Bane?

- Neki? Miért vele törödsz? Hagyod, hogy lezuhanjunk? - rikoltotta a herceg metsző hangon.

- Csak ő menthet meg minket! Mit adott be neki? - kérdezte Alfred. Kinyújtotta a kezét, hogy elkapja a herceget. Elkapja és megszorítja, kirázza belőle az információt amire szüksége volt.

A herceg hátraugrott. Megcsúszott, elvágódott, és lecsúszott a megdőlő fedélzeten. Az egyik fal állította meg. Megfordult, kinézett az ablakon.

Felkiáltott.

- Az elf hajók! Egyenesen felénk tartunk! Nincs szükségünk erre a mocskos gyilkosra: Az elfek megmentenek minket!

- Nem! Várj! Bane! A bogyókból készítettél mérget, igaz?

A fiú kirohant a kormányosfülkéből. Hallotta Alfred kiáltását (a kamarás azt ordította, hogy az elfek veszedelmesek), de ügyet sem vetett rá.

- Én vagyok Uylandia hercege! - morogta maga elé ahogy felmászott a fedélzetre vezető létrán. Amikor felért megállt, belekapaszkodott a korlátba, a rudak köré fonta a lábát, megkapaszkodott. - Nem mernek ártani nekem! És még mindig megvan a varázserőm. Trian azt hiszi, megtörte, de csak azért gondolja ezt, mert én így akartam. Apám azt mondja, nem szabad kockáztatnunk, ezért meg kellett ölnünk a bérgyilkost, hogy megszerezzük a hajóját. De tudom, hogy a varázserő még mindig velem van! Most van egy elf hajóm. Elreptettem magam az apámhoz, és együtt fogunk uralkodni. Mindenki felett! Úgy, ahogy elterveztük...

- Hé! - kiáltotta. A lábával a korlátot szorítva felemelte a karját. Hé, ti ott! Segítség! Segítetek már!

A Sárkányszárny alatt hajózó elfek túlságosan messze voltak ahhoz, hogy hallják a fiú hangját, és nem is sok idejük volt a nézelődésre meg a hallgatóságra. Valami egészen mással voltak elfoglalva, fontos dolguk akadt éppen: életben akartak maradni. Bane, ahogy lenézett a hajó oldala mellett látta, hogy a rebellisek bárkája és a csatahajó egymás közelébe került. Eltűnődött, mi történhet odalent. Túl magasan volt ahhoz, hogy lássa a vériszamos fedélzetet. Nem hallotta a csákyavető ordítását, a hámot viselő kormányosok sikolyát akiket az ellenség kirángatott a szétszaggatott hajótest repedéseire. Nem hallotta a rebellis elfek dalát sem, akik miközben magukat védték, miközben az életükért harcoltak megpróbálták maguk mellé állítani rájuk támadó, őket irtó fivéreiket.

Színes, csillogó sárkányszárnyak csapkodtak a levegőben. Némelyik törött volt, némelyikről leszakadtak az irányítókötelek. A két hajót szorosan egymás mellett tartották a csákyák. A csatahajóról elf harcosok lendültek át a rebellisekhez, gyilkolni vágyók másztak át az ellenséghez. Mélyen alattuk az Örvény kavargott és fortyogott, habtaréjos fekete felhőbe bíborszínű sávokat festettek az egymás után fellobbanó villámok.

Bane izgatottan figyelte az elfeket. Nem érzett félelmet. Megszédítette az arcába csapó szél és a tudat, hogy az apja tervei hamarosan valóra válnak. A sárkányhajó zuhanása lelassult. Alfrednek sikerült kijebbn terpesztenie a szárnyakat, így a bárka már nem elhajított kőként száguldott az Örvény irányába. A kamarás azonban nem bírta megállítani a hatalmas testet, amely most lassan, lustán, egy képzeletbeli spirál vonalát követve haladt lefelé.

A fiú meghallotta Alfred hangját. Távolról érkezett és tompa volt, nem értette a szavakat, a hangsúly és a ritmus azonban éppen elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy az agyába bevillanjon egy lassan ködösödő emlékkép. Egy fa... egy ág, ami rázuhant.

Bane ügyet sem vetett az emlékre. Közeledtek az elfekhez, minden egyes pillanattal csökkent a hajók közötti távolság. Már látta a felfelé forduló arcokat, a rászegeződő szemeket, a felemelkedő, rámutató kezeket. Ismét ordítani kezdett, aztán hirtelen...

Az elf hajók szétszakadtak, a szeme láttára váltak törmelékké.

Karcsú alakok buktak az őket körülvevő semmibe. Bane már elég közel volt hozzájuk ahhoz, hogy hallja a sikolyokat, amelyeknek csak akkor szakadt vége, amikor az elfeket magába nyelte az Örvény. Roncsdarabok - a mágikus erővel a levegőben tartott hajók részei. A kisebb darabokba kétségbeesett elfek kapaszkodtak, a nagyobbakon még mindig folyt a harc.

Bane és a Sárkányszárny egyenesen ennek a káosznak a közepébe robbant bele.

...

A Kir szerzetesek nem nevetnek. Ők nem látnak semmi mókást az életben. Ők nagy előszeretettel hangoztatják azt a véleményüket, hogy az egyik embernek általában szerencsétlenséget jelent a másik nevetése. A nevetés nem tiltott dolog a Kir rendházakban. Egyszerűen nem csinálják. A gyermek, aki először kerül be a fekete szerzetesek termeibe, egy-két napig talán még nevetgél időnként, de aztán leszokik erről.

A Hugh kezét tartó fekete szerzetes nem mosolygott, de Hugh vidámságot látott a szemében. Dühében keményebben küzdött ellene, mint bárki más ellen egész életében. Ez az ellenfél nem húsból, nem vérből való volt. Ezen nem lehetett sebet ejteni. Ezt nem lassították le az ütések. Ez örökkévaló volt, halhatatlan. Legyőzhetetlen.

- Gyűlöltél minket - mondta a fekete szerzetes hangtalan nevetéssel. - Mégis szolgáltál bennünket. Egész életedben minket szolgáltál.

- Senkinek sem vagyok a szolgálója! - üvöltötte Hugh. A vergődése erejét veszítette. Gyengült, fáradt. Pihenni akart. Csak a szégyenérzet és a düh tartotta vissza attól, hogy belecsússzon a csupa jót ígérő elmúlásba. A szégyenérzet, mert tudta, a szerzetesnek igaza van. A düh, amit az gerjesztett fel, hogy tudta, sokáig a bábjuk volt.

Keserűen, csalódottan összegyűjtötte minden maradék erejét, és még egy utolsó kísérletet tett a kitörésre. Gyenge, szánnalmas csapás volt, egy gyermek szemébe se csalt volna könnyeket. A szerzetes, mégis eleresztette.

Hugh meghökkenve, egyensúlyát veszítve eldőlt. A szívében nem volt félelem, mert olyan érzése támadt, nem lefelé zuhan, hanem felfelé halad. Nem a sötétség felé tartott.

A fény irányába száguldott.

...

- Sir Hugh? - Alfred ideges, izgatott arca lebegett felette. - Sir Hugh? Ó, áldott legyen a Sartan! Hát mégis él? Hogy érzed magad, uram?

Hugh a kamarás segítségével felült. Gyorsan körülnézett, a szerzetest kereste. Senkit sem látott, a közelében csak Alfred volt. Alfred, meg a hám, a rengeteg egymásba gabalyodott kötél.

- Mi történt? - Hugh kirázta fejéből a kábulatot. Nem érzett fájdalmat, de egy kicsit szédült. Az agya mintha megdagadt volna, mintha nem fért volna el a koponyájában. A nyelve túl nagy volt a szájához képest. Egyszer ugyanígy ébredt valamelyik fogadóban. Akkor egy üres borostömlőt talált maga mellett...

- A fiú elkábított, uram. De már múlik a szer hatása. Tudom, nem érzed jól magad, Sir Hugh, de bajban vagyunk. A hajó zuhan, és...

- Elkábított? - Hugh felnézett Alfredre, megpróbálta szétoszlatni az agyára ereszkedett ködöt. - Nem kábított el! Megmérgezett! - A szeme összeszűkül. - Haldokoltam.

- Nem, nem, Sir Hugh! Tudom, ezt érezhette, de...

Hugh előredőlt. Megragadta Alfred gallérját, magához húzta a fickót, belebámult a világos szempárba - mintha a lelkébe akart volna belenézni.

- Halott voltam! - Még jobban megszorította a kamarást. - Te hoztál vissza az életbe!

Alfred nyugodtan nézett vissza Hughra. Kissé szomorkásan elmosolyodott, és megrázta a fejét.

- Tévedsz. Egyszerű kábító hatású szer volt. Semmit sem csináltam.

Hugh megszédült. Bamba, félkegyelmű fickó... Hogy mer a szemébe hazudni? És ami még fontosabb: hogyan mentette meg az életét? Alfred arca ártatlan volt, a szemében csak szánnalmat és szomorúságot lehetett felfedezni, semmi mást. Nem olyannak látszott, mint aki bármit képes eltitkolni.

Hugh, ha nem az aki, hitt volna a kamarásnak.

De tapasztalt ember volt, vérbeli bérgyilkos, ráadásul ismerte ezt a mérget. Már ő is beadta egy-két áldozatának. Beadta nekik, aztán végignézte a halálukat. Soha, egyikük sem tért magához.

- Sir Hugh, a hajó! - kiáltotta Alfred. - Zuhanunk! A szárnyak... behúzódtak. Megpróbáltam kiterjeszteni őket, de nem nagyon sikerült, és...

Most, hogy Alfred felhívta rá a figyelmét Hugh is megérezte a dolgot. A hajó valóban zuhant... A kamarásra meresztette a szemét, aztán eleresztette. Egy újabb rejtély, de ha belezuhanak az Örvénybe sosem lesz alkalma kideríteni az igazságot. Feltápáskodott, lüktető fejére szorította a kezét. Valahogy túl nehéz volt.. Olyan érzése támadt, ha elereszti a fejét azonnal szétrobban a koponyája, elreccsen a nyaka és lehullik a testéről.

Kipillantott az ablakon. Azonnal látta, nem fenyegeti őket közvetlen veszély - legalábbis ami a zuhanást illeti. Alfrednek valahogy sikerült lelassítania a hajót. Néhány kötél elszakadt ugyan, de így is könnyen egyenesbe lehet hozni.

- Nem attól kell tartanunk, hogy belezuhanunk az árvénybe.

- Ezt hogy érted, uram? - Alfred a bérgyilkos mellé sietett, ő is kinézett.

Olyan közel, hogy még véres, szakadt ruháikat is látta, három, fémcsáklyát szorongató elf harcos bámult vissza rá.

- Hajítsátok fel a csáklyákat! Majd én rögzítem! - hallatszott fentről Bane kiáltása.

Alfred lélegzet után kapkodott.

- A herceg mondott valamit arról, hogy talán az elfektől kellene segítséget kérnünk...

- Segítséget! - Hugh ajka gúnyos vigorra húzódott. Megcsóválta a fejét. Hát csak azért tért vissza a halálból, hogy újra a közelébe kerüljön?

A csáklyák felzúgtak a levegőben. Hugh hallotta, ahogy a fedélzethez koppannak; hallotta a kaparászó zajt, ahogy a vaskarmok végigkaristolják a fadeszkákat.

Rándulás. A bizonytalan lábakon álló bérgyilkos elvesztette az egyensúlyát. A csáklyák megakadtak valamiben. Hugh az oldalához kapott. A kardja...?

Eltűnt!

-Hol...?

Alfred rájött mire gondol. Átkúszott a fülke másik végébe.

- Itt van, uram. Ezzel vágtalak ki a kötelek közül.

Hugh megmarkolta a fegyvert - kis híján elejtette. Alfred mintha egy üllőt vágott volna hozzá; remegő keze nem bírta el a kardot. A csáklók megállították a hajót, a Sárkányszárny az elfek használhatatlanná vált bárkájának közelében lebegett. Éles rándítás - a hajó lejjebb ereszkedett. Az elfek kúszni kezdtek a kötélén. Fentről Bane izgatott kiáltása hallatszott.

Hugh megmarkolta a kardját és elhagyta a kormányosfülkét. Leugrott a csapóajtó alatti folyosóra. Alfred mögötte botorkált, hangos, csattogó, ügyetlen lépései hallatán Hughban ismét feltámadt a düh. Fenyegetően a kamarásra meresztette a szemét. Egyetlen pillantással csendre és óvatosságra intette, majd kihúzta a csizmája szárába rejtett tört.

A kamarás felé nyújtotta a fegyvert. Alfred elsápadt, megrázta a fejét.

- Nem! motyogta remegő ajkakkal. - Képtelen vagyok rá... Nem tudom megtenni! Hogy elvegyek egy életet...?

Hugh felnézett. A fedélzeten csizmás léptek dobbantak.

- Még akkor sem, ha a sajátodat mented vele? - sziszegte.

Alfred lesütötte a szemét.

- Sajnálom.

- Ha most nem sajnálsz, akkor nemsokára fogod! - morogta Hugh, és nesztelenül felkúszott a létrán.

huszonhatodik fejezet

MÉLYÉG, LEFELE

Bane izgatottan figyelte ahogy az elfek felkúsznak, ahogy erős kezükkel és vékony, formás lábukkal a kötelet szorítják. Alattuk az üresség, a mélyben pedig a sötét és félelmetes, szüntelenül tomboló vihar. Az elfek hozzászokhattak az efféle mutatványokhoz - egyikük sem nézett le, egyikük sem állt meg. Amikor feljutottak átlendítették a lábukat a kis sárkányhajó korlátja fölé, és puhán a fedélzetre toppantottak.

A herceg korábban még sosem látott elfeket, ezért - miközben a harcosok ügyet sem vetettek rá - alaposan szemügyre vette őket. Az elfek majdnem olyan magasak voltak mint az átlagos emberek, de karcsúságuk miatt valahogy hosszabbnak tűntek. Finom vonású arcuk kemény és rideg volt, mintha márványból faragták volna ki a fejüket. Izmaik ruganyosak voltak, meghökkentő könnyedséggel mozogtak a zuhanó hajón. A bőrük mogyoróbarna volt, fehér hajuk és szemöldökük ezüstlőn csillogott a napfényben. Finom szőtesből készített mellényüket és szoknyájukat csodás, madarakat, virágokat és állatokat ábrázoló hímzések díszítették. Az emberek gyakran tréfát űztek az elfek színes öltözékéből. Aki ezt tette, általában megbánta, és túl későn jött rá, hogy ezek a ruhadarabok valójában páncélok. Az elf varázslók képesek voltak rá, hogy mágikus módon megerősítsék a közönséges szövetet, acélnál is keményebbé és erősebbé változtassák.

A csapat vezetőjének látszó elf intett két társának, hogy menjenek, nézzenek körül a hajón. Az egyik előrefutott, lenézett a szárnyakra - valószínűleg azt akarta megállapítani, hogy a Sárkányszárny milyen sérüléseket szenvedett amitől zuhanni kezdett, A másik a farba sietett. Mindhármanál voltak fegyverek, de egyikük sem tartotta a kezében. Érthető, elvégre olyan hajón voltak, amit a saját fajtájuk készített.

Miután a két elf elindult a parancsnok a gyermek felé fordult.

- Mit keres egy emberkölyök az én népem egyik hajóján? - A parancsnok hosszú sashoz mellett mereven a fiúra nézett. - Hol a hajó kapitánya?

Jól beszélt az emberek nyelvét, de közben úgy húzgálta a száját, mintha a szavak keserűek lennének. A hangja dallamos volt, a hangsúlya határozott és szigorú. Bane dühös lett, de tudta, hogy rejtse el az indulatait.

- Volkaran és Uylandia trónörököse vagyok. Az apám Stephen király. - Bane úgy gondolta, az lesz a legjobb, ha ezekkel a szavakkal kezdi a beszélgetést, mert az elfek így legalább megtudják, hogy nem akárkivel, hanem egy igenis fontos személlyel hozta össze őket a sors. A fiú úgy tervezte, elmondja nekik az igazságot; mindenképpen a tudomásukra akarta hozni, hogy ő valóban nagyon, fontos ember, sokkal fontosabb, mint hinnék.

Az elf kapitány a harcosait figyelte, csak fél szemmel nézett Bane-re.

- Ezek szerint a hajó elfjei egy emberherceget ejtettek fogságba? Nem tudom, mit akartak kapni érted.

- Engem egy gonosz ember ejtett fogságba! - mondta Bane a könnyeivel küszködve. - Meg akart ölni. De ti megmentettétek az életemet! Hősök lesztek. Vigyetek a királyotok elé, hogy kifejezhessem neki a hálámat. Ami most történt az a népeink között béke kezdetét jelenti.

Visszatért a szárnyakat vizsgáló elf, hogy jelentést tegyen. Amikor hallotta, hogy a fiú miről beszél

kérdőn a vezérére nézett. Mindketten felnevettek.

Bane dühösen fújt egyet. Még soha életében nem fordult elő vele, hogy kinevették volna! Mi történik itt? A varázsnak működnie kell. Bízósra vette, hogy Trian nem volt képes megtörni az erejét. Lehet, hogy az elfekre nincs hatással? De miért nincs?

Aztán meglátta a talizmánokat.

Az elfek a nyakukban hordták azokat a talizmánokat, amelyeket varázslók azért készítettek, hogy megvédjék a harcosokat az emberek hadimágiájától. Bane nem tudta ezt, de amikor látta megismerte a védőtalizmánokat, és azonnal tudta, ez óvja meg az elfeket a varázstól.

Mielőtt bármit tehetett volna az elf kapitány megragadta, felemelte és elhajította, mintha csak egy zsák szemét lenne. A másik elf elkapta - karcsú testén nem is látszott, mekkora erő lakozik benne. Az elf kapitány odavetett neki valamilyen parancsot. A fiút tartó elf úgy tartotta el magától Bane-t, mintha bűzgörény volna. A hajó korlátjához lépett. Bane nem beszélte az elfek nyelvét, de a kapitány kézmozdulatából rájött, mi volt a parancsa.

Az elfnek le kellett hajítania őt a fedélzetről.

Bane sikoltani próbált, de a félelem kiszorította a tüdejéből a levegőt. Kínlódott, vergődött, ám az elf erősen tartotta a nyakát. Vidáman figyelte a fiú szenvedését. Bane birtokában volt a mágia erejének, de nem értett igazán a használatához - nem az apja házában nevelkedett. Érezte, ahogy a mágikus erő úgy áramlik szét az ereiben, akár az adrenalin, ám hiába, mert fogalma sem volt arról, hogyan hasznosítsa.

Volt viszont valaki, akitől tanácsot kaphatott.

Bane megmarkolta a toll-amulettet.

- Apám!

- Ő most nem segíthet rajtad! - röhögött az elf.

- Apám! - kiáltott Bane másodszor is.

- Igazán volt - mondta az elf kapitány. - Van még valaki a hajón. A kölyök apja... Menj, keresd meg! - vetette oda a harmadik elfnek, aki akkor ért vissza hozzá.

- Gyerünk, szabadulj meg ettől a fattyútól! - mordult fel a kapitány.

A Bane nyakát szorító elf átemelte a kis testet a korlát fölé, aztán...

Eleresztette a fiút.

Bane zuhanni kezdett. Mély lélegzetet vett, hogy kioldítsa magából a félelmet, ám egy hang hirtelen csendre intette. Ezt a parancsot nem lehetett figyelmen kívül hagyni. A hang, mint már annyiszor, Bane elméjében zengte el a szavait. A fiún kívül senki sem hallhatta.

- Képes vagy megmenteni magad, Bane. De először a félelmedet kell legyőznöd.

Gyorsan zuhant. Körülötte az elf hajó darabjai lebegtek, alatta az Örvény fellegei feketélltek. Bane testét szobormerevvé változtatta a félelem.

- Én... nem tudom... apám! - nyűszítette.

- Ha nem vagy rá képes, akkor meghalsz. Így lesz a legjobb, ha ügyetlen vagy. Mit kezdjek egy gyávával? Még akkor sem kell, ha a fiam!

Bane rövid élete során mindig mindent elkövetett, hogy elégedetté tegye azt, aki az amulettel keresztül szólt hozzá. Minden másnál jobban vágyott rá, hogy kiérdemelje a nagyhatalmú varázsló, az apja elismerését.

- Hunyd be a szemed-hangzott Sinistrad következő parancsa.

Bane engedélmeskedett.

- Most varázsolni fogunk. Gondold azt, hogy könnyebb vagy a levegőnél. A testet nem húsból van, hanem levegőből. A csontjaid üregesek, mint a madaraké.

A herceg fel akart nevetni, de valami azt súgta neki ha megteszi akkor nem lesz képes visszanyerni a komolyságát, és menthetetlenül belezuhan a halálba. Lenyelte a vad, hisztérikus vihogást, megpróbálta teljesíteni az apja parancsait. A feladat végrehajthatatlannak tűnt. A szeme nem maradt csukva, minduntalan kinyílt, hogy lássa azokat a roncsdarabokat, amelyekbe talán még megkapaszkodhatna, amelyek talán addig fenntarthatnák a levegőben míg valaki a segítségére siet és kimenti. A szélről könnyezni kezdett a szeme, néhány pillanattal később már nem látott tisztán. A torkát sírás fojtogatta.

- Bane! Sinistrad hangja korbácsként csattant a gyermek elméjében.

Bane száraz torokkal nyeldesve, a szemét szorosan lehunyva megpróbált maga elé képzelni egy madarát.

Először nehezen ment a dolog, szinte lehetetlen volt végrehajtani. A rég letűnt varázslónemzedékek által összegyűjtött, tudás és a gyermek belső forrásból táplálkozó képességei azonban közös erővel megoldották a feladatot. A lényeg a valóság megszüntetése volt. A saját elméjét kellett meggyőznie arról, hogy a teste gyakorlatilag súlytalan. Ezt a fogást a fiatal embervarázslók éveken keresztül gyakorolják - Bane-nek azonban néhány másodperce volt csupán arra, hogy sikeresen végrehajtsa. A madarak kilökik a fészkükből a fiókáikat, hogy megtanítsák őket repülni. Bane most ugyanígy ismert meg egy mágikus fogást. A rémület felfokozta természetadta képességeit, amelyek így elég erősek voltak ahhoz, hogy megmentse az életét.

A húsom felhőből van. A vérem finom ködpára. A csontjaim üregesek, levegő van bennük.

A herceg furcsa csiklandást érzett a testén. A mágia mintha valóban felhővé változtatta volna. Eltűnt a

súlya, minden tagja légszerű lett. Ahogy ez az érzés megerősödött benne, úgy fokozódott az önbizalma és az illúzióba vetett hite. Úgy érezte, pörög a levegőben. A mágia egyre erősebb lett. Kinyitotta a szemét, és meglepve látta, már nem zuhan. Könnyebb volt, mint egy hópihe.

Lebegett.

Boldogan felnevetett.

- Megcsináltam! Sikerült! - A madarakat utánozva csapkodni kezdett a karjaival.

- Összpontosíts! - csattan fel Sinistrad. - Ez most nem játék! Ha megtörik az összpontosítás elveszted az erődöt.

Bane elkomorodott. Nem az apja szavai üzték el a jókedvét és az elégedettségét, hanem a félelem, ami újra, iszonyatos teherként nehezédett rá. A feladatra koncentrált, és sikerült fennmaradnia a ritkás felhők között.

- Most mit csináljak, apám? - kérdezte.

- Maradj, ahol vagy. Az elfek megmentenek.

- De hiszen éppen ők akartak megölni!

- Igen, de most már látják, hogy birtokában vagy az erőnek. Most el akarnak majd vinni a varázslóikhoz. Eljutsz eléjük. Eltöltesz ott egy kis időt, azán visszatérsz hozzám. Lehet, hogy közben hasznos információkra teszel szert.

Bane felpillantott, megpróbálta kilesni, hogy mi történik a hajón, de olyan szögben helyezkedett el a Sárkányszárny alatt, hogy csupán a teste oldalát, meg a félig kiterjesztett szárnyakat látta.

A sárkányhajó még mindig zuhant.

Bane elernyesztette magát. A levegőben lebegve várta, hogy valaki megmentse végre.

huszonhetedik fejezet

MÉLYSÉG, LEFELE

Hugh és Alfred a lépcsők aljában kuporgott. Hallották, ahogy az elfek átkutatják a hajót; hallották az elf kapitány Bane-nel folytatott beszélgetését.

- A kis fattyú! - mormolta Hugh alig hallhatóan.

Aztán meghallották Bane sikolyát.

Alfred elsápadt.

- Ha nem kívánod a halálát, akkor segíts megmenteni - mondta Hugh a kamarásnak. - Maradj szorosan mögöttem.

Felkapaszkodtak a létrán. Hugh kinyitotta a csapóajtót. Karddal a kézben kiugrott a fedélzetre. Alfred szorosan mögötte maradt. Az első dolog amit megláttak az elf volt, aki éppen áthajította Bane-t a korlát fölé. Alfred elborzadva felüvöltött.

- Ne vele foglalkozz! - kiáltott rá Hugh. Gyorsan körülnézett, mit használhatna fegyverként. - Fedezd a hátam! Az ősök! Ne, ezt nem...!

Alfred szeme kiguvadt, az írisze mintha felcsúszott volna a koponyájába. Az arca hamuszürkére változott. Megtántorodott. Hugh kinyújtotta a kezét, elkapta és dühödten megrázta, de már késő volt. A kamarás előredőlt, és ernyedő kupacként a fedélzetre omlott.

- Átkozott! - Hugh ocsmány káromkodásba kezdett.

Az elfek merevek és fáradtak voltak a rebellisekkel vívott harcuk után. Nem számítottak rá, hogy embereket találjanak a sárkányhajó fedélzetén, ezért viszonylag lassan reagáltak. Hugh az árboc felé vetődött. Az egyik elf feléje ugrott. Fegyvert akart rántani, de a Kéz gyorsabb volt nála. Megragadta a vízszintes vitorlarudat, és az elf arcába vágta. A harcos elvesztette az egyensúlyát, hanyatt vágódott. Estében beütötte a fejét a nyitott csapóajtóba. Elájult. Hugh nem mert melléje ugrani, hogy végezzen vele - a másik két elf már közvetlenül előtte volt.

Az elfek nem értenek túl jól a kardforgatáshoz, ők inkább az íjat kedvelik. Az íj használatához ügyesség és tudás szükségeltetik, nem pusztán testi erő. A magukkal hordott rövid pengéket általában csak akkor használják, amikor elkerülhetetlen a közelharc, vagy amikor végezni kell a nyilakkal megsebzett ellenséggel.

Hugh tudta, hogy az elfek nem kedvelik a kardforgatást. Előreszökkent, vadul csapkodott a pengéjével, és megpróbálta távolabb ijeszteni magától a két harcost. Egyik deszkáról a másikra ugrálva hátrafelé háladt. Eljutott a fedélzeti korláthoz. Az elfek utánamentek, de nem támadtak rá.

Még nem.

Az elfek a vívótechnikájuk hiányosságait általában türelemmel és kitartással pótolják. Tudták, hogy az ember ereje úgy fogy, ahogy növekszik az idő, amíg a kardját a kezében tartja. Látták Hughon, hogy gyenge és rosszul van; látták rajta, hogy a penge emelgetése, a döfködés és a hadonászás kifacsarja az izmaiból az erőt. Ráérték, akár azt is megvárhatták, míg a fáradtság kicsavarja a bérgyilkos kezéből a fegyvert.

Hughnak fáj a karja, lüktetett a feje. Érezte, már nem bírja sokáig. Valahogy véget kellett vetnie a küzdelemnek. A szeme sarkából valami mozgást látott.

- Alfred! - bömbölte. - Ez az! Ugorj rájuk hátulról!

Régi trükk volt ez, egyetlen emberharcost sem lehetett volna átéjteni vele. Az elf kapitány tapasztalt róka volt, nem vette le a szemét Hughról, a társa azonban azonnal hátrakapta a fejét. Elcsodálkozott. Arra számított, hogy egy fenyegető ember tart félé, valaki, aki a fegyverét villogtatva támad rá, ehelyett azonban... Alfred éppen csak felült; éppen csak ahhoz volt ereje, hogy kábultan, zavarodottan körbefordítsa a fejét.

Hughnak elég volt egyetlen szívdobbanásnyi idő, hogy előtte teremjen, kiüsse a kezéből a kardot, és az öklével az arcába sújtsa. Miközben végrehajtotta a mozdulatsort nyitottá vált az elf kapitány számára, de ezen nem lehetett segíteni. Az elf kapitány előrevetődött és támadott. A lába megcsúszott a megdőlő fedélzeten, az ügyetlen csapás célt tévesztett, a rövid kard nem Hugh szívét, csak a jobb karja bicepszét döfte át. Hugh sarkon pördült, a kardja markolatával állcsúcson vágta az elf kapitányt, aki a fegyverét elejtve végigterült a fedélzeten.

Hugh térdre roskadt. Szédült és hányingere támadt.

- Sir Hugh! Megsebesültél! Hadd segítsék... - Kezek értek a karjához. Hugh ellökte magától Alfredet.

- Jól vagyok! - förmedt rá. Tántorogva talpra állt, a kamarásra villantotta a szemét. Alfred elvörösödve lehajtotta fejét.

- Én... igazán sajnálom, hogy magadra hagytalak - dadogta.

- Nem is tudom, mi történt velem, és...

Hugh egy mozdulattal belé fojtotta a szót. Az elfekre mutatott.

- Hajítsd ki őket a hajóból mielőtt még magukhoz térnek.

Alfred úgy elsápadt, hogy Hugh arra gondolt, megint el fog ájulni.

- Ezt nem tehetem meg, uram. Magatehetetlen emberek kihajítani... a halálba?

- Ők is kihajították, a halálba vetették a kölyköket! - Hugh felemelte a kardját, az egyik eszméletlenül heverő elf nyakához tartotta. - Jól van, én is megszabadulhatok tőlük. Nem akarok még egy esélyt adni nekik.

Lendületet vett, hogy átvágja a vékony nyakat, de... Valami megakadályozta a mozdulat végrehajtásában. Mintha egy hang szólta volna hozzá a végtelen, iszonyatos sötétség túlsó végéből.

Egész életében minket szolgáltál.

- Kérlek, uram! - Alfred lefogta Hugh karját. - A hajójuk még mindig hozzá van erősítve a mienkhez. - Lemutatott a sárkányhajó mellé, ahol valóban ott lebegett az elfek bárkájának roncsa. A csákyák végére erősített kötelek egymás mellett tartották a két testet. - Vigyük át őket oda. Így legalább reményük lehet arra, hogy valaki megmenti őket.

- Jól van. - Hugh túlságosan fáradt és beteg volt a vitához. - Tégy amit akarsz, csak szabadulj meg tőlük. De megtudhatnám, miért törödsz az elfekkel? Hiszen megölték a hercegedet!

- Minden élet szent - felelte Alfred halkán. Lehajolt, hogy a vállára emelje az eszméletlen elf kapitányt. - Megtanultuk, de későn. Túl későn.

Ha neked így tetszik, gondolta Hugh. A vitorlák közt fűtyült a szél. A teste fáj, rosszul volt, és egyébként is: kit érdekel ez az egész?

Alfred a maga szokásos esetlen módján hajtolta végre a feladatát. Végigbukdácsolt a palánkokon, leeresztette a testeket. Egyszer kevesen múlt, hogy nem akasztotta fel magát amikor belegabalyodott a kötelekbe. Végül sikerült átlöknie az ájult elfeket a korlát fölé, sikerült leeresztenie őket a saját hajójukra. A munka olyan erőt igényelt, amit Hugh nem nézett ki a hórihorgas fajankóból.

De nem ez volt az egyetlen dolog, amiben Alfred meglepetést okozott neki. Tényleg halott voltam? Valóban Alfred hozott vissza az életbe? Ha igen, akkor hogyan? Hiszen még a misztikusok sem képesek visszaadni a halottaknak azt, amit elvesztettek!

- Minden élet szent... Túl késő. Túl késő.

Hugh megrázta a fejét. Azonnal megbánta a mozdulatot: úgy érezte, a szemgolyója kirobban a helyéről.

Amikor Alfred befejezte a munkáját Hugh éppen egy ügyetlen kötést csavart a karjára.

- Sir Hugh? - kérdezte Alfred halkán.

Hugh nem nézett fel rá. A kamarás szelíden megfogta a kezét, és ügyesen a bekötözte a bérnyílkos sebet.

- Azt hiszem, uram, van itt valami, amit látnod kellene...

- Tudom. Még mindig zuhanunk. Mindjárt felhúrom a hajót. Milyen közel van az Örvény?

- Nem erről lenne szó, uram. A herceg... Biztonságban van!

- Biztonságban? - Hugh úgy bámult rá, mintha azt hinné, elment az esze.

- Nagyon különös, uram. Habár, ha figyelembe vesszük, hogy ki az apja, akkor már nem is olyan furcsa.

Ki az ördög az apja? Hugh meg akarta kérdezni, de nem volt idő faggatózásra. Sajgó testét a korláthoz vonszolta a megdőlő fedélzeten. Az Örvényhez közeledő hajó mozgása egyre kiszámíthatatlanabbá vált. Hugh előredőlt és lenézett.

Önkéntelenül felfűtöztett.

- Az apja a Felsősíki egyik misztíkusa - mondta Alfred. - Azt hiszem, ő tanította meg a fiút erre a... mutatványra.

- Az amulett segítségével tartják a kapcsolatot - mondta a Kéz. Lelki szemei előtt megjelent a fiú, ahogy a nyakában függő tollat szorongatja.

- Így van.

Hugh tisztán látta a fiú diadalmas arcát. A kölyökről lerítt, hogy borzasztóan elégedett magával.

- Gondolom, most meg kell mentenem. A kölyköt, aki meg akart mérgezni... A kölyköt, aki miatt roncs lett a hajómból! A kölyköt, aki az elfek kezére akart juttatni bennünket!

Alfred mereven Hughra nézett.

- Tulajdonképpen, uram, te voltál az, aki pénzért vállaltad a meggyilkolását.

Hugh lenézett Bane-re. Közeledtek az Örvényhez. A bérgyilkos már a fergeteg fölött lebegő por- és törmelékfelhőket is látta, hallotta a mennydörgés robaját. Hűvös, nedves, esőszagú szél tépett a vitorlákba. Hugh tudta, mindenképpen meg kellene vizsgálni az elszakadt köteleket, ki kellene javítania a sérüléseket, hogy végre kiterjeszthesse a hajó szárnyait mielőtt a vihar széllekei megakadályoznák a felemelkedésüket. A feje lüktetni kezdett; újra erőt vett rajta a hányinger.

Megfordult, elsietett a korlát közeléből.

- Megértelek - mondta Alfred. - Nehéz gyerek...

- Nehéz! nevetett Hugh, aztán megállt, lehunyta a szemét. A fedélzet mintha kicsúszott volna a talpa alól...

Amikor összeszedte magát mély, lélegzetet vett.

- Fogj egy kötelet, ereszd le neki. Megpróbálom közelebb vinni hozzá a hajót. Az életünket kockáztatjuk az övéért. Ha, lecsap ránk a szél, ha a vihar közelébe taszít minket, könnyen az Örvény bendőjében találhatjuk magunkat.

- Igenis, Sir Hugh! - Alfred elindult, hogy lelógasson egy kötelet. A teste és a lába ezegyszer ugyanabba az irányba indult el.

A Kéz keresztülmászott a csapóajtón, leereszkedett a kormányállásba, és a kusza kötélzömegekre bámolt. Miért csinálom ezt?, kérdezte magát. Egyszerű. Adva van egy apa, aki fizet azért, hogy ne térjen vissza a fia, és adva van egy másik apa is, aki azért fizetne, hogy a kölyök eljusson hozzá.

Így sok minden érthető, és sok minden elérhető... Persze csak akkor, ha nem szippant be minket az Örvény. Kinézett a kristályablakon. A fiú a felhők között lebegett. A sárkányhajó lejjebb ereszkedett, közeledett a kölyökhöz, de Hugh látta, ha nem tudja megváltoztatni az irányt jó szárnyhossznyival elsodródna mellette.

A Kéz komoran végigmérte a kormányállást, és sajgó agyát erőltetve megpróbálta megfejteni, hogy a padlón döglött kígyókként tekergőző kötelek közül melyik mit irányít. Megkereste azokat, amelyekre szüksége volt, kibogozta a csomókat, aztán mindent úgy rendezett, hogy a lehető legkönnyebben irányítani tudja a hajót. Miután a kötelek között viszonylagos rendet teremtett a kardjával lemetszette a végüket a hámról, éskarja köré tekerte őket. Már látott olyan embereket, akiknek csontjuk törött, amikor hasonlóval próbálkoztak. Tudta, elég, ha elveszti az egyensúlyát; és a nehéz szárny hirtelen felrándul, megfeszül valamelyik kötél, és a karja úgy fog elroppanni, akár egy száraz gally.

Leült, a lábát a padlóhoz feszítette, és nekilátott, hogy lassan kieressze a kötelet. A kötél egy része gyorsan és simán haladt keresztül a nyíláson. A szárny emelkedni kezdett, a mágia, aktiválódott. A Hugh jobb karjára csavart kötél azonban nem mozdult meg, ernyedten hevert a padlón. Hugh a keze fejével letörölte a verítéket a homlokáról. A jelek arra vallottak, hogy a másik szárny beragadt.

Hugh összeszedte minden erejét, megrántotta a kötelet - abban reménykedett, hogy sikerül kiszabadítania. Semmit sem ért el a dologgal. Rájött, elszakadt a vezérkötélhez kapcsolódó külső, kábelek valamelyike. Halk káromkodással eleresztette az ernyedett kötelet, és minden figyelmét arra összpontosította, hogy egy szárnyal röptesse a hajót.

- Közelebb! - ordította Alfred. - Még egy kicsit balra... Vagy inkább jobbra? Nem, nem, mégis balra! Igen! Már majdnem odaértünk hozzá... Most! Kapaszkodj erősen, hercegem!

Hugh hallotta, a herceg éles rikoltozását (a gyerek izgatottan magyarázott valamit), és hallotta a puha dobbanást is, amivel a kis csizmák a fedélzetre érkeztek.

Aztán meghallotta Alfred halk hangját, utána pedig Bane zavart vihogását.

Hugh visszahúzta a kötelet. Érezte, ahogy a szárny megemelkedik, ahogy a sárkányhajó a mágia segítségével felfelé lebeg. Az Örvény fellegei úgy kavartak, mintha dühösekké lennének amiatt, hogy biztosnak hitt prédájuk mégis megszökik előlük Hugh visszafojtotta a lélegzetet, minden energiáját a szárny szilárdan tartására összpontosította. Lassan, de biztosan emelkedtek.

Mintha egy óriási kéz nyúlt volna ki, hogy lecsapjon egy bosszantó szúnyogot. A hajó hirtelen gyomorforgató zuhanásba kezdett. Olyan gyorsan haladt lefelé, hogy Hugh úgy érezte, mintha a teste leereszkedne miközben a gyomra és a belei a magasba lendülnek. Remélte, Alfrednek és a kölyöknek sikerült megkapaszkodnia valamiben. Ha nem... Semmit sem tehetett értük.

Zord elszántsággal kapaszkodott a kötelekbe; küzdött, hogy felemelve, tartsa a szárnyat, amely lassíthatta zuhanásukat. Aztán baljóslatú reccsenéseket hallott, és megütötte a fülét az a kísérteties füttyülés, aminek hallatán minden sárkányhajó-pilóta ereiben megfagy a vér. A szárny elszakadt, a szél keresztúlamlott rajta. Hugh kieresztette a kötelet, hogy a sérült szárny a lehető legmesszebbre nyúljon. Kormányzásra nem

használhatta, de a mágija legalább arra Jó volt, hogy tompítsa az esésüket, ha majd földet érnek. Ha földet érnek, és ha az Örvény nem tépi cafatokra őket azelőtt, hogy bárhol becsapódnának.

Lecsavarta a karjáról a kötelet, ledobta a padlóra. Még nem értek le az Örvénybe, de a hajó körül máris vad szelek őrjöngtek. Hugh képtelen volt talpon maradni, kúszásra kényszerült, és arra, hogy a kötelekbe kapaszkodva húzza ki magát a folyosóra. Amint kiért felkapaszkodott a létrán és kinézett. Alfred és Bane a fedélzeten lapult. A kamarás átölelte és magához szorította a fiút.

- Lefelé! - Hughnak sikerült túlűvölnie a szelet. - Széthasadt a szárny. Belesüllyedünk a viharba!

Alfred hason csúszva elindult a csapóajtó irányába, és közben maga után húzta Bane-t. Hugh komor elégedettséggel figyelte, hogy a gyerek szinte félholt a rémülettől. A kamarás, miután eljutott a csapóajtóhoz, maga elé rántotta a fiút. Hugh megfogta a kis testet - a mozdulatából hiányzott a gyengeség -, lerántotta magához, és lehajította az alsó fedélzetre.

Bane fájdalmasan felsikoltott. Amikor a hajó hirtelen éles szögben oldalra dőlt hozzácsapódott az egyik falhoz. Az ütés kipréselte a tüdejéből a levegőt. Alfred, amikor látta, mi történik imádott hercegével, fejfelé előre keresztülvetette magát a csapóajtón. Közben meglökte a bérnyilkost, aki elvesztette az egyensúlyát.

Hugh lezuhant az alsó fedélzetre.

Nagy nehezen feltápászkodott, és felmászott - vagyis inkább lemászott a létrán. A hajó megállás nélkül pörgött. Hugh már azt sem tudta, merre van a fent, és merre a lent. Megragadta a csapóajtó fedelét. Kemény eső záporzott a hajóra. A víz olyan kemény, olyan szúrós cseppekben hullott, mint megannyi apró elf lándzsa. A közelben villám hasította szét a levegőt, a szaga émelyítő volt. Hugh elfintorodott. A mennydörgés robaja kis híján szétvetette a fülét. Kínlódván lezárta a csapóajtó nedves és csúszós fedelét. Fáradtan lecsúszott a létrán, a padlóra roskadt.

- Te ... élsz! -Bane kábult csodálkozással bámult rá, aztán hirtelen vidám lett az arca. Hughhoz rohant, átölelte, magához szorította. -Ó, mennyire örülök! Úgy félttem... Megmentetted az életemet!

Hugh lefejtette magáról a vékony karokat, eltolta a herceget. A könnyáztatta, ártatlan arc őszintének tűnt, a tiszta kék szemekben nyoma sem volt gonoszságnak. A Kéz egy pillanatig szinte azt hitte, csak álmodta a történeteket.

Szinte, de azért mégsem...

Bane, ez az átkozott kölyök meg akarta mérgezni. Hugh a fiú fehér nyakára tette a kezét. Milyen egyszerű az egész! Egyetlen mozdulat. Egyetlen reccsenés. A megállapodás teljesítve - a munka elvégezve.

A hajó pörögni kezdett a viharban. A hajótest úgy nyögött, úgy recsegett, hogy féltő volt, bármelyik pillanatban széteshet. Körülötte villámok lobbantak, az utazók dobhártyáját mennydörgés tépte.

Egész életében minket szolgáltál.

Hugh megszorította a gyerek nyakát. Bane felnézett rá; a tekintete félénk és bizakodó volt - mintha a bérnyilkos szeretettel simogatta volna.

A Kéz dühösen eltaszította magától a fiút, odalökte Alfredhoz, aki reflexszerűen elkapta.

Hugh eltámolgott a két alak mellett, elindult vissza, a kormányosfülke felé. Hirtelen térdre, roskadt, majd négykézlábra ereszkedve okádni kezdett.

huszonnyolcadik fejezet

DREVLIN, ALSÓSÍK

Először. Bane tért magához. Kinyitotta a szemét, körülnézett a sárkányhajóban, két társára pillantott, valami mély, mennydörgésszerű hangot hallott. A lelkébe egy pillanatra visszatért a páni félelem, aztán rájött, hogy a vihar meglehetősen távolságban tombol. Kinézett. A hajó testére nagy szemű eső zuhogott, de máskülönből nyugalom volt. Az iszonyat percei véget értek. Minden nyugodtnak látszott, semmi sem mozdult.

Hugh a kötelek között, lehunyva szemmel feküdt a padlón. A fején és a karján vérfoltok. A keze az egyik kötelet markolta - még a legutolsó másodpercben is megpróbált tenni valamit, hogy mentse magát, a hajóját és a társait. Alfred a hátán feküdt, rajta nem látszottak sérülések. Bane nem sokra emlékezett arra az iszonyatos zuhanásra, amelynek során keresztüljutottak a viharon, de valami azt súgta neki, hogy Alfred már a legelején elájult.

Bane félt amikor keresztülzuhanak a fürgetegen. Sokkal jobban félt mint akkor, amikor az elf kapitány parancsára áthajították a sárkányhajó korlátja fölött. Az gyorsan történt, így nem sok idő jutott a rettegésre. A viharon való átjutás azonban mintha egy örökkévalóságon keresztül tartott volna, és a félelem, a borzadály minden elmúló pillanattal egyre fokozódott. Bane már komolyan arra gondolt, hogy ezt nem éli túl. Ahogy magához térve megpróbált visszaemlékezni a részletekre eszébe jutott, hogy mintha... Igen. Amikor már úgy érezte, nem bírja tovább, az apja elsuttogott szavai álomba ringatták.

A herceg megpróbált felülni. Furcsán érezte magát. Semmije sem fájt, egyszerűen... furcsa volt. A teste túlságosan nehéznek tűnt, mintha valami roppant erő szorítaná lefelé. Körülnézett. Semmi sem volt rajta.

Halkan felnyögött - a félelem hangja volt ez, és a rettenetes magányé. Nagyon nem tetszettek neki ezek a különös érzések. Átkúszott Alfredhez, megpróbálta felrázni, megpróbálta magához téríteni. Aztán meglátta Hugh kardját, ami a padlón, a férfi teste alá szorulva hevert.

A gyerekek eszébe jutott valami.

- Most mindkettejüket megölhetném - mondta szorosan markolva a toll-amulettet. - Megszabadulhatnék tőlük, apám. Nem! - A szó olyan szigorú volt, a hang olyan éles, hogy Bane meghökkent a hallatán.

- Miért ne?

- Azért, mert szükséged van rájuk ahhoz, hogy kimenekülj etről a helyről. Csak ők hozhatnak el hozzám. De mielőtt erre sor kerülne, van valami, amit szeretnék, ha végrehajtanál. Az Alsósíkon vagytok, Drevlin szigetén. Ezen a földön a pecők néven ismert emberszerű lények élnek. Tulajdonképpen örülök, hogy eljutottál ide. Én magam is azért akartam hajót szerezni, mert erre a helyre készültem.

- Van itt, ezen a szigeten egy nagy gép, ami igencsak felkeltette az érdeklődésemet. Nagyon régen építették, a Sartanok készítették, de azt soha, senkinek nem sikerült kiderítenie, hogy milyen céllal. Azt akarom, hogy amíg itt vagy próbálj választ találni erre a kérdésre. Tedd meg ezt, és tudj meg mindent a pecökről is. Kétlem, hogy hasznomra lehetnének a világ meghódításában, de a lehető legtöbbet meg kell tudnom azokról, akiket az uralmam alá akarok hajtani. Még az is lehet, hogy felhasználhatom őket valamire... Tartsd nyitva a szemed, fiam. Használd ki a lehetőséget!

A hang elhalkult aztán elhallgatott. Bane a homlokát ráncolta. Nem szerette, amikor Sinistrad így beszélt. Hasznomra lehetnek.. Uralmam alá hajtani... Jobban örült volna, ha az apja nem egyes szám első személyben beszél, hanem azt mondja neki, hogy mi.

Aztán úgy gondolta, megtalálta a magyarázatot a dologra. Az apám most még nem sokat tud rólam, ezért egyelőre nincs szerepem a terveiben. Amikor majd találkozunk akkor megismer. Büszke lesz rám, és örülni fog, hogy megoszthatja velem a hatalmát. Beavat a mágiájába. Mindent együtt fogunk csinálni És akkor... Akkor többé nem leszek magányos.

Hugh nyöszörögve mozgolódni kezdett. Bane visszahúzódott, lefeküdt és becsukta a szemét.

...

Hugh a fájdalommal küzdve feltápáskodott, és nekilátott, hogy óvatosan végignyomkodja a testét. Az első gondolata meglepetés volt; azon hökkent meg, hogy még mindig él. A következő dolog, ami az eszébe jutott az volt, hogy megfizet annak az elf varázslónak, aki kétszeres árat számított fel neki ezért a hitvány védelmi varázslatért. A harmadik gondolata a pipája volt. Benyúlt átázott bársonytunikája alá, és elővette. Szerencsére nem sérült meg.

A Kéz a társaira nézett. Alfred még nem tért magához. Hugh még soha életében nem találkozott olyan emberrel, akí a pusztá félelemtől képes elájulni. A fiú is elvesztette az eszméletét, de ő legalább egyenletesen lélegzett, és az arcszíne is megfelelőnek látszott. Nem esett baja.

Hugh megörült. Az, akitől a biztonsága függött életben volt.

- De először - mormolta a Kéz, és elindult a fiú felé -, meg kell szabadulnunk az apjától. Ha egyáltalán az apja az az ember, aki felbérelt..

Lassan, óvatosan, nehogy felriassza a gyereket, Hugh a toll-amulettet tartó ezüstlánc alá csúsztatta az ujjait, és nekilátott, hogy leemelje, Bane nyakából.

A lánc keresztülcsúszott az ujjain.

Hugh hitetlenkedve nézte. A lánc nem lecsúszott az ujjairól, hanem keresztülcsúszott rajtuk! A szó legszorosabb értelmében! Láta, hogy áthatol a húsán és a csontján, még hozzá olyan könnyedén, mintha a keze anyagtalan kísértetmancs lenne csupán

- Képzeldőm. Beüthetem a fejem - mormolta, és másodszor is megfogta a láncot. A mozdulatában most több határozottság, több erő volt.

Csak a levegőt markolta.

Hugh ekkor vette észre, hogy Bane felnyitotta a szemét és őt figyeli. Nem dühösen, nem gyanakvóan, csak szomorúan.

- Nem fog lejönni - mondta a fiú. Már én is megpróbáltam.

- Felült. - Mi történt? Hol vagyunk?

- Biztonságban. Hugh leült a padlóra, a falnak vetette a hátát és elővette a pipáját. Már régen elfüstölte az utolsó adag steregóját, és különben sem lett volna mivel rágyújtania. A foga közé vette a csutorát, és megszívta az üres pipát.

- Megmentetted az életünket - mondta Bane. - Miután megpróbáltalak megölni. Sajnálom... Őszintén sajnálom! - Sápadt szemét Hughra meresztette. - Az volt az oka, hogy féltem tőled.

Hugh a pipát szívogatta. Nem szólalt meg.

- Furcsán érzem magam - folytatta a herceg olyan könnyed hangon mintha csak, egy apró félreértést akarna tisztázni. Olyan, mintha nehezebb lenne a testem a szokásosnál.

- Nagy itt a nyomás, a levegő súlya. Hozzá fogsz szokni. Csak ülj egyhelyben, és ne mozdulj.

Bane engedelmeskedett. A tekintete Hugh kardjára tévedt.

- Harcos vagy. Meg tudod védeni magad, még hozzá becsületes módon. Én viszont gyenge vagyok. Mi más tehettem volna? Te bérgyilkos vagy, igaz? Felbéreltek, hogy megölj engem?

- Te nem Stephen fia vagy - mondta Hugh.

- Nem, uram, valóban nem az.

Alfred hangja...

A kamarás felült, zavartan körülnézett.

- Hol vagyunk?

- Azt hiszem, valahol az Alsósíkon. Ha egy kis szerencsénk van, akkor Drevlinen.

- Miért lenne szerencse, ha ott volnánk?

- Azért, mert idelent Drevlin az egyetlen lakott kontinens. A pecők segíteni fognak nekünk. Feltéve, hogy eljutunk valamelyik városukba. Az Alsósíkon állandóan óriási viharok tombolnak - tette hozzá magyarázatképpen. - Ha az egyik akkor csap le ránk, amikor nyílt terepen vagyunk...- Szavak helyett egy vállrándítással fejezte be a mondatot.

Alfred elsápadt, idegesen kilesett a hajóból. Bane felállt, az ablakhoz lépett.

- Most nincs vihar. Ezek szerint elindulhatunk?

- Várjuk meg, míg a testünk hozzászokik az itteni nyomáshoz. Ha elindulunk gyorsan kell mozognunk.

- Tehát véleményed szerint ezen a bizonyos Drevlinen vagyunk? - kérdezte Alfred.

- Abból ítélve, hogy hol voltunk amikor zuhanni kezdtünk... Igen. Drevlinen vagyunk. A vihar biztos arrébsodort bennünket, de Drevlin a legnagyobb kontinens idelent. Nehéz eltéveszteni. Persze az is lehet, hogy nagyon elfűjt minket a szél. Akkor viszont bárhol lehetünk.

- Te már jártál itt - mondta Bane. Kihúzta magát, mereven Hughra nézett.

- Igen.

- Milyen? - kérdezte a fiú kíváncsian.

Hugh nem válaszolt azonnal. A tekintete Alfredre kúszott, aki felemelte a kezét, és olyan csodálkozó pillantásokkal méregette, mintha azt hinné, hogy valaki más testéhez tartozik.

- Menj ki, és meglátod, felség.

- Komolyan mondd? Bane felállt. - Kimehetek?

- Nézz körül, nem látsz-e a közelben egy pecőktelepülést. Van ezen a kontinensen egy nagy masina. Ha látod a részeit, akkor a közelben pecők élnek. Maradj a hajó közelében. Ha lecsap a vihar, és nem bújsz időben fedezékbe, akkor menthetetlenül véged.

- Bölcs dolog ez, uram? - Alfred idegesen nézett a fiú után, aki egyetlen pillanat alatt keresztülprésete karcsú testét a sárkányhajó oldalán megnyílt résen.

- Nem fog messzire menni. Hamarabb elfárad, mint most gondolná. Nos, amíg nincs itt elmondhatnád végre az igazságot.

Alfred elsápadt. Idegesen fészkelődött a helyén, lesütötte a szemét, és túlméretezett kezeire bámult.

- Igazad volt, uram, amikor azt mondtad, hogy Bane nem Stephen fia. Elmondom amit tudok... Amit biztosan tudni lehet.. Bár azt hiszem, Trian kitalált már néhány olyan teóriát, amellyel meg lehet magyarázni a történeteket. Véleményem szerint ezek nem vesznek figyelembe minden egyes részletet, és... - Alfred látta, hogy Hugh türelmetlenül összevonja a szemöldökét.

- Tíz ciklussal ezelőtt Stephennek és Anne-nek gyermeke született. Kisfiú volt, gyönyörű csecsemő. Az apjától sötét haját, az anyjától a szemét és a fülét örökölte. Most furcsának tarthatod, hogy külön megemlítem a fülét, de ennek később még nagy jelentősége lesz. Tudnod kell, hogy Anne bal fülén van egy bemetszés. Itt, a cimpa külső felén. A családja minden tagjának ilyen a füle. A legenda szerint egyszer, amikor a Sartanok még a világon jártak s keltek, Anne valamelyik őse megmentette az egyiküket a ráhajított lándzsától. Anne őse a fegyver elé állt, és a lándzsa pengéje levágott egy darabot a bal füléből. Azóta a családban születő gyermekek magukon viselik elődjük vitézségének ezt a bizonyítékát.

- Anne gyermekének is hiányzott egy darab a füléből. A saját szememmel láttam, amikor kihozták a kicsit, és megmutatták nekünk. - Alfred halkabbra fogta a hangját. - Annak a csecsemőnek azonban, akit másnap reggel a bölcsőben találtunk... ép volt a fülcimpája.

- Elcserélt gyerek - jegyezte meg Hugh. - Észrevették, igaz?

- Természetesen. Mindenki tudta. Az új gyerek külsőre ugyanolyan idős volt, mint a hercegünk, talán egy-két nappal születhetett hamarabb. Ennek a csecsemőnek szőke volt a haja és élénk kék a szeme. Nem olyan tejes kék, ami később barnára színeződik. A füle hibátlan volt. A palotában mindenkit kikérdeztünk, de senki sem tudott a cseréről. Az örök megesküdték, hogy senki sem surrant be mellettük a herceghez. Jó emberek voltak, hűségesek. Stephen nem kételkedett a szavukban. A dada egész éjjel a herceg mellett aludt, és amikor felkelt ő vitte át a herceget a szoptatós dajkához, aki megesküdtött, hogy ő Anne sötét hajú kisfiát tette a mellére. Trian ezekből az elmondásokból és más jelekből arra következtetett, hogy a gyermekeket mágia segítségével cserélték el.

- Más jelek? Miféle jelek?

Alfred felsóhajtott. Révetegen kinézett a hajóból. Bane egy sziklán állt, a messzeséget fürkészte. A

horizonton villámcsíkos fekete fellegek tömörültek. A szél felélénkült.

- A gyermek köré valaki erős mágiaburkot szőtt. Aki ránézett az rögvest megszerette. Nem... a „szeretet” szó nem helyénvaló ebben az esetben. - A kamarás eltűnődött. - Inkább azt mondanám, hogy „rajonganí kezdett érte”, vagy hogy a gyermek rabul ejtette az embereket. Egyszerűen nem bírtuk elviselni, hogy szomorúnak lássuk. Ha a szeméből kiperdült egy könnycsepp, napokig szenvedtünk. Hamarabb és könnyebben megváltunk volna az életünktől, mint ettől a gyermektől. - Alfred elhallgatott. Idegesen végigsimított tar fején. - Stephen és Anne tudták milyen veszélyt vállalnak akkor, ha sajátjukként kezelik ezt a gyermeket, de... Ez ellen senki sem tudott tenni. Ezért nevezték el éppen Bane-nek.

- Mi volt az a veszély, amit vállaltak?

- Egy évvel azután, hogy a gyermek hozzánk került, Anne valódi kisfiának születésnapján megjelent közöttünk a Felsősí egy misztikusa. Legelőször megtiszteltetésnek tartottuk a dolgot, mert ilyesmi akkor már hosszú évek óta nem fordult elő. Ezelőtt régen történt meg, hogy a Hetedik Ház valamelyik hatalmas mágusa vette a fáradságot, elhagyta csodálatos felső birodalmát, és meglátogatott minket, az alatt lakókat. Büszkeségünk és örömünk azonban hamar keserűséggé változott. Sinistrad gonosz. Gondja volt rá, hogy megismerjük és megtanuljunk félni tőle. Azt mondta, azért jött, hogy tisztelegjen a kis herceg előtt. Ajándékot hozott neki. Amikor Sinistrad az ölébe vette a kisfiút, mi tudtuk... mindannyian tudtuk, hogy Bane valójában kinek a gyermeke.

- Semmit sem tehattünk. Hogyan is fordulhattunk volna szembe a Hetedik Ház egyik varázslójával? Trian maga is a királyság legtanultabb, legerősebb varázslói közé tartozik, de még ő is csak a Harmadik Házból való. Nem tehattünk semmit, legfeljebb csak annyit, hogy az ajkunkra fagyott mosollyal végignéztük amint a misztikus a gyermek nyakába akasztja a toll-amulettet. Sinistrad ezután gratulált Stephennek a trónörököséhez, majd távozott. A „trónörökös” szót olyan különös hangsúllyal ejtette ki, hogy mindannyiunk hátán végigfutott a hideg. Stephen semmit sem tehetett. Ezt követően még jobban rajongott a gyermekért mint korábban, pedig... Pedig valójában már látni se bírta.

Hugh homlokráncolva vakargatta a szakála tövét.

- De miért akarna a Felsősí egy varázslója egy középsíki királyságot? Az ottaniak ciklusokkal ezelőtt, a saját akaratukból hagytak el minket. Az ő királyságuk sokkalta gazdagabb a mieinknél, és olyan csodálatos, hogy mi azt elképzelni sem tudjuk. Legalábbis ez a hír járja.

- Ahogy mondtam: nem ismerjük az okokat. Triannak van néhány teóriája. A leghihetőbb ezek közül a hódítás. De ha a mágusok uralkodni akarnak rajtunk, lehozhatnák a seregeiket, és könnyedén legyőzhetnének minket. Nem, ennek tényleg semmi értelme. Érthetetlen az egész... Stephen tudta, hogy Sinistrad kapcsolatban áll a fiával. Bane ravasz spion. Megismerte a királyság valamennyi titkát, és... ebben egészen biztosak vagyunk... továbbadta azokat. Így élünk tíz cikluson keresztül. Élünk, és egyre erősebbé váltunk. Ha a misztikusok célja a hódítás, már régen megtehetnék volna. Aztán történt valami, ami miatt Stephen számára fontos lett, hogy megszabaduljon ettől a gyermektől. - Alfred újra kilesett a sárkányhajóból. A fiú még mindig a tájat fürkészte. Elfáradhatott, mert közben leült a sziklára. A kamarás közelebb intette magához a bérnyilkost, és a fülébe lehelte: - Anne állapotos!

- Ah! - Hugh bólintott. Hirtelen mindent megértett. - Ezért tehát elhatározták, hogy megszabadulnak ettől az örököstől, hogy helyet csináljanak a másik számára. És mi a helyzet a varázsburokkal?

- Trian megtörte. Tíz esztendőn keresztül komoly kísérleteket folytatott, sokat dolgozott a megoldáson, de végül megtalálta. Most Stephen képes volt... - Alfred zavartan elhallgatott. - Képes volt...

...felbérelni egy gyilkost, hogy ölje meg a fiút. Mióta tudod az igazságot?

- Az elejétől. - Alfred elvörösödött. - Ezért követtelek benneteket.

- És megpróbáltál volna megakadályozni a terv végrehajtásában?

- Nem tudom. - Alfred a homlokát ráncolta, aztán zavartan megrázta a fejét. - Nem tudom...

Sötét gondolat ereszkedett Hugh agyára. Leszállt és azonnal gyökeret eresztett. Gyorsan növekedni kezdett, szétterpeszkedett, virágot bontott és mérgező gyümölcsöt termelt. Úgy döntöttem, hogy nem teljesítem a feladatot. Miért? Mert a fiú élve sokkal értékebb, mint holtan. De nem ő az első ilyen, sok értékes emberrel végeztem már. Eddig sosem szegtem meg az adott szavam, pedig sokszor tízszer többet kereshettem volna ha megteszem, mintha nem. Most mégis miért? Az életem kockáztatásával mentettem meg ezt a fattyút! Képtelen voltam megölni, miután végezni akart velem!

Mi van akkor, ha az a bizonyos varázsburok nem tört meg? Mi van akkor, ha Bane még mindig manipulál minket, mindenkit, - Stephen királlyal az élen?

Hugh mereven Alfredre nézett.

- És mi a te igazságod, kamarás?

- Attól tartok, uram, te pontosan azt látod, ami vagyok - mondta Alfred alázatosan. Széttárta a karját. - Egész életemben szolgáltam. A királynő családja mellett voltam uylandiai kastélyukban. Amikor a királynő férjhez ment, olyan jóságos volt, hogy magával vitt engem új otthonába. - Alfred arca lassan, fokozatosan elvörösödött. A padlót bámulta, ügyetlen ujjaival idegesen a ruhája szélét cibálta.

Ez az ember nem hazudik könnyen, gondolta Hugh. Nem úgy, mint a gyerek. De azt biztos, hogy ő is takargat valamit...

A bérgyilkos nem faggatózott tovább. Lehunyta a szemét. A méregnek és a nagy légnyomásnak „köszönhetően” fájt a válla, nyomasztó letargia uralkodott el rajta. Ahogy végig gondolta a történeteket az ajka keserű mosolyra húzódott. A legrosszabb nem a testi kín volt, hanem a tudat, hogy őt, akinek a kezét számtalan ember vére festette vörösre, aki büszkén vallotta magáról, hogy egyetlen urat szolgál: önmagát; hogy őt, a kemény, brutális bérgyilkost most egy gyermek irányítja.

Bane herceg bedugta a fejét a hajó oldalán tátongó nyíláson.

- Azt hiszem megtaláltam. Egy óriási masina! Messze van, nagyon messze, abban az irányban. - Maga mögé mutatott. - Nem láthatjátok, mert felhők takarják, de én emlékszem az odavezető útra. Menjünk oda! Nem lehet veszélyes az út, igaz? Elvégre csak esik...

Egy villám sistergett le az égből. Lyukat ütött a koralitba. A mennydörgés megrázta a talajt, a lökéshullám kis híján ledöntötte a lábáról a fiút.

- Hát ez az - mondta Hugh.

A következő villám is megérkezett. Bane beugrott a sárkányhajóba, odafutott Alfredhez, leguggolt mellette. Eső zuhogott a hajótestre. A mennydörgés robaja fülsiketítővé vált. Nem sokkal később víz áramlott be, a repedéseken. Bane szeme kiguvadt, az arca elsápadt, de nem kiáltott fel, nem fakadt sírva. Amikor észre vette, hogy reszket a keze ökölbe szorította. Hugh a fiúra nézett, és...

Önmagát látta. Egykor ő is ilyen lehetett; ő is azzal az egyetlen fegyverrel küzdött a félelem ellen, ami megmaradt neki: a büszkeségével.

Aztán az jutott eszébe, hogy talán csak azért látja ilyennek a fiút, mert Bane így akarja.

A bérgyilkos megérintette a kardja markolatát. Csak néhány pillanatig tartana az egész. Megmarkolni a fegyvert kirántani, előrelelendíteni, mélyen a kölyök testébe döfni. Ha valami mágikus erő megakadályozná a dolgot, akkor... Akkor legalább látná, hogyan működik, látná mivel került szembe.

Lehet, hogy a varázs máris kifejti rám a hatását?

Hugh elhúzta a kezét a kardja közeléből. Felemelte a pipáját. Látta, Bane őt nézi: A fiú ajka édes, elbűvölő mosolyra húzódott.

huszonkilencedik fejezet

WOMBE, DREVLIN, ALSÓSÍK

A főművezető szenvedett. Az istenek gyötörték. A szó legszorosabb értelmében véve lezuhantak az egekből, és ráestek az ő védtelen fejére. Minden összekuszálódott. A birodalma, ami nem is oly rég még békés volt, ahol az elmúlt néhány évszázad során még csak nem is beszéltek komoly bajról, most felfordult. Elszabadult a káosz.

Ahogy a kelletlenül vonuló rezescsapat előtt, a mindentudó, mosollyal bámuló főkantor mellett határozott léptekkel haladt előre, a főművezető az istenekre gondolt, és végül arra a következtetésre jutott, hogy eddig nem sok hasznukat vette. Először is, ahelyett, hogy elpusztították volna Örült Görebet, inkább életben hagyták és visszaküldték. És mintha ez nem lenne éppen elég, az egyik isten úgy döntött, hogy személyesen elkíséri. Egy isten, aki Haplónak nevezte magát. Igaz, a főművezetőnek is a fülébe jutottak azok a híresztelések, melyek szerint az isten nem tartja magát istennek, de Hosszúparti Darral természetesen semmit sem hitt el ezekből.

Sajnálatos módon ez a Haplo - aki vagy isten volt, vagy nem volt isten - mindenütt zavart keltett ahol megfordult. És sajnos gyakorlatilag mindenütt megfordult. Ráadásul most eljött ide, a pecők fővárosába, Wombéba is. Örült Göreb és az ő fanatikus HVEB-hívei végigvonszolták az istent az országon, rávették, hogy beszédeket tartson, és elmondja a pecőknek, mennyire kihasználják őket, milyen rosszul bánnak velük, hogy rabszolgasorban élnek, és a Mérnászok tudják, hogy mi minden mást. Örült Göreb már hosszú ideje ilyen nézeteket hangoztatott, de most, hogy az egyik isten valóban ott állt mellette, most a pecők nem tehettek mást, mint hogy végighallgatják a sületlenségeit.

A kántorok fele máris a magáévá tette Örült Göreb nézeteit. A főkantor, miközben tehetetlenül nézte, hogy az egyháza darabokra hullik körülötte, egyre csak azt követelte a főművezetőtől, hogy tegyen már, valamit.

- És mit kellene tennem? - kérdezte Darral keserűen. - Tartóztassam le Haplót? Ezt az istent, aki azt állítja magáról, hogy nem isten? Ezzel nem érnék el egyebet, mint hogy bebizonyítom a pártjára állt pecőknek, hogy végig igazuk volt, és felbuzdítom az ingadozókat arra, hogy forduljanak ellenem.

- Lárifári! - mordult fel ekkor a főkantor, aki ugyan nem egészen értette amit a főművezető mond, de azt tudta, nem szabad egyetértenie vele.

- Lárifári? Te csak ennyit tudsz mondani? Különben is, az egész a te hibád! - üvöltötte a főművezető, aki már képtelen volt uralkodni a dühén. - Azt mondtad, bízzuk Örült Görebet a Mérnászokra. Majd ők elintézik, igaz? Nos, hát elintézték az ügyét. Valóban el! Visszaküldték, hogy mindent tönkretegyen!

A főkantor mormogva elviharzott, de amikor megjelent a hajó azonnal visszatért.

Az égen, azon a helyen, ahol semmi keresnivalója sem lett volna, mert még nem érkezett el a havi fesztivál ideje, egy sárkányhajó jelent meg. Megjelent, és leszállt a Kívülföldön, Wombe mellett, a Stomak kerület peremén. A főművezető a hálósobájába ablakából is jól látta. Amikor megpillantotta úgy érezte, menten megáll a szíve. Még több isten.... Már csak erre volt szükségük!

Darral először arra gondolt, hogy talán csak ő látta a hajót, és eljátszhatja az alattvalói előtt, hogy semmit sem vett észre. Nem volt ilyen szerencséje. Több pecök is látta, köztük volt a főkántor is. Ami még rosszabb: az éles szemű agyatlan rezések egyike jelentette, hogy látta, amint Valami Élő lépett ki a hajó belsejéből. A rezés kemény büntetést kapott: el kellett kísérnie a főnökét, aki elindult, hogy megvizsgálja a hajót.

- Ettől majd megjön az eszed! - fordult hátra Darral a túlságosan figyelmes rezés felé. - Miattad vagyunk kénytelenek kijönni ide! Ha tartottad volna azt a nagy szádat... De nem! Neked észre kellett venned a Valami Élőt! És nem érted be ennyivel. Nem, neked ez nem volt elég. Neked muszáj volt ordítoznod, és a fél ország tudtára adnod, hogy mit láttál.

- Én csak, a főkántornak mondtam el, nem a fél országnak - védekezett a rezés.

- Az ugyanaz - mormolta Darral.

- Szerintem, főművezető úr, csak jó származhat abból, hogy most már saját istenünk van - mondta a rezés.

- Úgy gondolom, nem volt igazságos, hogy Hetben, azoknak a fajankóknak van istenük, nekünk meg nincs. Most majd kapkodhatják a fejüket!

A főkántor felvonta az egyik szemöldökét. A dühéről megfélemedkezve a főművezető mellé lépett.

- Van valami igazság abban amit mond - súgta Darral fülébe. Ha van saját istenünk, akkor felhasználhatjuk Göreb istene ellen.

Az egyenetlen koralit-terepen bukdácsoló főművezetőnek el keltett ismernie, hogy a sógora - először ebben az életben -nem is mond olyan irdatlan nagy ostobaságot. Saját istenem lesz, tűnődött Hosszúparti Darral, miközben a tócsákat kerülgetve a sárkányhajó felé tartott. Valahogy biztos fel tudom használni a saját céljaim eléréséhez.

Amikor látta, hogy már közel értek a lezuhant sárkányhajóhoz, a főművezető lelassított és felemelte a kezét, hogy figyelmeztesse a többieket, ők is fogják vissza magukat. Felesleges mozdulat volt - a rezések már szobormereven álltak, a főművezetőtől jó tíz lábnyi távolságból meregették a szemüket.

A főművezető dühösen a rezésekre nézett, és már-már kiömlött belőle az a szitokhalmaz, amit ezek a gyávák megérdemelnek, de aztán meggondolta magát. Talán jobb is így, hogy a pecökjei mögötte maradnak. Talán jobban jár, ha egyedül beszél az istenekkel. A főkántorra sandított.

- Azt hiszem, jobban tennéd, ha itt maradnál - mondta Darral. - Veszélyes lehet.

Mivel Hosszúparti Darral még soha életében nem foglalkozott az ő biztonságával, a főkántorban hirtelen feltámadt a gyanú, és úgy döntött, helyesebb lesz, ha szembeszegül a sógorával.

- Az a leghelyénvalóbb, ha egy egyházi személy üdvözli a halhatatlanokat - mondta bizonytalanul. - Javaslom, bízd rám a tárgyalást.

A vihar szétoszlott, de máris készülődött a következő. (Drevlinen mindig készülődött egy következő vihar!) Darralnak nem volt ideje a vitára. Eldöntötte, mondhat a főkántor amit akar, ő elindul, és elintézi ezt az ügyet. Kihúzta magát, és olyan bátorsággal, amelyről később talán legendákat fognak mesélni, dalokat fognak énekelni, egyenesen a sárkányhajóhoz ment. A főkántor követte. (A két pecök bátorsága mégsem volt olyan óriási, mert a rezés jelentése szerint a hajóból kilépő Lény meglehetősen kicsinek és törékenynek látszott. Ám hamarosan alkalmuk nyílt arra, hogy bebizonyítsák, valójában mennyi kurázszi szorult beléjük.)

A főművezető megállt a hajó mellett, és hirtelen nem tudta, mit kellene tennie. Még sosem beszélt istenekkel. A havonta megismétlődő ceremóniák során, amikor hatalmas szárnyas hajóikon megérkeztek a velfek, egyszerűen csak felszívták a vizet, lehajították az ajándékokat, aztán távoztak. Nem volt ebben semmi rossz, legalábbis a főművezető szerint nem. Egyszerűen elintézték a dolgot, nem foglalkoztak olyasmivel, mint a beszéd, meg hasonlók...

Már éppen ki akarta nyitni a száját, hogy megszólítsa a hajóval érkezett kicsi, hitvány külsejű istent; már éppen meg akarta kérni, hogy jöjjön elő, mert itt vannak a szolgálai, amikor...

Amikor a hajóból kilépett egy isten.

Egy isten, aki nem volt se kicsi, se hitvány külsejű.

Az isten magas volt és sötét. Fekete szakállá két copfba fonva lógott az állán, hosszú fekete haja túlért a vállán. Az arca kemény volt, a pillantása metsző és olyan kemény, mint a koralit, amin a pecök állt. A kezében fényesen csillogó acéldarabot tartott.

A rémisztő lény láttán a főkántor megfélemedezett az egyházi protokollról. Felkiáltott, megfordult és elszaladt. A rezések, amikor látták, hogy az egyház képviselője menekülni kezd, arra gondoltak, hogy rögvést lecsap rájuk a végzet keze. Sarkon fordultak és elviharzottak - csak az a rezés maradt kábultan a helyén, aki látta az istent, aki azt jelentette, hogy a lény kicsi és hitvány. Ő is szeretett volna elfutni a többiekkel, de a döbbenettől földre gyökerezett a lába.

- Huh! Ezek jól itt hagytak - mormolta Darral. Az isten felé fordult, és olyan mélyen meghajolt, hogy hosszú szakállá végigsöpörte a nedves talajt. - Felséges nagyuram mondta alázatosan. - Üdvözlünk országunkban. A Nagy Nap végett érkezteél?

Az isten rábámult, aztán a másik isten felé fordult. (A főművezető felnyögött. Hányan vannak ezek?) Mondott valamit a második istennek. A főművezető egyetlen szavát sem értette. A második isten - kopasz, gyenge testű, puhánynak tűnő isten volt, legalábbis Hosszúparti Darral nem sok erőt nézett ki belőle - tanácstalanul megrázta a fejét.

A főművezetőnek az agyába hasított egy gondolat. Lehet, hogy ezek az istenek semmit sem értettek abból, amit mondott nekik?

Hosszúparti Darral ebben a pillanatban rádöbbsent, hogy Őrült Göreb nem is olyan őrült, mint hitte. Ezek tényleg nem istenek! A valódi istenek értenék amit mond nekik. Ezek a... valakik... sárkányhajóval érkeztek, ez pedig azt jelentette, hogy az ugyanilyen sárkányhajókkal érkező velfek is halandók. A főművezető akkor sem csodálkozott volna el jobban, ha a Fantasztikus váratlanul abbahagyja a működését, ha minden csavar és dugattyú leáll, ha mozdulatlaná válnak a kerekek, a rudak, ha elnémul a füttyögés és a dörömbölés. Őrült Görebnek igaza volt! Nem lesz Nagy Nap! Az istenek sosem fognak eljönni, hogy felvigyék a pecőköt a dicső mennyországba!

Darral, ahogy az istenekre és a hajójukra meredt rájött, hogy ezek a lények még arra sem képesek, hogy a saját erejükből elhagyják Drevlint.

A halk, fenyegető mennydörgés arra figyelmeztette a főművezetőt, hogy nincs sok ideje az ácsorgásra és a bámészkodásra. Sem neki, sem ezeknek az „isteneknek”. Csalódottan, dühösen, zavarodottan a lényekre nézett, aztán hátat fordított nekik, és elindult vissza, a városa felé.

- Várj! - érte utol egy kiáltás. -Hová mész?

Darral visszapördült. Megjelent egy harmadik isten is. A rezes ezt láthatta - kicsi volt és törékenynek tűnt.

Hiszen ez az isten... egy gyerek! Darral megrázta a fejét. Tényleg szólt hozzá ez a gyerekisten, vagy csak a képzelete játszik vele?

- Üdv. Bane herceg vagyok - mondta a gyermek. Kissé lassan, de tökéletesen beszélt a pecök-nyelvet. Az egyik kezével a nyakában függő toll-amulettet babrálta, a másikat pedig nyitott tenyérrel maga elé nyújtotta. A pecöknél ez a gesztus a barátság jele volt. - Az apám Sinistrad, a Hetedik Ház misztikusa, a Felsősik uralkodója.

Hosszúparti Darral mély lélegzetet vett. Megrázkódott. Még soha életében nem látott ehhez foghatóan gyönyörű lényt. Csillogó aranyhaj, fénylő kék szemek... a gyermek úgy ragyogott, akár a Fantasztikus fémteste.

Talán tévedtem. Őrült Görebnek mégsincs igaza. Semmi kétség ez a lény halhatatlan! Megmozdult valami a pecök lelke mélyén, és eszébe jutott az a mondat, ami már-már eltemetődött a Sztétválás óta eltelt évszázadok, a holokauszt alá. ... És egy kis gyermek fogja vezetni őket...

- Üdvözöllek, B-bane herceg - mondta a főművezető. A névnek az ő nyelvén nem volt jelentése. - Azért jöttél, hogy hírül hozd: elérkezett a Nagy Nap?

A gyermek szeme megrebbent. Amikor válaszolt hűvös volt a hangja.

- Igen, azért jöttem, hogy ítélkezzem felettetek. Hol a királyotok?

- Én vagyok a főművezető, felséges uram. Én uralkodom a nép fölött. Nagy megtiszteltetés lenne, ha ellátogatnál a városunkba, felséges uram. - A művezető tekintete idegesen a közeledő viharfellegekre rebbsent. Az isteneket valószínűleg nem zavarják az egekből alásistergő villámok, de... Darral zavarba jött, nem szerette volna nyíltan beismerni, hogy főművezető létére tart a vihartól.

A gyermek felfedezhette a pecök arcán a félelmet. Megkönyörült rajta. Két társára pillantott, akik - Darral ebben már egészen biztos volt - a szolgálai vagy a testőrei lehettek.

Bane herceg jelezte, félkészült az utazásra. Körülnézett, azt kereste, mivel fognak menni.

- Bocsáss meg, felséges uram - motyogta a főművezető elvörösödve -, de azt hiszem... gyalog kell mennünk.

- Ó, semmi gond! - mondta az isten, és vidáman beletoccsantott az egyik pocsoljába.

harmincadik fejezet

WOMBE, DREVLIN, ALSÓSÍK

Göreb a HVEB főhadiszállásán ült, és azt a beszédet írta, amit az esti gyűlésen akart elmondani. A szemüvegét a homlokára tolva egymás után rávéste a szavakat a papírra. Annyira elragadta a hév, hogy észre sem vette, körülötte minden tintafoltos lett; hogy nem is vett tudomást a körülötte kitörni készülő káoszról.

Haplo a pecök mellett ült, a kutyája a lába előtt hevert.

A Patryn csendben, tapintatosan, senkit nem zavarva, szinte észrevétlenül várakozott a számára túlságosan alacsony és szűk, pecökre méretezett székben. Hosszú lábait kinyújtotta maga elé, és tétlenül figyelte a szervezett felfordulást. Bekötözött keze időnként leereszkedett, hogy megvakarja a kutya fejét,

vagy hogy paskolva megnyugtassa amikor látszott rajta, hogy valami kezdi felidegesíteni.

A pecők fővárosban, Wombében felállított HVEB főhadiszállás gyakorlatilag csak egy falba vájt üreg volt. A Fantasztikus egyszer, valamikor régen úgy döntött, hogy kitágítja az egyik pecők lakófűrtöt. Elkezdte a szikla vésését, aztán valamilyen okból meggondolta magát, és nem haladt tovább. A falba vésett lyuk megmaradt, az a huszonegynéhány pecőkcsalád pedig, amely korábban a lakófűrtben élt, elköltözött, mert fogalmuk sem volt arról, hogy a Fantasztikus esetleg újra meg változtatja-e a tervét, és folytatja a munkát.

Néhány bosszantó apróságtól (például az állandó huzattól) eltekintve az üreg ideálisnak bizonyult a HVEB számára. Drevlin fővárában korábban nem létezett ilyen főhadiszállás. A főművezető és az egyház itt kivételesen erős volt, és nem hagyta, hogy a mozgalom kibontakozzon. Göreb diadalmas visszatérése után azonban (ami nem csupán azért volt csodálatos, mert élve megúsza a rá kirótt büntetést, hanem azért is, mert magával hozott egy istent, aki azt állította magáról, hogy nem isten), amikor a hírdalnokok és a hírreccsöntők mindenkinek a tudtára adták a történeteket, a pecők jobban meg akarták ismerni a HVEB-et és a szervezet vezérét. Rezege ekkor elutazott Wombéba, hogy megalapítsa a Szövetséget, röplapokat osztogasson, és megfelelő helyet találjon, amely egyaránt alkalmas főhadiszállásnak és lakásnak. Elsődleges, titkos célja eközben az volt, hogy kiderítse, milyen támadásokra kell számítaniuk a főművezető és/vagy az egyház részéről.

Rezege abban reménykedett, hogy sor kerül valamilyen támadásra. Sokszor elképzelte, ahogy a hírreccsöntők világgá kürtölik:

- A rezések rátámadtak a Szövetségre!

Csalódnia kellett, mert semmi ilyesmi nem történt. Amikor Göreb és Haplo (no és persze a kutya) megérkezett a városba, egész tömeg fogadta őket. Rezege gyanította, hogy ez a fogadtatás a főművezető által kiagyalt sötét és könyörtelen terv részét képezi, aki így akarja kideríteni, hogy kik támogatják a mozgalmat. Göreb azonban csak annyi megjegyzést fűzött a dologhoz, hogy ez is azt bizonyítja, Hosszúparti Darral korántsem olyan szűkagylú, amilyennek sokan tartják.

A falba vájt üregben egész csapatnyi pecők nyüzsgött. A nyakukat tekergetve tolongtak, abban a reményben tülekedtek, hogy sikerül egy pillantást vetniük a hírneves Göbrere és arra az istenre, aki nem is isten. A HVEB tagjai fontoskodva rohángásztak, üzeneteket hoztak Rezegétől, válaszokat vittek neki. Rezege olyan elfoglalt volt, hogy az utóbbi időben már beszédeket sem tartott.

Rezege elemében érezte magát. Hideg fejjel, határozottan és főként hatékonyan irányította a HVEB-et. Bebizonyította, hogy igenis van szervezőkészsége és jól ismeri a pecők lelki világát. Elterjesztette a hírt, hogy Göreb a felelős azért, hogy a pecők világa lángra lobbant, hogy kinyílt a rabszolgák szeme, akik most már forradalomért kiáltanak. Fáradhatatlanul formálgatta, gyúrogatta a Göbreől kialakult képet, időnként előtérbe helyezte és arra kényszerítette, bizonyítsa be géniuszát, aztán amikor már kezdett túl sok lenni belőle gyorsan elnémította a fellelkesült vezért. Haplo iránti érdeklődése hamar meggyengült, és hamarosan őt is úgy kezelte, mint Görebet: előírta neki, miről beszéljen, mit mondjon, és mennyi ideig tartsanak az előadásai.

Haplo mindenben eleget tett Rezege kíváncsiságának, szinte alázatosan teljesítette a parancsait. Rezege rájött, Haplo nem a szavak embere, keveset beszél, de amit mond azzal a pecők szívébe talál, azzal olyan nyomokat hagy a hallgatóságában, mintha a billogvas a bőrön.

- Elkészítetted már a ma esti beszédedet, Haplo? - Rezege, aki éppen azon dolgozott, hogy visszavágjon az egyháznak, az egyik szánalmas kis támadásért, egy pillanatra abbahagyta a sürgés-forgást, és a Patrynra nézett.

- Azt fogom mondani, amit eddig mondtam. Persze, csak akkor, hölgyem, ha neked így megfelel - mondta Haplo. A pecőkkel kialakított kapcsolatát már az első perctől fogva ez a csendes tisztelet jellemezte.

- Igen. Megfelel - mondta Rezege. Az író tollal végigsimított az állán. - Azt hiszem, ez így nagyon jó lesz. Nem árt ha tudod, ma este minden eddiginél nagyobb hallgatóságod lesz. Olyan hírek terjengnek, hogy egyesek még a munkájukat is ott fogják hagyni... Érted? Meglőgnak a műszakból! Drevlin történelmében még sosem fordult elő ilyesmi.

Görebet annyira meglepte Rezege hangsúlya, hogy felemelte a fejét, és rövidlátó szemével a nő irányába hunyorított. Semmit sem látott belőle, csak valami szögletes foltot, aminek a tetején egy fejszerű gombóc ült. Nem látta Rezege szemét sem, de elég jól ismerte őt ahhoz hogy tudja, a tekintete vidám szikrákat szór.

- Bölcs dolog ez, kedvesem? - kérdezte. A keze megállt a levegőben, a tollát a papír fölött tartotta, és nem vette észre, hogy egy nagy tintapaca hullott a szöveg kellős közepére. - Ez majd biztos felingerli a főművezetőt meg a kántorokat, és...

- Remélem is, hogy felingerli őket! - mondta Rezege szenvedélyesen.

Göreb idegesen arrébb húzta a kezét - a könyökét pontosan a nagy tintapacára tette.

- Csak küldjék oda a rezéseket a gyűlésünkre! - folytatta Rezege. - Annyit érnek el vele, hogy több száz új követőre teszünk szert.

- De... baj lehet belőle! - mondta Göreb riadtan. - A végén még kárt tesznek valakiben.

- Az ügyért mindent! - Rezege megvonta a vállát és folytatta a munkáját.

Göreb tolláról a papírra hullott egy másik paca is.

- Az én célom mindig is a béke volt. Sosem akartam, hogy bárkinek baja essen!

Rezege felállt, gyors, jelentőségteljes pillantást vetett Haplóra. Göreb látta ezt, és rájött, Rezege arra akarja felhívni a figyelmét, hogy nem okos dolog az önmagát nem istennek valló isten előtt megbeszélni a dolgot. Göreb elpirult, az ajkába harapott, de makacsul megrázta a fejét. Rezege odalépett hozzá, felvett egy rongydarabot, és letörölte Göreb orráról a legnagyobb tintafoltot.

- Kedvesem - mondta -, te mindig is arról beszéltél, hogy szükség van a változásokra. Mit hittél, hogy fog lezajlani a dolog?

- Fokozatosan - mondta Göreb. - Fokozatosan és lassan, hogy mindenkinek legyen ideje hozzászokni az újhoz. Hogy láthassuk, melyik a legjobb út, amin haladnunk kell.

- Ó, milyen jellemző rád, hogy így beszélsz! - sóhajtott fel Rezege.

Az egyik HVEB-tag dugta be a fejét a helyiségbe. Rezege figyelmét akarta magára vonni. A nő homlokráncolva, szigorúan nézett rá. A pecőkön látszott, megijedt egy kicsit, de azért a helyén maradt. Várt. Rezege hátát fordított neki, munkában megkeményedett kezével végigsimított Göreb összeráncolt homlokán.

- Te azt szeretnéd, hogy a változás szépen, kellemesen történjen meg. Azt akarod hogy minden észrevétlenül következzen be, hogy a pecők semmit se vegyenek észre belőle, csak akkor eszméljenek fel, amikor egy reggel felkelnek és rájönnek, hogy boldogabbak, mint előző nap voltak. Ugye ezt szeretnéd, Göreb?

Rezege megválaszolt a saját kérdésére:

- Természetesen ezt. Csodálatos és tiszteletreméltó elképzelés, de ugyanakkor nagyon naiv és nagyon ostoba is. - Lehajolt, és hogy megfossza a szavait a bántó éltől megcsókolta Göreb feje búbját. - Éppen ezt szeretem benned, kedvesem. De nem figyeltél oda Haplóra, igaz, Göreb? Mondd el, milyen beszédet fogsz tartani, Haplo! '

A HVEB-tag, aki arra várt, hogy Rezege végre foglalkozzon vele, ezeket a szavakat hallva megfordult és kiüvöltött a tömegnek.

- Haplo beszédet fog tartani!

Az utcán álló pecők üdvivalgásba törtek ki. Ahányan csak tudtak benyomultak a falon tátongó résbe, betolták a kezüket, a fejüket, de volt, aki csak a lábát vagy a testének valamelyik másik részét. A kissé riasztó látvány hatására a kutya talpra szökött. Haplo megsimogatta, visszaültette maga elé, aztán engedelmesen és hangosan, hogy a Fantasztikus soha nem szünő zörejeitől is hallani lehessen, beszélni kezdett.

- Ti, pecők, ismeritek a történelmeteket. Azok hoztak ide benneteket, akiket Mérnászoknak neveztek. Az én világomban Sartanoknak nevezik őket. Velünk is éppen úgy bántak, ahogy veletek. Rabszolgaságba taszítottak benneteket, azt akarták, hogy dolgozzatok annak a dolognak, amit ti Fantasztikusnak neveztek. Azt hiszitek, egy élőlény szolgáltok, pedig az igazság az, hogy a Fantasztikus nem más, mint egy masina! Semmi egyéb, csak egy gép! Egy masina, amit ti működtettek az agyatokkal, az erőtökkel, a vérétekkel!

- És hol vannak a Sartanok? Hol vannak ezek az úgynevezett istenek, akik azt állítják, hogy ők hoztak ide benneteket? Benneteket, szelíd, békés pecököket? Akik azt mondják, hogy azért hoztak ide titeket, mert meg akartak védeni benneteket a velfektől? Ez nem igaz! Azért hozták ide titeket, mert így hasznokat vehetitek.

- Hol vannak a Sartanok? Hol vannak a Mérnászok? Ez az a kérdés, amire meg kell találnunk a választ! A választ, amit a jelek szerint senki sem ismer. Itt voltak, de már elmentek. Itt hagytak benneteket, kiszolgáltatva a Sartanok hűbéreseinek, a velfeknek, akiket isteneknek tartottatok. Annak hittétek őket, mert ezt nevelték belétek. De a velfek nem istenek, és én magam sem vagyok isten... A velfek nem istenek, mégis istenként élnek. Istenként élnek, mert ti a rabszolgáik vagytok! A velfek rabszolgának tartanak benneteket!

- Elérkezett a felkelés ideje. Elérkezett az, idő, hogy lehajítsátok magatokról a láncaitokat, és elvegyétek azt, ami jog szerint titeket illet! Elérkezett az idő, hogy megszerezzétek azt, amit évszázadokon át megtagadtak tőletek!

A lyukon keresztülleső pecők rivalgása belefojtotta a szót Haplóba. Rezege csillogó szemmel, csípőre tett kézzel állt. Az ajka úgy mozgott, mintha minden szót elismételné magában, mintha mindegyiket meg akarná jegyezni, az agyába akarná vésní. Göreb lesütött szemmel hallgatta a szónoklatot. Az arca zavartságról árulkodott. Már sokszor hallotta Haplo beszédét, de most mégis olyan érzése volt, mintha ez lenne az első alkalom. Az olyan szavak hallatán mint „vér”, „felkelés”, „lehajítani” és „megszerezni” a legszívesebben felugrott volna a helyéről, hogy vadul morogjon, mint Haplo kutyája szokta. Már sokszor hallotta ezeket a szavakat, ő maga is kimondta némelyiket, de akkor pusztán szavak voltak, nem egyebek. Most viszont ugyanezek a szavak botokká változtak, bunkókká és szikladarabokká. Szinte látta maga előtt a pecököket, akik az utcákon hevernek, akiket a börtön felé terelnek; a lázadókat, akiket Terrel Mocsár lépcsőíhez kísérnek.

- Én nem ezt akartam! - kiáltotta: - Nem ezt!

Rezege összepréselte az ajkait, előrelépett, és vad, határozott mozdulattal a nyílás elé húzta a függöny helyett felakasztatott takarót. A kívül rekedt tömeg csalódottan, felmordult.

- Akár ezt akartad, Göreb, akár nem ezt, már semmit sem tehetsz; hogy leállítsd a dolgokat! - csattant fel a nő. Amikor látta, hogy kedvese milyen szánalmas arcot vág enyhébbre fogta a hangját. - Minden születést

könny és vér kísér, kedvesem. A gyermek mindig felsír amikor elhagyja biztonságos, nyugodt börtönét. Ám ha odabent, az anyja méhében maradna, akkor sosem nőhetne fel, sosem válhatna felnőtté. Parazita lenne csupán, aki egy másik testen élősködik. Ezek vagyunk mi is... paraziták! Élősködőkbe váltunk. Hát nem látod? Nem értesz semmit?

- Nem, kedvesem - mondta Göreb. Tollat tartó keze megremegett, mindenfelé tintacsöppek röppentek. Letette a tollat a papírra, és lassan felállt. - Azt hiszem, most sétálok egyet.

- Én nem mennék - mondta Rezege. A tömeg...

Göreb rápislogott.

- Ó, igen. Hát persze. Igazad van.

- Fáradt vagy. Ez az utazás, ez a rengeteg izgalom... Eredj, feküdj le és szundíts egyet. Majd én megírom a beszéded végét. Itt a szemüveged. - Rezege felnyúlt Göreb homlokához, lehúzta az orrára a szemüvegét. - Menj fel az emeletre, feküdj le az, ágyadba.

- Igen, kedvesem - mondta Göreb. Megigazította a szemüvegét, amit Rezege úgy, olyan ferdén húzott le a homlokáról, hogy az egyik lencse lecsúszott a helyére, a szeme elé, a másik viszont a szemöldöke fölött maradt. - Azt hiszem... ez nagyon jó ötlet. Tényleg fáradt vagyok. - Felsőhajtott, lehorgasztotta a fejét. - Nagyon fáradt.

Az egyenetlen, fokokból álló lépcsőhöz ment. Meglepetten vette észre, hogy egy nedves valami ér a kezéhez. Lenézett. Haplo kutyája farokcsóválva nyaldosta a csuklóját, mintha azt mondta volna, hogy:

- Megértelek és sajnállak.

Göreb elméjében meglepő tisztasággal formázódtak meg a ki sem mondott szavak.

- Kutya! - hallatszott Haplo éles kiáltása. - Vissza!

- Semmi baj - mondta Göreb. Lenyúlt, megveregette az állat fejét. - Nem érdekes.

- Kutya! Gyere! - Haplo hangja már-már dühös volt. A kutya visszasietett a gazdája mellé.

Göreb felment a lépcsőn.

- Ó, milyen idealista! mondta Rezege, aki tisztelettel vegyes sajnálattal nézett Göreb után. - Semmi gyakorlatiasság nincs benne. Nem tudom, mit tehetnék...

- Maradj mellette - javasolta Haplo. Megpaskolta a kutya hosszúkás orrát, jelezve, hogy megbocsátott neki előbbi engedetlenségéért. Az állat lefeküdt, az oldalára fordult, behunyta a szemét. - Miatta kap a forradalmatok erkölcsös színezetét. Szükségetek lesz erre amikor elkezdődik a vérontás.

Rezege idegesen nézett Haplóra.

- Szerinted sor fog kerülni erre?

- Kétségtelen. - Haplo megvonta a vállát. - Miért kérde? Az előbb éppen erről beszéltél Görebnek.

- Tudom. Igen, elkerülhetetlennek látszik a dolog, csak így fejeződhet be az, amit oly régen elkezdünk már. Az utóbbi időben viszont... - Haplo szemébe nézett. - Azt hiszem, a te felbukkanásodig sohasem gondoltunk komolyan az erőszakra. Időnként eszembe jut, hogy esetleg tényleg isten vagy.

- Igazán? És miért jut eszedbe ilyesmi? - Haplo elmosolyodott.

- A szavaiddal hatást gyakorolsz ránk. Hallom amit mondasz, és... akkor is hallak, amikor nem beszélsz. Nem a fejemben, a szívemben. - úgy szorította a kezét a mellére, mintha fájdalmat érezne. - És mivel a szívemben vannak ezek a szavak, nem tudom ésszel végiggondolni a jelentésüket. Egyszerűen csak reagálni szeretnék, elindulni és cselekedni, csinálni... valamit. Bármit! Elfog a vágy, hogy megfizettessek valakivel a sok szenvedésért, mindazért, amin keresztülmentünk.

Haplo felállt a székből, Rezege elé lépett és letérdelt, hogy a szeme egy magasságban legyen az alacsony, zömök pecék szemével.

- És mi akadályozza meg, hogy ezt megtedd? - kérdezte olyan halkan, hogy a Fantasztikus állandó dörömbölése és kattogása elnyomta a hangját.

Rezege nem hallotta amit mond, de mégis tudta miről beszél. Fokozódott a szívét hasogató fájdalom.

- Miért ne fizettetnél meg a szenvedésekért? Hányan éltek, hányan szenvedtek, hányan haltak meg idelent értelmetlenül? Mert miért kínlódtatok? Azért, hogy kiszolgáljatok egy masinát, ami felfalja a földeteket, ami lerombolja az otthonaitokat, ami tönkreteszi az életeteket, és semmiért sem ad viszonzást! Kihasztnáltak benneteket! Elárultak titeket! Jogotok, kötelességeitek, hogy visszavágjatok ezért!

- Meg is teszem! - Rezegét megdelejezte a férfi kristálytisza, kék szeméből áradó erő. A szívére szorított kéz lassan ököbe szorult.

Haplo mosolyogva felegyenesedett és kinyújtózott.

- Azt hiszem, én is alszom egy keveset Hosszú éjszakánk lesz.

- Haplo! - mondta Rezege. - Azt mondtad, letről jöttél fel hozzánk, egy olyan világból, amit mi.... Aminek a létezéséről senki sem tud.

Haplo nem válaszolt, mereven Rezegére nézett.

- Azt mondtad, rabszolgák voltatok. Ez rendben is volna. Arról viszont nem beszéltél, hogyan kerültél a szigetünkre. Talán... - Rezege elhallgatott, és úgy nyalta meg az ajkait, mintha azt remélné, ettől könnyebben előbuknak belőle a szavak. - Talán menekültél valami elől?

Haplo szájának széle úgy rándult meg, mintha mosoly kívánczozna az ajkaira.

- Nem. nem menekültem. Tudod, Rezege, mi megnyertük a harcunkat. Mi már nem vagyunk rabszolgák. Azért küldtek, hogy felszabadítsak másokat.

A kutya felemelte a fejét, álmosan Haplóra nézett. Amikor látta, hogy a férfi elindul, ásítva, lustán felemelkedett és a mellső lábait előrenyújtva, a farát magasra emelve nyújtózkodni kezdett. Még egyet ásított, előrebillent, kinyújtóztatta a hátsó lábait, és a gazdája után loholt.

Rezege utánuk nézett aztán megrázta a fejét. Leült az asztal mellé, hogy befejezze Göreb beszédét. Egészen addig írt, míg a függöny mögül hallatszó dörömbölés eszébe juttatta a kötelességét. Találkozni kellett néhány pecökkel, szét kellett osztania a röpcédulákat, át kellett vizsgálnia a gyűlés helyszínét, meg kellett szerveznie a bevonulást...

A forradalom egy idő óta már nem sok örömet jelentett a számára.

...

Haplo óvatosan felment a lépcsőn, ügyelt rá, hogy végig a fal mellett maradjon. A lépcsőfokok görcsfa deszkái itt-ott elkorhadtak, másutt megrepedeztek. A rajtuk tátongó széles nyílásokon keresztül látni lehetett az alsóbb szinteket. Elég lett volna egyetlen óvatlan lépés, és a pecöknél jóval nehezebb férfi hosszú zuhanás után odalent találja magát..

Amint a szobájába ért lefeküdt az ágyára, de képtelen volt elaludni. A kutya felugrott mellé az ágyra, gazdája mellkasára hajtotta a fejét, csillogó szemét Haplóra meresztette.

- Az asszony jó, de nem felel meg a céljainknak. Uram azt mondaná róla, túl sokat gondolkodik, és ez veszélyessé teszi. Ahhoz, hogy káoszt szítsunk ezen a síkon egy fanatikusra van szükségünk. Göreb ideális lenne, de neki mindenképpen meg kell őriznie a tisztaságát. És el kell hagynom ezt a helyet, folytatnom kell a küldetést... fel kell derítenem a felsőbb síkokat, és elő kell készítenem a terepet uram érkezéséhez. A hajóm tönkrement. Találnom kell egy másikat. De hogyan....? Hogyan?

Haplo töprengve vakargatta a kutya puha füleit. Az állat megérezte a férfiből sugárzó feszültséget. Ébren maradt, és a puszta jelenlétével sikerült megnyugtatnia Haplót. Előbb utóbb felkínálkozik valami lehetőség. Haplo biztos volt ebben. Csak várnia kellett, aztán csak ki kellett használnia az alkalmat. Mást egyenlőre nem tehetett.

A kutya elégedett sóhajjal lehunyta a szemét és elaludt. Néhány perccel később Haplót is elnyomta az álom.

harmincegyedik fejezet

WOMBE, DREVLIN, ALSÓSÍK

- Alfred,
- Uram?
- Érted, miről beszélnek?

Hugh a fiúra mutatott, aki a koralittömböket kerülgetve a pecökkel társalgott. A hátuk mögött viharfelhők gyülekeztek, a szél felerősödött és kísértetiesen vonyított a villámsújtotta sziklák, a törmelékhalomok között. Előttük feltűnt a város, amit Bane már korábban észre vett. Vagyis... Nem is város volt, inkább egy gigantikus masina. Vagy egy masina, ami város is volt egyben. Vagy...

- Nem, uram - mondta Alfred. A fiú hátára meresztette a szemét, és a tőle megszokottól jóval hangosabban megjegyezte:

- Nem beszélem ezeknek az embereknek a nyelvét. Azt hiszem, a mi fajtánkhoz tartozók között és az elfek között sem sok olyan akad, aki érti őket.

- Az elfek biztos értik őket. Legalábbis a vízszállító hajók kapitányai. De ha nem beszéled a nyelvet, és gondolom Stephen sem beszéli, akkor a herceg hol tanulta meg?

- Nem is sejted a választ, uram? - Alfred jelentősegteljesen felpillantott az égre.

Nem a viharfelhőkre akarta felhívni Hugh figyelmét. Fent, magasan az Örvény fölött a Felsősík helyezkedett el, ahol a misztikusok éltek önként vállalt száműzetésükben, egy olyan világban, amely a legendák szerint gazdagságban még a legkapzsibb ember álmain is túltesz és olygyönyörű, amelyet még a széplelkek sem tudnak maguk elé képzelni.

- Egy másik faj, egy másik kultúra nyelvének megértése az egyszerűbb mágikus cselekedetek közé tartozik. Nem lepne meg, ha kiderülne, hogy az az amulett amit visel... Ó!

Alfred lába úgy döntött, hogy belecsúszik az egyik gödörbe, és maga után húzza az egész testet. Amikor a kamarás felrikoltott a pecök megállt és riadtan körülnézett. Bane nevetve mondott valamit, majd a pecökkel együtt folytatta az útját. Hugh kihúzta a gödörből Alfredet. Nem eresztette el a karját, segített neki a járásban, de közben felgyorsított. Az égből megérkeztek az első esőcseppek, és hangos koppanással megtámadták a

koralitfelületeket.

Alfred a bérgyilkosra sandított. A Kéz rámeredt. Kiolvasta a kamarás tekintetéből, hogy Alfred azt szeretné, ha nem váltanának több szót. Nem is volt szükség beszédre - Hugh már nagyjából választ kapott a kérdésére. Bane tehát beszélt a pecők nyelvét...

Hugh feszülten figyelt a fiú és a pecők között zajló beszélgetésre, de semmit sem értett belőle. Alfred is a fülét hegyezte, úgy hallgatózott, mintha számára jelentenének valamit az elhangzó szavak. Lehet, hogy ő is rendelkezik azzal a tudással, amivel a fiú? Ha igen, akkor miért tartja titokban Bane előtt?

Hugh menet közben a herceget vizsgálta. Újabb kérdések kerültek az agya előterébe. A kamarás hol, és főleg miért tanulta meg a pecők nyelvét? Egyáltalán kicsoda, micsoda ez az Alfred Montbanknak nevezett személy?

...

A vihar dühöngve lecsapott. Az emberek és a pecők rohanni kezdtek Wombe városa felé. Az eső szürke, tömör falként zuhant le, és gyakorlatilag mindent eltakart előlük. A masina zaja szerencsére elég erős volt ahhoz, hogy a vihar dörrenései se legyenek képesek neszé szelidíteni, és a talaj rezgése is jó irányzékul szolgált. Nem sokat láttak, de így is meg tudták állapítani, melyik a helyes irány.

Az egyik nyitott kapunál egész sereg pecők várt rájuk. Behúzták az érkezőket a gigantikus gépezet belsejébe. A vihar elhalkult, a masina dobogása és csattogása azonban felerősödött. Fentről, lentől, előlről és hátulról, minden irányból fűlsértő zajok érkeztek. Néhány pecők (fegyveres őrnöknek látszottak, olyan ruhát viseltek, mint az elf nagyurak gyalogos katonái) idegesen üdvözölték az idegeneket.

- Bane! Mi folyik itt? - kérdezte Hugh. Hangosan beszélt, megpróbálta túlkiáltani a masina zajait. - Ki ez a fickó, és mit akar?

Bane az arcán széles mosollyal nézett fel Hughra, a jelek szerint elégedett volt magával és azzal, hogy tudja amit tud.

- Ő ezeknek az embereknek a királya! - kiáltotta.

- Micsodája?

- Királya! Most elvisz minket valami törvénykezési csarnokba, vagy hasonlóba.

- Nem mehetnék valami csendes helyre? - Hugh halántéka lüktetni kezdett az állandó zajtól.

Bane a király felé fordult, kérdezett tőle valamit. Hugh meglepetésére a pecők megálltak, elborzadva, bámultak rá, és szenvedélyesen megrázták a fejüket.

- Mi az ördög bajuk van?

A herceg kuncogni kezdett.

- Azt hiszik, olyan helyet keresel, ahol nyugodtan meghalhatsz!

A következő elágazásnál a király bemutatott Bane-nek egy selyemharisnyát, térdnadrágot és kopottas bársonymellényt viselő pecőket. A kis fickó térdre ereszkedett, megfogta Bane kezét, a homlokához szorította.

- Mit hisznek ezek rólad, kölyök? - kérdezte Hugh.

- Istennek tartanak - felelte Bane könnyedén. - Egy olyan istennek, akivel már régóta szerettek volna találkozni. Azt várják tőlem, hogy ítélek valamit ügben.

...

A pecők végigvezették újonnan felfedezett isteneiket Wombe kanyargós, lejtős és emelkedős, a Fantasztikus testének belsejében kanyargó utcáin. Nem sok olyan dolog akadt a világon, ami bármilyen hatást gyakorolt volna Hughra (a halált sem tartotta különösebben érdekesnek), ám a gigantikus gépezet láttán még neki is sokszor tátva maradt a szája. A gép villogott, szikrázott és csillogott, dobogott és kopogott, lüktetett és pörgött-forgott, perzselően forró gőzoszlopokat lökött ki magából. Sietgő, kékes fényíveket hozott létre. Magasabb volt, ameddig Hugh ellátott, mélyebbre nyúlt, mint el bírta képzelni. Hatalmas rúdjai fel-le mozogtak, óriási kerekei szünet nélkül pörögtek, a tartályaiban állandóan forrt valami. Karjai volt és lábai; valamennyi végtagja csillogó fémből készült, és mintha mindegyik mesterséges nyúlvány különböző irányba mozgott volna, hogy elvégezze a saját részfeladatát. A masinának vakító fény sugárzó szemei is voltak, és huhogó, csámcsogó szájai. A testén pecők mászkáltak, kis fickók forgatták az apró karokat, a kis kerekeket, és szemmel láthatóan teljes odaadással dolgoztak azon, hogy kielégítsék a monstrum igényeit.

Bane is ámuldozva meregette a szemét. Időnként úgy meghökkent, hogy istenhez egyáltalán nem illő módon nyitva felejtette a száját.

- Ez... csodálatos! suttogeta. - Még sosem láttam ilyesmit!

- Nem, felséges úr? - A főművezető elképedve nézett a gyermektermetű istenre. - Pedig ti, istenek építettétek!

- Ó! Őőő... Igen - dadogta Bane. - Én is úgy értettem, hogy még sosem láttam... Még egyetlen ilyen masinát sem láttam, amit ilyen szeretettel és odaadással gondoztak volna, ahogy ti csináljátok fejezte be gyorsan a

mondatot. Megkönnyebbült. Ebből a szorult helyzetből sikerült kivágnia magát.

- Igen! - mondta a főkántor elégedetten. Az arca sugárzott a büszkeségtől. - Gondját viseljük, ebben nem is lehet hibát találni.

A herceg a nyelvére harapott. Rengeteg kérdése lett volna, például az, hogy mire jó ez a fantasztikus gépezet, mit csinál és hogyan, de a jelek szerint az a kis királyfickó azt feltételezte róla, hogy mindent tud. Nem is csoda, hiszen istennek tartotta. Bane-nek be kellett érnie annyi információval, amennyit az apja a tudomására hozott erről az alsósíki gépóriásról. Fokozatosan rájött, istennek lenni nem is olyan egyszerű, mint azt az ember gondolná, és már kezdte megbánni, hogy belement a játékba, hogy elvállalta ezt a szerepet. Itt volt például ez az ítélkezés úgy is... Ki fölött kell ítéletet mondania, és miért? Lehet, hogy egyetlen szavára börtönbe vetnek valakit? Muszáj volt megismernie a részleteket, de... Hogyan?

A kis királyfickó ravasznak tűnt. Tiszteletteljesen és udvariasan viselkedett és beszélt, de a fiúnak feltűnt, hogy amikor nem figyel oda, amikor nem néz egyenesen rájuk a pecők firtató tekintettel vizsgálják. Az a harisnyás pecők, aki a jobbján lépkedett nagy büszkén azt a majmot juttatta Bane eszébe, amelyiket az egyik mutatóványos hozott el az udvarba. A fiú gyanította; hogy ennek a felcicomázott, felszalagozott, bársonyba burkolt testű kis fickónak valami köze lehet a valláshoz. Ahhoz a valláshoz, aminek ő az istene.

A vallási vezetőnek látszó pecők nem tűnt valami okosnak, ezért a herceg úgy döntött, megpróbálja kifagatni. Ennek biztos nem fog rögtön feltűnni az „isten” tudatlansága...

- Bocsánat - mosolygott rá kegyesen a főkántorra -, de nem értettem tisztán a neved.

- Willáskulcs Wesnek hívnak, felséges úr - mondta a pecők, és zömök esetlenséggel meghajolt. Elég ügyetlenül csinálta; kis híján felbukott a saját szakállában. - Én lennék a te felséges kegyelmed főkántora...

Mintha tudnám, mi a fene az a főkántor, gondolta Bane. Elmosolyodott, bólintott, és közölte, hogy véleménye szerint egész Drevlinen nem találának Willáskulcs Wesnél megfelelőbb pecőket erre a megtisztelő posztra. Közel lépett a főkántorhoz, megfogta a kezét. A pecők először összeresztették amikor az isten hozzáért, de aztán diadalmasan, majd mélységen önelégültséggel a sógorára, a főművezetőre pillantott.

Daral nem nagyon figyelt a főkántorra. Az utcákra kicsődült tömeg feszültnek tűnt. A főművezető megnyugodva látta, hogy a rezések egyelőre urai a helyzetnek, de tudta, nem árt neki is figyelemmel kísérnie a történéseket. Remélte, a gyermeknek látszó isten nem érti, hogy a pecőktömeg néhány tagja miket kiabál. Ejnye, az az átkozott Göreb!

Daral szerencséjére a gyermeknek látszó isten figyelmét a saját problémái kötötték le.

- Talán segíthetnél, főkántor - mondta Bane elpirulva.

- Megtiszteltetés lenne a számomra, felséges úr!

- Tudod, nagyon, rettenetesen hosszú idő telt el azóta, hogy mi... a ti isteneitek... Őö... Minek is neveztek minket?

- Mérnászoknak, felséges úr. Ti is így nevezitek magatokat, nem?

- Igen, ó, igen! Mérnászok. Nos... Csak annyit akarok mondani, hogy mi, a Mérnászok már nagyon régen nem jártunk itt, és..

- Sok évszázada, felséges úr - mondta a főkántor.

- Igen, sok-sok évszázada, és úgy látom, azóta több dolog is megváltozott. - Bane mély lélegzetet vett. Egyre jobban belejött a szerepébe. - Ezért úgy döntöttünk, hogy ezt az ítélkezés dolgot is át kell alakítani.

A főkántor úgy érezte, mintha kiszállna a tagjaiból az erő, a lelkéből a határozottság. Idegesen a főművezetőre pillantott. Ha ő, a főkántor megváltoztatja a Nagy Nap ceremóniáját... Lehet, hogy ez lenne az utolsó dolog, amit életében véghez visz.

- Nem egészen értem, felséges úr, hogy mire gondolsz.

- Modernizálnánk. Hozzáidomítanánk a mostani feltételekhez - mondta Bane.

A főkántor arcán látszott, rettenetes zavarban van. Hogyan változtathatna meg valamit, amihez hasonló még sosem történt? Viszont ha az istenek így akarják...

- Azt hiszem, helyénvaló lenne.

- Tudod mit? Felejtsd el az egészet. Látom rajtad, nem tetszik az ötlet - mondta a herceg. Kegyesen megpaskolta a főkántor karját. - Van egy javaslatom. Te megmondod, hogy szeretnéd, elmagyarázod, mit kellene tennem, én pedig mindent úgy fogok csinálni.

A főkántor arca felragyogott.

- El sem tudod hinni, felséges úr, milyen csodálatos számomra ez a pillanat! Ó, milyen sokat álmodoztam erről! És most... most valóra válik! Úgy fog lezajlani a ceremónia, ahogy mindig is elképzeltem! - Szipogva törölgetni kezdte a szemét.

- Igen, igen - mondta Bane. Észre vette, hogy a főművezető összeszűkül szemmel figyeli őket, és egyre közelebb húzódik hozzájuk.

Daral a legszívesebben közbeavatott volna, véget vetett volna a beszélgetésnek, de a fiú szerencséjére úgy gondolta, udvariatlanság lenne megzavarni egy istent.

- Folytasd! - kérte Bane a főkántort.

- Nos, mindig úgy képzeltem, hogy a pecők... valamennyi pecők, de legalábbis annyi, amennyi befér oda...

Szóval mindenki felveszi a legjobb ruháját, és bevonul a Gyárüzembe. Te akkor már ott leszel, és természetesen a Mérnászok székén ülsz.

- Természetesen... És aztán?

- És én is ott leszek, a tömeg előtt állok vadonatúj főkántori ruhámban, amit kizárólag erre az alkalomra csináltatok magamnak. Azt hiszem, a fehér szín megfelelő lesz, és az is jó lesz, ha a térdemre fekete szalagokat kötök. Semmi hivalkodás, de mégis...

- Nagyon ízléses. Aztán?

- A főművezető ott fog állni velem. Vagy nem így gondoltad, felséges úr? Ha nem, akkor majd találunk neki valami más helyet. Tudod, felséges úr, az ő ruházata esetleg nem lesz az alkalomhoz illő. Talán az lenne a legjobb, ha kihagynánk ebből az egész mod-modernizálásból.

- Ezen még gondolkoznom kell. - Bane megmarkolta a tollamulettet, és megpróbált nagyon türelmesen viselkedni. - Folytasd. Tehát mind ott leszünk a tömeg előtt. Én felállok és... - Várakozóan a főkántorra nézett.

- És ítélsz felettünk, felséges úr. Ez lesz a Nagy Nap.

A herceg elképzelte, hogy a főkántor karjába mélyeszi a fogait. A legszívesebben nem csak beleharapott, de bele is rugott volna, ám végül kénytelenül elhessegette a gondolatot. Mély lélegzetet vett.

- Remek. Ítélsz felettetek. És aztán? Mi történik ezután? Tudom! Kihirdetem, hogy mindenki szabadságra mehet!

- Komolyan úgy gondolsz, hogy erre lesz idő, felséges úr? kérdezte a pecők..Meglepetten nézett Bane-re.

- L-lehet, hogy nem - dadogta a herceg. - Megfeledkezett a... többiről. Amikor mind ott leszünk, és... - Eleresztette a főkántor kezét, ideges mozdulattal megtörölte verítékező homlokát. Rettenetes meleg volt a masina belsejében. Meleg és zaj. Bane torka kiszáradt az ordítástól. - Nos, mit kell tennünk azután, hogy ítélsz felettetek?

- Az attól függ, hogy méltónak talál-e minket, felséges úr.

- Mondjuk, hogy méltónak találak benneteket - mondta Bane fogcsikorgatva. - Aztán mi lesz?

- Aztán? Felmegyünk, felséges úr.

- Felmegyünk? - A herceg a fejük fölött kanyargó keskeny függőfolyosókra pillantott.

A főkántor tekintetén látszott, nem nagyos érti a helyzetet, de a sóhaja mégis boldog volt. Az arca megdicsőülten ragyogott.

- Igen, felséges úr. Egyenesen fel a mennyekbe!

...

Bane és az őt bálványozó pecők mögött lépkedve Hugh fél szemmel a környezetüket, fél szemmel pedig a herceget figyelte. Egy idő után letett arról, hogy megjegyyezze a visszafelé vezető útvonalat; kénytelen volt beismerni magának, hogy egyedül, segítség nélkül sosem találna ki a masina belsejéből. Érzésük híre a jelek szerint futótűzként terjedt. A folyosókon, a csarnokokban pecők ezrei álltak bámulva, kiáltozva, mutogatva. Azok a pecők, akik éppen dolgoztak, hátrafordították a fejüket, és miközben a jövevényekre néztek hálát adtak nekik, hogy néhány pillanatra megfeledkezhetnek a munkájukról.

A pecők reakciója vegyes volt. Némelyik boldogan üvöltözött, de akadtak olyanok is, akik dühösnek látszottak.

Hugh nem sokat törődött velük, inkább Bane herceget figyelte, és megpróbált rájönni, miről diskurálhat ennyire elmélyedve azzal a felcícomázott pecőkkel. Közben elátkozta magát, hogy amikor az elfeknél volt nem vette a fáradságot, és nem is próbálta megtanulni a pecőknyelvet.

Hirtelen rántást érzett a ruhaujján. Oldalra fordult, Alfredre nézett.

- Uram - mondta Alfred. - Neked is feltűnt, hogy mit ordibálnak ezek a pecők?

- Egy szavukat sem értem. De te igen... Így van, Alfred?

Alfred elvörösödött.

- Sajnálom, hogy el kellett titkolnom előled a tudásomat, Sir Hugh. Valójában nem is előtted akartam titokban tartani, hanem... - Jelentősegteljesen a hercegre nézett. - Amikor feltetted nekem a kérdéset félő volt, hogy ő is meghallja a válaszomat, ezért nem volt más választásom, mint hogy...

Hugh legyintett. Alfrednek igaza volt. Ha valaki hibázott, akkor az éppen ő volt. Rá kellett volna jönni, hogy Alfred a fiú előtt titkolózik. Nem lett volna szabad nyíltan rákérdeznie a dologra.

Hugh megcsóválta a fejét. Még soha életében nem érezte magát ennyire tehetetlennek.

- Hol tanultad meg a pecők nyelvét, Alfred?

- A pecők és az Alsósík tanulmányozása volt a kedvenc időtöltésem, uram - felelte Alfred félénken, de ugyanakkor büszkén. - Ki merem mondani: a Középsíkon én rendelkezem a legnagyobb könyvtárral és gyűjteménnyel, amely ezzel a témával kapcsolatos. Ha érdekel, visszatértünk után boldogan megmutatom neked, és...

- Ha a palotában hagytad a könyveidet, akkor lemondhatsz róluk. Vagy esetleg meg akarod kérni Stephent, hogy eressen vissza, aztán engedjen el a holmiddal?

- Igazad van, uram. Természetesen igazad van. Milyen ostoba vagyok! - Alfred vállá csalódottan lejjebb ereszkedett. - A könyveim... Azt hiszem, tényleg nem látom őket újra.

- Na bökd már ki, hogy, mit ordítóznak ezek a kis fickók!

- Ó, igen! A kamarás körülnézett, a pecőkre pillantott. - Vannak köztük olyanok, akik azt kiabálják, hogy... khm... „Le a főművezető istenével!” És: „Göreb istenét akarjuk!”

- Göreb? Ez meg mit jelent?

- Azt hiszem, az egyik pecők neve, uram. Azt jelenti, hogy... göreb. Lombik. Ha kíváncsi vagy a véleményemre... - Halkabbra fogta a hangját.

A gépzajban, az üvöltözésben Hugh egyetlen szavát sem hallotta.

- Hangosabban! Hiszen nem érthetnek- minket, igaz?

- Ó, azt hiszem, tényleg nem - mondta Alfred. - Ez eszembe se jutott eddig. Szóval, uram, azt mondtam, hogy talán van idelent néhány ember. Mármint rajtunk kívül.

- Ember, vagy elf. Az sokkal valószínűbb. De mindegy, a lényeg az, hogy talán van egy hajója, amin eltűnhetünk innen!

- Igen, uram. Én is éppen erre gondoltam.

- Meg kell keresnünk ezt a Görebet meg az istenét, bárki legyen is az!

- Ez nem lesz nehéz, uram. Nem, mert a pecőknek a jelek szerint a mi kis istenünk parancsol.

- A mi saját kis „istenünk” a jelek szerint bajba keverte magát. - Hugh a hercegre pillantott. - Nézd az arcát!

- Ó, egek! - motyogta Alfred.

Bane a nyakát tekergetve, hátraleségezve kereste a társait. Az arca sápadt volt, kék szeme tágra nyílt. Az ajkát harapdálta, és intett a kamarásnak meg a bérnyilkosnak, menjenek közelebb hozzá.

Egész szakasznyi fegyveres pecők masírozott Hughék meg a herceg között. A bérnyilkos megrázta a fejét. Bane könnyörgő pillantást vetett rá. Alfred fejcsóválva a tömegre mutatott. Bane herceg volt, tudnia kellett, hogyan kell viselkednie az ilyen helyzetekben.

A fiú sóhajtva megfordult, és lelkesedés nélkül integetni kezdett az őt üdvözlő tömegnek.

- Ettől féltém - mondta Alfred.

- Miért? Mi történt?

- A fiú mondott valamit a pecőknek, amiből ezek azt hiszik, hogy ő az az isten, aki ítélkezni fog felettük. Bane megpróbálta eltréfálni a dolgot, ám a pecők ezt nagyon komolyan veszik. A legendáik szerint a Mérnászok voltak azok, akik megépítették ezt a hatalmas gépet. A pecők addig szolgálják a masinát, míg elérkezik a Nagy Nap. Az ítélet napja. Ekkor megkapják jutalmukat, és feljutnak a felsőbb síkokba. A pecők mennyországba. Van is egy sziget, amit így neveznek Pecőkmenyek...

- Mérnászok? Kik ezek a Mérnászok?

- A Sartanok.

- Ördög vigyen minket! - átkozódott a Kéz. - Azt mondd, hogy ezek azt hiszik.... a kölyök egy Sartan?

- A jelek szerint igen, uram.

- Nem tudja átvérni őket? Az apja segítségével?

- Nem, uram. Még az ő apja, még a Hetedik Ház misztikusa sem birtokol annyi mágikus erőt, mint a Sartanok. Végül is... - Alfred körbemutatott. - ...ezt az egészet ők építették fel.

Hugh nem sokat törődött a géppel.

- Remek! Pompás! És mit gondolsz, mit fognak csinálni a kis fickók há rájönnek, hogy csalók vagyunk?

- Ezt nem tudom megmondani, uram. A pecők általában békés, szelíd lények. Persze eddig még soha, senki sem játszotta el az istenek szerepét. Ráadásul a jelek arra vallanak, hogy éppen valami rebellió közepébe csöppentünk.. - Alfred az egyre ellenségesebbé váló tömegre nézett és megcsóválta a fejét. - Szerintem, uram, nehéz napok várnak ránk.

harminckettedik fejezet

WOMBE, DREVLIN, ALSÓSÍK

A pecők elvitték az „isteneket” a Gyárüzembe - ugyanarra a helyre, ahol Göreb tárgyalását tartották. A bejárat előtt összegyűlt tömeg miatt nehezen jutottak be az épületbe. Hugh egyetlen szót sem értett az ordítózásból, de még így is egyre nyilvánvalóbbá vált előtte, hogy a pecők három csoportra oszlanak: azokra, akik éltetik őket, azokra, akik a vesztüket kívánják, és azokra, akik egyelőre nem tudták eldönteni, melyik frakcióhoz csatlakozzanak. Az ellentétek komolyak lehettek, mert a szembenálló csoportok tagjai időnként összeverekedtek.

Hughnak eszébe jutott amit Alfred mondott a pecőkről. Általában békés, szelíd lények...

Aztán eszébe jutott a kamarás következő mondata is: ... nehéz napok várnak ránk... A jelek szerint Alfrednek ebben is igaza volt. Kellemtelen dolog egy forradalom közepébe csöppenni!

A rezések végül viaszosították a tömeget, így a herceg és társai keresztülfurakodhattak a tömegen, bejuthattak a viszonylag csendes Gyárüzembe. A Fantasztikus dobogását és kerepelését, kopogását és recsegését itt sem lehetett figyelmen kívül hagyni, de a zaj legalább elviselhetővé szelődött.

Amint beértek az épületbe a főművezető gyors eligazítást tartott a rezéseknek. Az apró termetű király arca komor volt, és Hughnak feltűnt, hogy többször megcsóválja a fejét. A Kéz nem tartott a pecőktől, de éppen eleget látott és tapasztalt már életében ahhoz, hogy tudja, egy olyan országban, ahol valamilyen politikai indíttatású felfordulás van, az embernek igencsak résen kell lennie, ha hosszú, egészséges életre vágyik.

- Bocsássatok meg. - Hugh a főkántorhoz lépett, aki mélyen meghajolt előtte, majd szélesen mosolyogva ránézett.

A főkántoron látszott, nem érti amit a Kéz mondott, de el akarja hitetni, hogy tisztában van a szavak jelentésével. Még véletlenül sem szeretett volna udvariatlannak tűnni.

- Van egy kis beszédünk az istenetekkel.

Hugh megfogta Bane vállát, és ügyet sem vetve a fiú kiáltozására és vergődésére átvonszolta Alfredhez. A kamarás éppen egy szobrot nézegetett, amely egy csuklyás embert ábrázolt, aki valami szemgolyóhoz hasonlító gömböt tartott a kezében.

- Tudjátok, mit kívánnak tőlem? - kérdezte Bane a kamarástól, amikor a közelébe ért. - Azt várják, hogy vigyem fel őket a mennyországba!

- Szeretnék emlékeztetni, hercegem, magadnak köszönheted, hogy ilyen helyzetbe kerültél. Te sugalltad nekik azt, hogy isten vagy.

A gyerek lehajtotta a fejét. - Alfréd mellé, lépett, megfogta a kezét. Amikor megszólalt remegett az ajka.

- Sajnálom, Alfred! Attól félttem, hogy bántani fognak téged és Sir Hughot, és semmi más nem jutott az eszembe, amivel megoldhattam volna a problémát.

Erős karok ölelték át Bane-t, durva ujjak mélyedtek a vállába. Hugh letérdelt, a gyerek szemébe nézett. Megpróbált belátni a fejébe; megpróbálta felfedezni az ártatlanság mögött lappangó gonosz szándékot, de... De csak egy rémült kisfiút látott, semmi mást.

Dühös lett.

- Jól van, felség, addig bolondítsd a pecőket, amíg csak tudod... Tégy meg mindent, hogy kijussunk innen. De közben nem árt ha megjegyzed, hogy minket már nem fogsz becsapni. Soha többé! Jobban tennéd, ha eltüntetnéd a szemedből ezeket a hamis könnyeket, és kinyitnád a füled. És az sem ártana, ha az apád is idefigyelne! - Hugh beszéd közben a tollat nézte. A fiú védelmezően az amulettje elé emelte a kezét. - Ha nem vagy képes rá, hogy tényleg egekbe emeld ezeket a törpéket, akkor találj ki valamit, de nagyon gyorsan. Nem hiszem, hogy pecők repesni fognak az örömtől ha rájönnek, hogy átverted őket!

- Sir Hugh - szólalt meg Alfred. - Figyelnek minket.

A Kéz a főművezetőre pillantott, aki egyre növekvő érdeklődéssel bámult rájuk. Eleresztette a kölyköt, megveregette a vállát és elmosolyodott.

- Mi a terved, felség? - kérdezte halkan.

Bane lenyelte a könnyeit. Szerencsére nem volt szükség rá, hogy halkan beszéljenek - a masina ritmikus dobogása és pőfögése szinte még a gondolatokat is elnémította.

- Úgy döntöttem, ítélkezni fogok fölöttük. Méltónak találom őket, és megígérem nekik, hogy megkapják a jutalmukat. Megérdemlik, hogy feljussanak a mennyországba.

Hugh a kamarásra nézett. Alfred megrázta a fejét.

- Ez nagyon veszélyes lenne, felség. Ha ilyet mondasz, a jelenlegi kaotikus helyzetben még az is elképzelhető, hogy pecők ellenünk fordulnak.

A gyermek szaporán pislogott. Alfredre nézett, aztán Hughra, végül ismét a kamarásra pillantott. Látszott rajta, rettenetesen fél. Úgy érezte, mintha összecsaptak volna a feje fölött a hullámok, mintha egyre mélyebbre süllyedne. És, mintha ez nem lenne éppen elég, rájött, hogy annak a két embernek, akik esetleg kihúzhatják a szorult helyzetből, akik megmenthetik, nagyon jó okuk van arra, hogy fúlni hagyják.

- Most mit csináljunk?

Csináljunk! Hugh a legszívesebben ezen a vihartépte szikladarabon hagyta volna kölyköt, de közben tudta, nem lenne képes rá. A varázslat, a delejes erő miatt nem? Vagy egyszerűen csak megsajnálta a kis gazfickót? Egyik sem, válaszolt a saját kérdésére. A kölyök révén még mindig óriási vagyonra tehetek szert...

- Valami másik istent emlegetnek. „Göreb istenét” – jegyezte meg Alfred.

- Honnan tudod? - meredt rá Bane. - Hiszen nem is érted mit mondanak!

- De igen, felség. Beszélem a pecők nyelvét. Egy kicsit...

- Hazudtál! - A gyerek döbbenet bánta a kamarásra. - Hogy tehetél ilyet, Alfred? Megbízta benned!

A kamarás a fejét ingatta.

- Azt hiszem az lesz a legjobb, ha beismerjük, hármunk közül egyikünk sem bízik a másik kettőben.

- Csoda? - kérdezte Bane ártatlanul. - Ez az ember meg akart ölni engem, és úgy veszem észre, Alfred, hogy te segítettél neki!

- Ez nem igaz, felség, de ennek ellenére megértem, mit érzel. Egyébként nem állt szándékomban vádaskodni. Szerintem csak hasznunkra lehet ha bevalljuk, nem bízunk egymásban, de ennek ellenére

egymástól függ az életünk. Úgy gondolom...

- Túl sokat gondolkodsz! - vágott közbe Hugh. - A kölyök megértette, miről van szó. Így van, Bane? És ne játszd tovább, a szerencsétlen kisfiú szerepét, rendben? Ha ki akarsz jutni innen, akkor rajta, lépj kapcsolatba az apáddal! Erről a szikláról csak egy hajón mehetünk el, és én vagyok az egyetlen hármunk között, aki ért a hajózáshoz. Alfred ismeri valamennyire ezeket a kis fickókat, tudja, hogyan gondolkoznak... Legalábbis ezt állítja magáról. Igaza volt amikor azt mondta, hogy ebben a játékban csak egymásra számíthatunk, ezért azt javaslom, Bane, hogy te és az apád is játsszatok szabályosan, és álljatok mellénk.

Bane a bérgyilkosra meredt. A tekintete már nem azé a gyermeké volt, aki mohón, mindenre rácsodálkozva tanulmányozza a világot. A szeme arról árulkodott, hogy már mindenről tud mindent.

Hugh, amikor a kölyök szemébe nézett, sokmindent megértett. Szeretet nélküli gyermekkor... Egy kisfiú, aki sorban kicsomagolja az élet ajándékait rejtő dobozokat, de mindegyikben csak ürüléket talál.

Olyan, mint én, gondolta Hugh. Már nem vágyja a fényeset, a ragyogót, a szépet. Már tudja, mi van a felszín alatt.

- Nem úgy bántok velem, ahogy egy gyerekkel kéne - mondta Banne óvatosan.

- Miért, gyerek vagy? - kérdezte Hugh komoran.

- Nem. Bane beszéd közben a toll-amulettet szorongatta. Nem, nem vagyok az! - mondta hangosabban. Megígérem, amíg nem árultok el segíteni fogok nektek. Ha viszont tesztek valamit ellenem... Azt keservesen megbánjátok! - A kék szemekben újra megcsillan a gyermeki szenvedély:

- Ez így éppen jó lesz. Ezt én is megígérhetem. Alfred?

A kamarás rájuk nézett, és csüggedten felsóhajtott.

- Muszáj ennek így lennie? Csak azért bízunk meg egymásban, mert mindegyikünk kést szegez a másik kettő torkához?

- Hazudtál, amikor azt mondtad, hogy nem ismered a pecöknyelvet. Csak az utolsó pillanatban mondtad el az igazságot a kölyökről. Mi másban hazudtál még, Alfred?

A kamarás elsápadt. Az ajka megmozdult, a szája kinyílt, de képtelen volt válaszolni. Végül egyetlen szót sikerült kipréselnie magából:

- Megígérem.

- Rendben. Akkor ezt megbeszéltük. Most ki kell derítenünk, ki ez a másik isten. Talán az ő segítségével elmehetünk innen. Elképzelhető, hogy az egyik elf hajó viharba került, és kénytelen volt leszállni ide.

- Megmondjam a főművezetőnek, hogy találkozni akarok a másik istennel? - kérdezte Bane, aki gyorsan megértette, mi a helyzet. - Megmondom neki, hogy csak akkor ítékezhetem a pecök fölött, ha tudom, hogy ez az „istentársam” miként vélekedik róluk. - A fiú elmosolyodott. - Aztán... ha egyszer találkozom vele, a pecök várhatják a döntésemet! Már csak az a kérdés, hogy az az elf hajlandó lesz-e segíteni nekünk.

- Ha ő is bajban van, akkor megteszi. A hajóm tönkrement. Lehet, hogy az övé is, de a két roncsból talán összerakhatunk egy működőképes bárkát... Pszt! Társaságot kapunk!

A főművezető lépett melléjük. A háta mögött fontoskodó arccal a főkántor közeledett.

- Felséges úr, mikor kegyeskedsz végrehajtani az ítélezést?

Bane teljes magasságában kihúzta magát. Sikerült megbántott arcot vágnia.

- Úgy hallom, a pecök valami másik istenről beszélnek, aki eljött hozzátok. Erről eddig miért nem szóltál?

- Azért, felséges úr - mondta a főművezető, miközben szúrós pillantást vetett a főkántorra -, mert az a bizonyos isten azt állítja magáról, hogy nem isten. Azt állítja, hogy egyikőtök sem isten, hanem halandók vagytok, akik rabszolgaságba kényszerítettek minket.

Hugh némán hallgatta a párbeszédet, amiből egyetlen szót sem értett. Alfred figyelmesen fülelt, a Kéz pedig a kamarás arcát fürkészte. Semmi sem került el a figyelmét.

A bérgyilkos a fogát csikorgatta, egyre nehezebben bírta uralkodni a dühén. Az életük egy kölyöktől függött, aki... Igen! Aki mindjárt elsírja magát!

Bane herceg azonban nem roppant össze. Felszegte hegyes kis állát, és mondott valamit a pecöknek, amivel szemmel láthatóan enyhített a feszültségen. Hugh látta Alfred arcán a megkönnyebbülést. A kamarás aprót biccentett, de aztán zavartan körülnézett, nem látta-e valaki a mozdulatot.

A kölyöknek a jelek szerint a helyén volt az esze és a szíve, gyorsan forgott az agya. Hugh a szakála végét csavargatta. Lehet, hogy engem is megdelejezett, emlékeztette magát.

- Hozzátok el ide azt a bizonyos istent mondta Bane uralkodói hangon. Egy pillanatig Stephen királyra emlékeztetett.

- Ha látni kívánod őt, felséges úr, akkor... - A főművezető elhallgatott. - Az isten, aki nem isten, meg a pecök, aki idehozta őt ma este gyűlést tart. Ha akarod, nyilvánosan vitába szállhatsz vele.

- Jól van - mondta Bane. Nem sok kedve volt a vitához, de tudta, a pecök ezt a választ várja tőle.

- Akkor most, felséges úr, talán szerétnél lepihenni. Úgy látom, egyik társad megsebesült. - A pecök Hugh tépett, vérfojtott ingujjára nézett. - Ha kívánod, idehozatok egy gyógyítót.

Hugh a pecök pillantásából kitalálta, miről lehet szó. Jelzett a gyerekeknek, utasítsa vissza az ajánlatot.

- Köszönöm, de a társam sebe nem komoly - mondta Bane. - Viszont vizet és ételt hozáthatnál.

A főművezető mélyen meghajolt.

- Csak ennyit kívánsz, felséges úr?
- Igen. Köszönöm. Ez minden - felelte Bane. Alig tudta leplezni a megkönnyebbülését.

...

Az isteneket felvezették a Mérnász előtti székekhez. A főkántor maradni szeretett volna, de Darral ráncigálni kezdte, és arrébb vonszolta a sógorát.

- Mit műveltél? - förmedt rá a főkántor. - Megsértetted a felséges urat! Arra célozgattál, hogy nem is isten! És a rabszolgaságot emlegetted neki!

- Fogd be a szád, és hallgass végig! - csattan fel Hosszúparti Darral. Elege volt az istenekből; úgy érezte; ha még egyszer ki kell ejtenie azt, hogy „felséges úr”, a torkán akadnak a szavak.

- Ezek a lények itt vagy istenek, vagy nem istenek. Ha nem azok, akkor Görebnek van igaza. Mit gondolsz, mi fog történni velünk, ha ez beigazolódik? Velünk, akik egész életünkben azt mondtuk az álatvalóinknak, hogy isteneket szolgálunk?

A főkántor a sógorára meresztette a szemét. Az arca lassan vörösre színeződött. Kiszáradó torokkal nyelt egyet.

- Érted már? - kérdezte Darral szenvedélyesen. De jól van, tegyük fel, hogy istenek. Te tényleg azt akarod, hogy ítélkezzenek fölöttünk, és felvigyenek minket a mennyekbe? Hát neked nem jó idelent, a megszokott dolgok között? Te nem voltál elégedett azelőtt, hogy ez az egész örűlség elkezdődött?

A főkántor elgondolkozott. Nagyon szeretett főkántor lenni. Jól élt. A pecők tisztelték őt, meghajoltak előtte, levették a sapkájukat ha meglátták az utcán. Nem kellett szolgálnia a Fantasztikust, csak akkor dolgozott, ha nagyon akart, ha ezzel akart hatást gyakorolni a pecőkre. A legjobb társaságokba járt. Élvezte az életet...

Tényleg, mi lehet az, ami a számára is vonzóvá teheti a mennyországát?

- Igazad van - ismerte el kényszeredetten. - Most mit tegyünk?

- Még nem tudom - felelte a főművezető-, de az lesz a legjobb, ha rám bízod a dolgot.

...

- Száz bort adnék azért, ha megtudhatnám, miről társalognak.

- Hugh az izgatott beszélgetésbe merűlten távolodó két pecők után nézett.

- Nekem nagyon nem tetszik ez az egész - mondta Alfred. - Ez a másik isten, akárki legyen is, káoszt teremt, lázadást szít idelent. Kíváncsi lennék, miért. Az elfeknek nincs okuk arra, hogy felbolygassák az Alsósíkot.

- Hát... Valóban nincs. Nekik az az érdekük, hogy a pecők befogják a szájukat és keményen dolgozzanak. De semmit sem tehetünk. Legfeljebb csak annyit, hogy ma este elmegyünk erre a gyűlésre, és meghallgatjuk, miről szónokol az a másik isten.

- Igen - mondta Alfred szórakozottan.

Hugh a kamarásra pillantott. Alfred magas, domború homlokán veríték csillogott, a szeme lázasan égett. A bőre hamuszínűvé vált, az ajka elszürkült. Mitől lett ilyen?, töprengett Hugh. Az elmúlt pár órában semmi különös nem történt vele.

- Nem nézel ki valami jól. Hogy érzed magad?

- Én... nem túl jól, Sir Hugh. De semmi különös, csak a zuhanás utóhatása. Mindjárt rendbejövök. Ne is törődj velem. Hercegem, megértetted, milyen komoly következményei lehetnek a ma esti találkozásnak?

Bane elgondolkodva, komoly arccal nézett Alfredre.

- Igen. Megértettem. És minden tőlem telhetőt megteszek a közös cél érdekében, bár... Bár fogalmam sincs, mit csináljak. A fiú őszintének látszott, de Hughnak, amikor ránézett, újra az az ártatlan mosoly jutott az eszébe, amit akkor látott a kölyök arcán, mielőtt beadta neki a mérget. Vajon Bane tényleg együtt játszik velük? Vagy lehet, hogy csak kihasználja őket?

harmincharmadik fejezet

WOMBE, DREVLIN, ALSÓSÍK

A falba vájt lyuk előtti felfordulás felkeltette Rezege figyelmét.

Éppen az utolsó simításokat végezte Göreb beszédén. Félretolta maga elől a papírlapot, az ajtónyíláshoz ment, és kilesett a függöny mögül. Elégedetten látta, hogy az utcán összegyűlt tömeg fokozatosan gyarapszik. Az ajtó előtt az őrségbe állított HVEB-tag hangosan vitatkozott néhány pecőkkal.

Amikor a pecők meglátták Rezegét hangosabbá vált a kiáltozás.

- Mi van? - kérdezte Rezege..

A pecők egyszerre kezdtek üvöltözni. Eltartott egy darabig míg Rezegének sikerült lecsillapítania őket. Amikor végre csend lett, és a nő végighallgatta miről van szó, gyorsan kiosztott néhány parancsot, majd visszasietett a HVEB főhadiszállásra.

- Mi történt? - Haplo a lépcsőn állt, a kutyája mellette várakozott.

- Sajnálom, ha felébresztettek - mondta Rezege. - Nincs semmi különös.

- Nem aludtam. Mi történt? - ismételte meg a kérdést Haplo. Rezege megvonta a vállát.

- A főművezetőnek állítólag van egy saját istene. Számítottunk rá, hogy Hosszúparti Darral elfog állni valami ilyesmivel. Nem baj, hiába erőlködik.

- Saját istene? - Haplo macskaügyességgel lesietett a lépcsőn. - Beszélj!

- Csak nem veszed komolyan ezt az örültséget? Hiszen te tudod a legjobban, hogy istenek nem léteznek. Darral valószínűleg elmondta a velfeknek, hogy a mozgalmunk problémát jelenthet a számukra, és... És a velfek most leküldtek valakit, hogy meggyőzze a pecőket az istenek létezéséről, hogy közölje: „Igen, vannak istenek, és mi, velfek vagyunk azok.”

- Ez a bizonyos isten egy elf... öö... egy velf?

- Nem tudom. A pecők legtöbbje még sosem látott velfet. Szerintem senki sem tudja pontosan, hogy néznek ki. Az viszont biztos, hogy ez az isten egy gyerek, aki mindenkinek azt mondja, hogy azért érkezett, mert ítélkezni akar felettünk. Ma este a gyűlésen majd vitába szállunk vele, és rábizonyítjuk a hazugságot. Természetesen te fogod megvívni vele a szócsatát.

- Természetesen - mormolta Haplo.

Rezege sürgölődni kezdett.

- Ellenőriznem kell, hogy minden készen áll-e a Gyűléscsarnokban. - A vállára terített egy kendőt, elindult az ajtónyílás felé, de hirtelen megtorpant. Görebnek ne szólj erről az egészről. A végén még felizgatná magát. Jobb, ha meglepetésként éri a dolog. Úgy legalább nem lesz ideje gondolkodni.

Félrehúzta a függönyt és kilépett. A kint összegyűlt pecőktömeg hangos üdvözléssel fogadta.

Haplo, amikor egyedül maradt, levetette magát az egyik székbe. A kutya megérezte a gazdájából sugárzó feszültséget. Leült Haplo elé, az orrát vigasztalóan a férfi tenyerébe bökte.

- A Sartanok, hm, pajtás? - tűnődött Haplo, és szórakozottan vakargatni kezdte a kutya nyakát. - Ők éppen annyira vannak közel az istenséghez, mint ezek a kisemberek az istenükhöz ebben az istentelen világmindenségben... És mit csinállok akkor, ha tényleg egy Sartanról van szó? Nem hívhatom ki párviadalra ezt az „istent”, nem mutathatom meg neki, mire vagyok képes. A Sartanok nem szerezhetnek tudomást arról, hogy megszöktünk a börtönükből. Még nem. Addig semmiképpen, míg uram teljesen fel nem készül.

Haplo elgondolkodva, némán ült a székben. Az állatot simogató kéz lelassult, aztán mozdulatlaná vált. A kutya érezte, hogy már nincs szükség rá. Lefeküdt a férfi lába elé, fejét a mancsára hajtotta, és aggódalmasan a gazdájára nézett.

- Ironikus, nem? kérdezte Haplo váratlanul.

A kutya hegyezni kezdte a fülét a hangra, kérdően felnézett a gazdájára.

- Egy isten erejével rendelkezem, de nem használhatom.

Haplo visszahúzta a kezéről a kötést, és végighúzta az ujját a vörös és kék vonalakon, a bőrére tetovált bonyolult, örvénylő mintákon. - Egyetlen nap alatt fel tudnék építeni egy hajót. Ha úgy akarnám, holnap már el is szállhatnék. Olyan erőről tehetnék tanúbizonyságot a törpék előtt, amilyenről még csak nem is álmodtak. Istenné válhatnék előttük. Háborúba vezethetném őket az emberek és a „velfek” ellen. - Elmosolyodott, de az arca szinte azonnal komorrá változott. - Miért is ne? Mit számít ez?

Erős késztetést érzett arra, hogy használja a hatalmát. Nem csak azért, hogy gyakorolja a mágiát, de azért is, hogy célt érjen el vele: hódítson, irányítson, vezessen. A pecők, békés, lények voltak, de Haplo tudta, a törpék természete egészen más. A Sartanoknak valahogy sikerült kivenniük belőlük a vadságot, sikerült agyatlan szolgálkává, „pecökké” változtatniuk őket, akik rabszolgaként, engedelmesen robotolnak egy gép mellett. Milyen könnyű lenne előbányászni belőlük azt a vad büszkeséget, azt a legendás bátorságot, ami a törpéket jellemezte! A hamu kihűlt, de valahol, a legmélyén még biztos maradt néhány parázs.

- Hadsereget szervezhetnék, hajókat építhetnék. de nem! Mi ütött belém? - Haplo dühösen visszahúzva a kezére a szövetszövetet. A kutya összeresztette az éles hangtól, bocsánatkérően nézett fel a gazdájára. Talán azt gondolta, hogy ő rontott el valamit, ő csinált olyasmit, amivel felkeltette Haplo haragját. - Ez a valódi természetem... a Patrynok természete. Ez lenne az, ami a végzetbe hajtana! Uram figyelmeztetett erre. Lassan, megfontoltan kell lépegetnem. A pecők még nem készültek fel, és nem én vagyok az, aki vezetni fogja őket. A vezérük... a saját fajtájukból való lesz. Göreb... Valahogy fel kell szítanom a tüzet Göreb lelkében!

- Ami pedig ezt a gyermekistent illeti... Semmit sem tehetek azon kívül, hogy várok, és bízom magamban. Ha egy Sartan jött ide, akkor ez lesz a legjobb megoldás. A kivárás. Így van, pajti? - Haplo lehajolt, megveregette az állat farát. A kutyát meglepetésként érte, hogy visszatért gazdája jókedve. Lehunyta a szemét és megkönnyebbülten sóhajtott egyet.

- Ha egy Sartan jött el - mormolta Haplo alig hallhatóan miközben hátradőlt az alacsony és szűk, kényelmetlen székben, és kinyújtózta a lábát. - Ha egy Sartan az, akkor uram adjon erőt ahhoz, hogy

vissza tudjam fogni magam, és ne tépjem ki a szívét!

...

Mire Rezege visszatért Göreb már ébren volt és idegesen próbálgatta a beszédét.

Haplo közben meghozta a maga döntését.

- Nos - mondta Rezege vidáman, miközben ledobta a válláról a kendőjét -, minden készen áll a ma esti rendezvényhez. Kedvesem, ez lesz a legnagyobb gyűlés, amit...

- Beszélünk kell azzal az istennel - szólt közbe Haplo a tőle megszokott halk, nyugodt hangon.

Rezege rávillantotta a szemét - ezzel a pillantással akarta eszébe juttatni a férfinak, hogy megegyeztek, Göreb előtt nem beszélnek erről a dologról.

- Istennel? - Göreb értetlenül pislogott az orrára biggyesztett szemüveg mögött. - Miféle istennel? Mi történt?

- Tudnia kell - mondta Haplo az egyre dühösebb Rezegének. - Mindig az a legjobb, ha a lehető legtöbbet tudunk az ellenségről.

- Ellenség? Miféle ellenség? Göreb elsápadt és felugrott a helyéről, de valahogy sikerült megőriznie a nyugalmát.

- Nem gondolhatod komolyan, hogy tényleg azok, aminek vallják magukat! Nem hiheted, hogy valóban Mérnászok! - Rezege összeszűkült szemmel, dühösen Haplóra nézett.

- Nem, valóban nem lehetnek azok. De ezt be kell bizonyítanunk. Éppen te mondtad, hogy az egész nem más, mint a főművezető ügyeskedése. A főművezető, aki le akarja járni a pecők előtt a mozgalmatokat. Ha fogságba tudnánk ejteni azt a személyt, aki istennek vallja magát, mindenki előtt bebizonyíthatnánk, hogy nem...

- És aztán megbuktathatnánk a főművezetőt! - rikoltotta Rezege. Izgatottan összecsapta a kezét.

Haplo gyorsan lehajolt, hogy megvakarja a kutya fülét - a mozdulattal csak az ajkára kívánczoló mosolyt akarta elrejteni. Az állat a gazdája felé fordította okos szemét, és nyugtalanul elhúzta a száját.

Haplo rövid hallgatás után szólalt csak meg; el akarta hitetni Rezegével, hogy alaposan átgondolta a dolgot.

- Igen, ez is megtörténhet, de lassan, fokozatosan kell haladnunk. Egyszerre egy lépést kell megtennünk, nem többet - mondta. - Először is az a legfontosabb, hogy kiderítsük, ki ez a bizonyos isten, és miért van itt.

- Kicsoda kicsoda? Ki van itt miért? - Göreb orráról lecsúszott a szemüveg. Idegesen visszatolta a helyére és felemelte a hangját. - Mondjátok már meg, hogy...!

- Ne haragudj, kedvesem. Minden akkor történt, amikor aludtál. - Rezege néhány szóval elmondta Görebnek, hogyan érkezett meg a főművezető istene, aki tulajdonképpen csak egy gyermek; hogyan parádézott keresztül a városon, és miket mondtak, miket csináltak a pecők amikor meglátták, Elmondta azt is, hogy sokan elhitték, hogy tényleg isten, de legalább ugyanannyian képtelenségnek tartották az egészet.

- Ezek szerint számítanunk kell rá, hogy gondok lesznek - vont le a végkövetkeztetést Göreb. - Így van? Lezökkent a székébe, komoran Rezegére nézett. - És mi van akkor, ha tényleg a Mérnászok jöttek el? Mi van akkor, ha tévedtem, és a Mérnászok most eljöttek, hogy... hogy ítélkezzenek a pecők felett? Lehet, hogy megsértődnek majd amikor tudomást szereznek a mozgalmunkról. Lehet, hogy újra magunkra hagynak minket! - Beszéd közben idegesen tördelte a kezét. - Lehet, hogy óriási bajba kevertem a népemet! A pecököket!

Rezege arca rémült volt. Kinyitotta a száját, hogy válaszoljon Göreb kijelentéseire, de Haplo gyorsan ránézett és megrázta a fejét.

- Éppen ez az oka annak, hogy beszélünk kell velük, Göreb. Ha tényleg Sar... Mérnászok... - Még időben sikerült korrigálnia magát. - ...akkor mindenre magyarázatot adhatunk. És ők mindent meg fognak érteni. Ebben egészen biztos vagyok.

- Jaj, hogy én mennyire hittem az elképzeléseim igazában! - kiáltott fel Göreb szánalmas hangon.

- És igazad is van! Mindenben igazad van, kedvesem! - Rezege letérdelt Göreb mellé, az arcára tette a kezét, és maga felé fordította a fejét. - Higgy magadban! Ez az isten... a főművezető istene biztos csak egy csalo. Nem lehet más! Bebizonyítjuk ezt, és azt is, hogy a főművezető meg a kántorok együttműködtek azokkal, akik rabszolgaságban tartottak minket. Ez olyan lehetőség, amit mindenképpen ki kell használnunk. Ez a legnagyobb lehetőség arra, hogy megváltoztassuk a világunkat!

Göreb nem felelt. Szelíden eltolta magától Rezege kezét, megszorította a nő csuklóját, és egy hálás pillantással köszönetet mondott neki a bátorító szavakért. Amikor felemelte a fejét, mereven, idegesen Haplóra nézett.

- Most már túl messzire eljutottál, barátom - mondta a Patryn. - A pecők bíznak benned, hisznek neked. Nem hagyhatod magukra őket.

- De mi van akkor, ha tévedek?

- Nem tévedsz - mondta Haplo teljes meggyőződéssel. - Akkor sincs gond, ha ez a személy Mérnász. És tudod miért nincs? Mert a Mérnászok nem istenek. Soha nem is voltak azok. Éppen olyan emberek, mint én. Az igaz, hogy nagy mágikus erővel rendelkeztek, de halandóak voltak. Ha a főművezető azt állítja, hogy a

Mérnász isten, akkor nekünk csupán annyit kell tennünk, hogy megkérdezzük a Mérnászt. Ha tényleg isten, meg fogja mondani az igazat.

A Mérnászok mindig megmondták az igazat. Keresztül-kasul bejárták a világot, és tagadták, hogy istenek lennének. Tagadták, de közben mégis magukra vállalták az istenek feladatait. A hamis alázat maszkja mögé rejtették a büszkeségüket és az ambícióikat. Haplo tudta, ha ez a lény egy valódi Sartan, akkor tagadni fogja azt, hogy isten. Ha nem Sartan, akkor istennek vallja magát - ebben az esetben nem lesz nehéz rábizonyítani a hazugságot.

- Nem mehetnénk el hozzájuk? - kérdezte Rezegetől.

- A Gyárüzemben tartják őket - mondta a nő töprengve. - Nem nagyon ismerem azt a helyet, de mozgalomnak van egynehány olyan Tagja, aki igen. Majd megkérdelem tőlük, hogy juthatnánk be oda.

- Igyekeznünk kell. Már majdnem besötétedett, a gyűlést két órán belül el kell kezdenünk. Még azelőtt találkozunk kell velük.

Rezege felállt, és elindult az ajtónyílás felé. Göreb nagyot sóhajtva a kezébe temette az arcát. Észre sem vette, hogy a szemüvege lecsúszik az orráról és az ölébe pottyan.

Ebben a nőben rengeteg energia és elszántság van, morfondírozott Haplo. Rezege tisztában van a saját korlátaival, de képes rá, hogy valósággá változtassa az álmokat. Az álmokat, amelyeket ő nem láthat... Göreb, ez a félig vak törpe viszont látja az álmokat. Neki kell megmutatnom azokat, amelyeket érdemes lenne valóra váltani.

Rezege néhány izgatott, zord arcú pecök társaságában tért vissza.

- Be tudunk jutni. Van egy alagút a Gyárüzem padlója alatt. A kijárata éppen a Mérnász szobra mellett van.

Haplo ránézett a nőre, aztán Göreb felé biccentett. Rezege megértette a mozdulat jelentését.

- Hallottad, mit mondtam, kedvesem? Bejuthatunk a Gyárüzembe, és beszélhetünk ezzel az úgynevezett istennel. Indulunk?

Göreb felemelte a fejét. A szakálla alatt sápadt volt az arca, de a vonásait megkeményítette az elszántság.

- Igen. - Felemelte a kezét. Mondani akart valamit, és nem szeretne volna, ha Rezege közbevág. - Rájöttem valamire. Teljesen mindegy, hogy igazam van, vagy tévedek. A lényeg az, hogy kiderítsük az igazságot.

harmincnegyedik fejezet

WOMBE, DREVLIN, ALSÓSÍK

A kis csapat, amelyhez az utat ismerő két pecök, Göreb, Rezege, Haplo és természetesen a kutya tartozott, végigvonult a Fantasztikus alatt kanyargó, egymásba torkolló, elágazó és újra összetalálkozó alagutakból álló labirintuson. Az alagutak régiiek voltak, valamilyen bámulatos módon készültek. A falakat borító kődarabok olyan szabályosak voltak, mintha emberek, vagy a Fantasztikus fémkezeli faragták volna őket formára és méretre. A kövekbe itt-ott különös jeleket véstek. Göreb lenyűgözve vizsgálta a rajzokat; annyira lekötötte a figyelmét a sok furcsaság, hogy Rezege időnként kénytelen volt belemarkolni a szakállába, és maga után vonszolni, különben már félúton leragadt volna.

Haplo sokat mesélhetett volna Görebnek a jelekről. Tudta, ezek nem mások, mint siglák, a Sartanok rúnái, és hogy éppen ezeknek köszönhető, hogy az alagutak a porózus koraliton keresztülcsorgó, soha ki nem apadó vízerek, ellenére szárazak maradtak; ezek óvták meg a járatokat évszázadokkal az elkészültük után a beomlástól.

A Patryn majdnem akkora érdeklődéssel szemlélte az alagutakat, mint Göreb. Egyre nyilvánvalóbb lett a számára, hogy a Sartanok valamiért abbahagyták az itt végzett tevékenységüket. És nem csupán abbahagyták, hanem befejezetlenül hagyták azt, amit elkezdtek. Az ilyesmi nem volt jellemző ezekre a félisteni státuszba került, majdnem isteni hatalommal rendelkező emberekre. Haplo úgy látta, a nagy masina, amelynek pulzálását és vibrálását még itt, a föld gyomrában is érezni lehetett, az óriási gép magától működik, önmagát szabályozza és irányítja, és...

És közben semmit sem csinál.

A Fantasztikus nem végzett kreatív munkát - legalábbis semmi olyasmit, amit Haplo észre vett volna. Görebbel és HVEB tagjaival már keresztül-kasul bejárta Drevlint, és ahol megfordult mindenütt megvizsgálta a gépet. A Fantasztikus épületeket rombolt le, lyukakat ásott, új épületeket emelt, feltöltötte a gödröket, üvöltött és pöfögött, karmolt és zümmögött. Mindent bámulatos energiával és elszántsággal végzett, de gyakorlatilag egyetlen tevékenységének sem volt különösebb értelme.

Haplo tudta, a „velfek” havonta egyszer leereszkednek fenti világukból, leszállnak repülő hajóikkal, vasruhába öltözötten kilépnek Drevlin földjére, és felveszik az értékes szállítmányt, a vizet. A velfek már évszázadok óta rendszeresen eljöttek, a pecök pedig abban a hitben éltek, hogy imádott és szentnek tartott gépüknek az a legfontosabb feladata, hogy ezeket az istenszerű lényeket ellássa vízzel. Haplo azonban rájött, hogy a víz csupán melléktermék, vagy még az se, pusztán hulladék. A Fantasztikusnak nevezett

masinát valami egészen más céllal hozták létre; egy ilyen gépet senki sem épít meg pusztán azért, hogy vizet biztosítson az elfek számára.

De mi lehetett ez a cél, és a Sartanok miért hagyták itt befejezetlenül? Haplo erre a két kérdésre sehogy sem találta a választ.

Az alagutakban sem találta meg a feleletet, de nem vesztette el a türelmét. Ahogy valamennyi Patryn, ő is régen megtanulta, hogy a türelmetlenség, az önuralom elvesztése nagyon könnyen, katasztrófát eredményezhet. A Labirintusban nem lehetett ilyen hibákat véteni. Türelem, végtelen türelem - ez volt az egyik ajándék, amit a Patrynok a Labirintustól kaptak. Bár nem ingyen tettek szert rá, a saját vérükkel fizettek meg ezért a kincsnek is nevezhető erényért.

A pecők izgatottak voltak, zajosak, és már alig várták, hogy megérkezzenek A Gyárüzemnek nevezett helyre. Haplo nyugodt léptekkel követte őket az alagutakban; olyan nesztelenül mozgott, mint a pecők lámpásai által életre keltett árnyak. A kutya mögötte ügetett, némán figyelt gazdája minden rezdülésére.

- Biztos, hogy erre kell mennünk? - kérdezte meg Rezege időnként, miközben a végtelennek tűnő járatokban haladtak.

Az utat ismerő pecők mindannyiszor megnyugtatták. A jelek arra vallottak, hogy valamikor régen a Fantasztikus gépagyában megszületett az ötlet, hogy ás magának néhány alagutat. A gondolatot tettek követték, a gigász vaskezeivel és lábaival kivájta a talajt. A pecők lejöttek, megerősítették a falakat, és kiszolgálták a gépet. Aztán a Fantasztikus egyszer csak meggondolta magát, és úgy döntött, hogy más irányban folytatja az ásást. Az utat ismerő két pecők ahhoz a klánhoz tartozott, amelynek a feladata azóta is az alagutak ellenőrzése és szervizelése volt, így valóban ismerniük kellett a járatokat.

Haplo abban reménykedett, az alagutak üresek lesznek, Tévedett. A pecők már jó ideje használták - így juthattak el a leggyorsabban a város egyik pontjáról a másikra -, így a Gyárüzem felé tartó csapat többször is összeakadt néhányal. Az utazó pecők Haplo láttán kiáltozni kezdtek, és csak akkor nyugodtak meg valamelyest, amikor az utat ismerő két pecők elmagyarázta nekik, hogy a HVEB tagjai, a szemüveges illető maga a híres Göreb, a furcsa szerzet pedig az az isten (aki nem tartja magát istennek), akiről már biztos sokat hallottak. Ezt hallva több pecők úgy döntött, elkíséri a Gyárüzembe igyekvőket.

A csapat egyre nagyobb lett. A pecők természetesen nem tettek lakatot a szájukra, izgatottan találgatták, mi fog történni, ha végre megérkeznek a Gyárüzembe.

Ennyit a meglepetésről és a diszkrécióról...

Haplo azzal vigasztalta magát, hogy a Fantasztikus állandó zajongása miatt a fentiek akkor sem hallanának meg semmit, ha egy egész hadseregére való, rikoltozó sárkányok hátán lovagló pecők vonulna végig az alagutakon.

- Megérkeztünk - ordított hátra az utat ismerők egyike. A kis fickó egy akna falánál álló fémlétrára mutatott. A függőleges járat felső vége beleveszett a sötétségbe.

Haplo végignézett az alagúton. Több hasonló létrát látott a közelben. Gyanította, hogy mindegyiken fel lehet jutni valahova - egyébként miért lennének ott, ahol vannak -, de azt csak remélni tudta, hogy a pecőknek igaza van, és a kijelölt létra éppen a Gyárüzembe vezet.

Haplo intett az utat ismerő két pecőknek, Rezegének és Görebnek, hogy húzódjanak közelebb hozzá. A csapat tagjai természetesen látták a mozdulatot, és mindenki oda akart menni az istenhez (aki azt vallotta, hogy nem isten), de Rezege határozottan hátrébb parancsolta őket.

- Mi van odafönt? Hogy jutunk be a Gyárüzembe?

Az utat ismerő pecők elmagyarázták, hogy a létra tetején egy fémlappal lefedett nyílás van, amin keresztül ki lehet mászni a Gyárüzembe.

- Ez a Gyárüzem elég nagy lehet - mondta Haplo. - Melyik részén fogunk kijutni? És melyik részén van az a bizonyos isten?

A kérdésekre senki sem tudott pontos választ adni. A pecők hosszú, hangos vitába kezdtek. Az egyik azt állította, hogy úgy hallotta, az isten a Gyárüzem második emeletén, a Mérnász szobájában tartózkodik, a másik viszont úgy tudta, hogy az istent a főművezető utasítására az tárgyalócsarnokban helyezték el.

- Tárgyalócsarnok? Az meg micsoda? - kérdezte Haplo türelmesen.

- Az a hely, ahol lefolytatták a tárgyalásomat - felelte Göreb. Az arca felragyogott, amikor eszébe jutott a számára dicsőséget hozó jelenet. - Ott áll a Mérnász szobra, és ott van az a szék is, amiben a főművezető szokott ülni amikor az igazságot keresi.

- Innen hogy jutunk el oda?

A pecők elgondolkoztak, aztán kijelentették, hogy a tárgyalóterembe nem ez, hanem egy másik létra vezet fel. Ebben az egy dologban teljes volt köztük az összhang. A tömeggé duzzadt csapat Haplóval és a HVEB-tagokkal az élen áttódult a másik vaslétra alá. A dolog nem ment könnyen, mert az utat ismerő két pecők összeveszett - most abban nem értettek egyet, hogy melyik oldalalagútban van az a bizonyos létra. A heves vitába Rezege is bekapcsolódott. Végül Haplónak kellett rendet tennie.

- Szóval - mondta Rezege, és megfogta a létra legalsó vasfokát -, azt mondják, ezen kell felmásznunk.

Haplo bólintott.

- Én megyek előre - mondta olyan halkan, hogy azért a Fantasztikus dübörgése ellenére is hallják a szavait.

Az utat ismerő pecők tiltakozni kezdtek. Ez az ő kalandjuk volt, ők vezették ide a csapatot; ragaszkodtak hozzá, hogy ők menjenek fel először.

- Lehet, hogy a főművezető fegyveres őrköt hagyott odafönt - jegyezte meg Haplo. - És az is elképzelhető, hogy ez az úgynevezett isten veszélyes.

A pecők egymásra néztek, Haplóra meredtek, aztán gyorsan elháráltak a létra közeléből. Nem folytatták a vitát.

- De én látni akarom az istent! - jelentette ki Göreb, aki kezdte úgy érezni, a nagy semmiért tették meg ezt a hosszú utat.

- Nyugalom - intette le Haplo. - Látni fogod. Felmegyek és szétnézek egy kicsit. Körbeszaglászom, aztán visszajövök, és ha minden rendben van, akkor te is feljöhetsz.

- Igaza van, Göreb! Jobb, ha tényleg befogod a szád! - mondta Rezege. - Csak ne heveskedj, jó? Semmi értelme sem lenne, ha a főművezető még a ma esti gyűlés előtt letartóztatna minket.

Haplo, miután lecsendesítette a pecőket, és elmagyarázta neki, milyen fontos, hogy ne jártassák a szájukat, a létra felé fordult.

- A kutyával mit csináljunk? - kérdezte Rezege. - Ő nem tud felmászni a létrán, és te sem bírod felvinni.

Haplo egykedvűen megvonta a vállát

- Jól ellesz idelent. Igaz, kutya?, - Lehajolt, megsimogatta az állat fejét. Itt maradsz, kutya. Rendben? Maradsz!

A kutya eltátott szájával, lógó nyelvvel, lihegve levetette magát a földre, és a fülét hegyezve, érdeklődve körülnézett.

Haplo mászni kezdett. Lassan, óvatosan kapaszkodott felfelé, időt hagyva a szemének, hogy a pecők lámpásainak fénye után hozzászokjon a sötétséghez.

A lámpások apró pöttyökké váltak a sötétben, fényük meg csillantotta a fémes falakat.

Haplo hamar felért a létra tetejéhez. Felnyújtotta a kezét, megérintette és óvatosan felfelé nyomta a nyílást fedő fémlemezt.

A lemez könnyen felemelkedett, semmi sem szorította hozzá a nyílás keretéhez. Haplo megkönnyebbült. Attól nem tartott, hogy bajba keveredik, de úgy akarta megfigyelni az „isteneket”, hogy azok ne vegyék észre őt. Eszébe jutott, hogy valaha a törpék csapatostul tódultak volna fel a létrán, ha veszélyt szimatolnak. Igen, valamikor régen vissza se lehetett volna tartani őket attól, hogy bele vessék magukat egy jó kis harcba. A régi törpék élvezték a veszélyt, az izgalmakat, nem hunyászkodtak meg olyan könnyen, mint ezek a... pecők. Haplo magába elátkozta a Sartanokat, nesztelenül felnyomta a fémlemezt, és kilesített.

A Gyárüzemben annyi lámpást gyújtottak, hogy a csarnokban világosabb volt, mint nappal. Haplo tisztán látott mindent. Elégedett volt; állandóan civakodó vezetői nem tévedtek. A látószöge közepén egy csuhás, csuklyás alak szobra állt. A szobor körül három ember heverészet. Emberek voltak, két férfi és egy kisfiú.

Embereknek látszottak - ezt Haplo első pillantásra megállapította -, de tulajdonképpen a Sartanok is az emberi fajhoz tartoztak...

Alaposabban szemügyre vette a három alakot, de képtelen volt megállapítani, hogy Sartanok, vagy sem. Az egyik férfit a szobor árnyékában ült. Egyszerű ruhát viselt, középkorú volt, erősen kopaszodott. A homloka domború volt, az arcán mély ráncok húzódtak. Nyugtalanul fészkelődött, idegesen a gyerekre pillantgatott. A mozgása esetlen volt, mintha képtelen lett volna parancsolni a kezének és a lábának.

A másik felnőtt férfi a külseje alapján ítélve akár egy másik túlélő, Haplo társa is lehetett volna a Labirintusban. Az izmos, mégis ruganyos mozgású emberről - bár elernyesztett testtel feküdt a padlón és pipázott lerítt, hogy mindenre kiterjed a figyelme, hogy ösztönösen örökdi. Az arca a sötét, mély ráncokkal és a sűrű fekete szakállal vaskemény, hideg lélekről árulkodott.

A gyerek... egyszerű gyerek volt, semmi több. Legfeljebb annyiban különbözött az átlagos kölyköktől, hogy szebb volt náluk

Furcsa trió. Vajon mi hozta össze őket? Vajon hogy kerültek ide?

Lent, a létra aljában az izgatott pecők megfélemedeztek Haplo parancsáról, nem bírtak tovább a kíváncsiságukkal. Felordítottak a Patrynnak - ők suttogásnak szánták a kiáltást -, megkérdezték tőle, lát-e valamit.

A szakállas férfi azonnal reagált a hangra. A teste megmoccant, és egyetlen pillanattal később már szilárdan állt a talpán. Fekete szeme az árnyékokat vizslatta, a keze a kardja markolatára csúszott.

Haplo csattanásokat és bosszús, fájdalmas nyögéseket hallott a létra aljából. Sejtette, Rezege megbüntette túl kíváncsi társait.

- Mi az, Hugh? - kérdezte a szobor árnyékában ülő férfi. Embernyelven beszélt, a hangja remegett az idegességtől.

A Hughnak nevezett férfi az ajkához emelte a mutatóujját. Elindult, néhány lépéssel közelebb került a vaslemezhez, ami alatt Haplo rejtőzködött. Nem nézett le, nem látszott rajta, hogy észre vette a lemezt, egyre csak az árnyékokat vizsgálta.

- Mintha hallottam volna valamit...

- Nem tudom, hogy hallhatsz bármit ebben a rettenetes zajban, amit ez a francos gép csap! - mondta a

gyermek. Kenyeret majszott, és Hugh helyett a szobrot nézte.

- Ne használj ilyen szavakat, felséges herceg - szólt rá az ideges férfi. Úgy állt fel, mintha arra készülne, hogy segít Hughnak a csarnok felderítésében, de megbotlott, és csak azért nem vágódott végig a padlón, mert az utolsó másodpercben sikerült megkapaszkodnia a szoborban. Látsz valamit, uram?

A pecők megijedhettek Rezegétől, mert végre befogták a szájukat és csendben maradtak. Haplo mozdulatlanra dermedt, levegőt is alig mert venni. Figyelt. Várt. Hallgatózott.

- Nem - mondta Hugh. - Ül le, Alfred, mielőtt még kárt teszel magadban.

- Lehet, hogy a masina adott ki magából valami új hangot - mondta Alfred olyan arccal, mintha elsősorban önmagát szeretné megnyugtatni.

A fiú unottan a padlóra ejtette a kenyerét, a szobor elé sétált, és kinyújtotta a kezét, hogy megérintse.

- Ne! - kiáltott fel Alfred riadtan.

A gyerek összerezte, visszarántotta a kezét.

- Megijesztettél! - nézett vádlón az Alfred nevű férfira.

- Sajnálom, felséges herceg. Csak... ne menj közel ahhoz a szoborhoz.

- Miért ne? Megsebez, vagy ilyesmi?

- Nem, felség. Csupán arról van szó, hogy ez a Mérnász-szobor... Nos, a pecők számára szent. Nem örülnének annak, ha megpiszkálnád.

- Huh! - A gyerek körülnézett a Gyárüzemben. - Egyetlen pecőket sem látok. Különböző is, ez a szobor olyan, mintha kezét akarna rázni velem. - Felnevetett. - Éppen úgy nyújtja előre a kezét, mintha azt szeretné, hogy megfogjam...

- Ne! Felség! - kiáltott rá az esetlen mozgású férfi. A fiú felé mozdult, de túl lassú volt, nem tudta megakadályozni, hogy a gyerek megfogja a Mérnász mechanikus kezét.

A gyerek vihogva figyelte, ahogy a szemgolyó belsejében fény gyűl

- Nézd! - Bane félresöpörte magától Alfred kezét. - Nézd, csak nézd! Képek vannak benne! Látni akarom!

- Felség, ezt nem hagyhatom! Hallottam valamit. A pecők...

- Azt hiszem őket el tudjuk intézni - mondta Hugh. A szobor elé lépett, hogy megvizsgálja a képeket. - No, én is látni szeretném, mi van ebben a szemben!

Haplo kihasználta, hogy a trió figyelmét lekötötték a képek, és az ígazat megvallva ő is kíváncsi volt a furcsaságra. Kimászott a lyukból.

- Nézzétek! Egy térkép! - kiáltotta a gyermek izgatottan.

Mindhárman a szemgolyót bámulták. Haplo nesztelenül mögéjük settenkedett. Felismerte a szemgolyó felületén felvillanó képeket: az Ég Birodalmának térképe volt. Sokban hasonlított arra a térképre, amelyet ura talált a Nexuson, a Sartanok Csarnokában. Legfelül az Éj uraknak nevezett szigetek helyezkedtek el, alattuk az égbolt, nem messze tőlük a Felsősíksziget lebegett. A Felsősíksziget alatt a Középsík volt, ez alatt az Örvény és a pecők földje.

A legcsodálatosabb az volt, hogy a térkép mozgott! A szigetek lassan lebegtek előre a pályájukon, a viharfellegek örvénylettek, az Éjurak időnként eltakarták a napot.

Aztán hirtelen... megváltoztak a képek. A szigetek és a kontinensek már nem egymástól függetlenül mozogtak, hanem sorba rendeződtek, a síkok egymás alá kerültek. Ezután a szegmens felvillant, megremegett, végül pedig eltűnt.

A Hugh nevű emberre nem gyakorolt különösebb hatást a dolog.

- Mágikus lámpás. Már láttam ilyet az elfeknél.

- De mit jelent ez? - kérdezte a fiú ámuldozva. - Miért megy minden körbe, aztán miért áll le az egész?

Haplo ugyanezt a kérdést tette fel magának. Már ő is látott mágikus lámpást, a hajóján is volt valami hasonló. Az a szerkezet a Nexus képeit vetítette ki magából. Az ura készítette, és jóval fejlettebb volt ennél a szemgolyónál.

Haplo úgy vélte, a látottaknál sokkal több kép van a különös mágikus lámpásban, de valami miatt leállt a vetítés, így csak egy részletét láthatták a csodának.

Halk, surrogó hang hallatszott, aztán megismétlődtek az előbbi képsorok. Alfred - Haplo gyanította, valamiféle szolga lehet - kinyújtotta a kezét, hogy megfogja a szoborét. Valószínűleg a képeket akarta megállítani.

- Kérlek, ne tedd - szólalt rá Haplo egészen halkán.

Hugh sarkon pördült. A kardját már harcra készen tartotta, és olyan fürgén, olyan ügyesen fordult a háta mögött álló férfi felé, hogy Haplo magában, megdicsérte a mozdulatért. Az ideges férfi a padlóra roskadt. A fiú is megfordult, a Patrynra nézett. Kék szemében nyoma sem látszott félelemnek, a tekintete kíváncsi volt.

Haplo felemelte a kezét, kifelé fordította a tenyerét.

- Nincs fegyverem - mondta Hughnak. A Patryn nem félt a férfi kardjától. Ezen a világon egyetlen fegyver sem tehetett benne kárt, a testét megvédték a rátetovált rúnák, de el akarta kerülni a harcot. Tudta, ha rákényszerül, hogy megvédje magát, akkor a hozzáértők azonnal rájöhetnek, valójában mi csoda. - Nem akarok ártani nektek. - Elmosolyodott, megvonta a vállát, és maga elé nyújtotta a kezét. - Én is csak azt szeretném, amit ez a kisfiú. Látni akarom azokat a képeket.

Hármuk közül furcsa módon éppen a gyermek volt az, aki aggodalmat okozott Haplónak. A gyáva szolga magatehetetlenül feküdt a padlón, vele nem kellett törődni. A szakállas férfi - aki bizonyára valami testőrfele volt - gondot jelenthetett volna, de azután, hogy felmérte az erejét és a gyorsaságát, hogy nagyjából megállapította, mire képes, a Patryn egyelőre őt is figyelmen kívül hagyhatta. A gyermek viszont...

Haplo, amikor lenézett rá, úgy érezte, mintha megmozdulna nála a mellkasára tetovált rúnák. Azonnal tudta, végrehajtódott, valamilyen varázslat, aminek ő volt a célpontja. Ösztönösen működésbe lépett a saját mágiája, de mielőtt végrehajthatta volna az ellenvarázslatot meglepve nyugtázta, hogy a gyermek által végrehajtott művelet valami miatt nem volt sikeres.

A kisfiú varázslata nem működött - mintha megszakadt volna a kapcsolata azzal az energiaforrással, amiből a mágiája táplálkozott.

- Honnan jöttél? Ki vagy? - kérdezte Hugh.

- A nevem Haplo. A barátaim, a pecők... - A lyuk felé mutatott, amiből előbújt. Hátralesett; a vaslemez alól egyre erősödő hangok szűrődtek ki. Ez csakis azt jelenthette, hogy Göreb nem bírt tovább a kíváncsiságával, és utána indult. - Hallottunk az érkezésekről, és úgy döntöttünk, ha egy mód van rá megpróbálunk beszélni veletek. Nyugodt körülmények között, lehetőleg úgy, hogy a többi pecők nincs jelen. A főművezető őrei a közelben vannak, igaz?

Hugh lejjebb eresztette a kardját, de fekete szeme élénken figyelte Haplo minden mozdulatát.

- Nem, elmentek. De valószínű, hogy szemmel tartanak minket.

- Igen, az kétségtelen. Akkor nincs sok időnk, hamarosan megjelennek.

Göreb lihegve, fújtatva kikecmergett a lyukból, és Haplo mögé tántorgott. Ijedt pillantást vetett Hugh kardjára, de nem húzódott hátrébb, nem próbált elfutni - a kíváncsisága erősebb volt a félelménél.

- Mérnászok vagytok? - kérdezte. Először Haplóra nézett, aztán a fiúra pillantott.

Haplo a pecők felé fordult. Göreb arca olyan volt, akár az ámuldozás ikonja. Rövidlátó szeme óriásira nyílt a szemüvege alatt.

- Istenek vagytok, igaz? - kérdezte a pecők.

- Beszéljük az emberek nyelvét? - kérdezte Hugh, és Göbrere, a mögötte megjelenő Rezegére, meg arra a két pecőre mutatott, akik éppen ekkor dugták ki a fejüket a lyukból. (Ez volt az a kék, kis fickó, a két HVEB-tag, akik ismerték a Gyárüzembe vezető alagutakat.)

Haplo megrázta a fejét.

- Akkor elmondhatom az igazságot - bólintott Hugh. - A kölyök csak úgy isten, mint te vagy én. - Hugh szemén látszott, nagyjából úgy van Haplóval, mint a Patryn vele: figyelte minden mozdulatát, gyanakvóan nézett rá amikor hirtelen megmoccant, de körülbelül tudta, mire számíthat ha összezsúpolásra kerülne sor. Már régen hozzászokott ahhoz, hogy jó és erős harcosok vannak a közelében, akikből esetleg ellenség válhat. (Az embernek időnként nincs más választása, vagy a fogadóban hajtja le a fejét, egy csomó fura alak társaságában, vagy szabadban, a hidegben tölti az éjszakát.) - A hajónk belekeveredett az Örvénybe, és lezuhant Drevlin szigetére. Innen nem messze történt a dolog. A pecők megtaláltak minket. Azt hitték, istenek vagyunk, és mi belementünk a játékba.

- Én is hasonló helyzetben vagyok - mondta Haplo. A szolgára nézett, aki közben kinyitotta a szemét, és értetlenül körbenézett. - Ez kicsoda?

- A kölyök kamarása. Én Hugh vagyok, a Kéz. Ez itt Alfred, a gyereket Bane-nek hívják. Uylandia és Volkaran királyának, Stephennek a fia.

Haplo megfordult, Göbrere és Rezegére nézett - a két pecők mély gyanakvással figyelte az „isteneket” és bemutatta őket Hughnak. Alfred közben feltápászkodott, és kíváncsian végigmérte Haplót. Amikor meglátta a Patryn kezét fedő kötést elfelhősödött a tekintete.

Haplo látta, hogy Alfred hová néz. Félig ösztönösen lejjebb rántotta a kezén a kötést.

- Megsebesültél, uram? - kérdezte a szolga tisztelettudó hangon. - Bocsáss meg, hogy megkérdem, de látom, kötést viselsz. Valamennyire értek a gyógyítás mesterségéhez, és...

- Köszönöm, nincs szükségem segítségre. Nem sebesültem meg. Ez csak... Egy bőrbetegségben szenvedek. Nálunk gyakori az ilyesmi. Nem okoz fájdalmat, de nem valami kellemes látvány... A fekélyek elég gennyesek.

Hugh viszolyogva elhúzta a száját. Alfred elsápadt, és, elég komoly erőfeszítésébe került, hogy együttérző arcot vágjon. Haplo elégedetten figyelte a reakciójukat. Sejtette, ezek után már nem fognak további, a kezére vonatkozó kérdéseket feltenni neki.

Hugh visszadugta a kardját a hüvelyébe, és közelebb lépett Haplóhoz.

- Lezuhant a hajód? - kérdezte halkán.

- Igen.

- Tönkrement?

- Teljesen.

- Honnan jöttél?

- Lentről, az egyik alsó szigetről. Valószínűleg még sosem hallottatok róla. Nem sokan ismerik azt a helyet. Harcoltam, a hajóm találatot kapott és irányíthatatlanná vált...

Hugh elindult a szobor felé. Haplo követte. Folyamatosan beszélt, elmagyarázta a helyzetét, de közben - mintha csak véletlenül tenné.- visszapillantott a szolgára. Alfred bőre olyan sápadt volt, mint a halottaké, és olyan feszülten bámulta a Patryn kezét, mintha szeretne keresztülnézni a kötésein.

- Ezek szerint itt ragadtál - mondta Hugh.

Haplo bólintott,

- És el akarod... - Hugh habozott. Nem tette fel a kérdést, előre tudta, mi lenne a válasz, de Haplo szájából akarta hallani, mire készül.

- El akarok menni innen - mondta Haplo.

Hugh biccentett. A két férfi megértette egymást. Nem bíztak meg egymásban, de erre nem is volt szükség. Megelégedtek annyival, hogy nyugtázták, számíthatnak a másakra a közös cél elérése érdekében. Olyanok voltak, mint a hálótársak, akik nem ölelik át egymást, de nem is veszekszenek a takarókon. Halkan folytatták a beszélgetést, megtárgyalták a problémáikat.

Alfred mereven a Patryn kezét nézte. Bane homlokráncolva pillantott Haplo után. Az ujjai közben a toll-amulettet simogatták. Elgondolkozott, de pecők megzavarták a tűnődésben.

- Ezek szerint nem vagy isten? - Görebet a fiú mellé hajtotta a kíváncsisága.

- Nem - felelte Bane. Elkapta a szemét Haplóról, a pecők felé fordult, és gondosan eltüntette az arcáról a komorságot. - Nem vagyok isten, de... Arra utasítottak, mondjam azt a királyotoknak, isten vagyok. Nem akartuk, hogy bántson minket.

- Hogy bántson titeket? - Göreb elcsodálkozott. Elképzelhetetlennek tartotta, hogy bárki bántsa az idegeneket.

- Az viszont igaz, hogy a Felsősíki egyik hercege vagyok - folytatta a fiú. - Az apám nagyhatalmú varázsló. Éppen hozzá, készültünk amikor lezuhant a hajónk.

- Ó, mennyire szeretném látni a Felsősíki! - kiáltott fel Göreb. -Milyen?

- Nem tudom biztosan. Tudod, még sosem jártam ott. Egész eddigi életemet a Középsíkon töltöttem, a mostohaapám mellett. Hosszú történet...

- Még a Középsíkon sem jártam. De láttam róla képeket abban a könyvben, amit a velfek hajóján találtam. Elmesélem, hogy bukkantam rá. - Göreb belekezdett a kedvenc történetébe.

Bane úgy tett, mintha figyelne a pecőkre. Közben a toll-amulettet simogatva a Mérnász szobra előtt álló két férfit nézte. Alfred magában beszélt, és úgy viselkedett, mintha semmi sem érdekelné.

Egyikük sem foglalkozott Rezegevel.

A nőnek nagyon nem tetszett a kialakult helyzet. Nem tetszett neki, hogy a két magas, erős isten társalogni kezd, méghozzá egy olyan nyelven, aminek ő egyetlen szavát sem értette. Nem tetszett neki az sem, ahogy Göreb a gyerekistenre nézett; nem tetszett neki, ahogy a gyerekisten a körülötte lévőkre pillantott. Az sem tetszett neki, hogy a magas, esetlen isten a padlóra roskadt. Olyan érzése volt, mintha szegény rokonok érkeztek volna látogatóba hozzájuk. Az istenek minden ételt felfalnak, aztán egyszerűen elmennek, és magukra hagyják a pecőket az üres éléskamrával.

Rezege visszalépett a lyuk mellé, ami mellett két pecők várakozott idegesen.

- Hozzátok fel a többieket - mondta halkan. - A főművezető megpróbált becsapni minket a hamis isteneivel. Fogságba ejtjük őket, kiállítjuk őket a nép elé, és bebizonyítjuk, hogy a főművezető csaló!

A pecők az álistenekre néztek, aztán egymásra pillantattak. Az istenek tényleg nem voltak felségesek vagy tekintélyesek. Magasra nőttek, ez igaz, de soványak maradtak. Az egyiküknél félelmetesnek látszó fegyver volt, de... Ugyan mit kezdeni vele, ha egy-két tucatnyi pecők egyszerre ráront?

Haplót szomorúsággal töltötte el, hogy a pecőkben fel sem lehetett fedezni a törpék egykori bátorságát. Tévedett. A kurázszi nem veszett ki teljesen a kis fickókból. A parázs nem aludt ki, csak eltemetődött a több évszázadig tartó rabszolgaság hamurétege alá. Most azonban felizzott, sőt, itt-ott már aprócska lángok is felcsaptak.

Az izgatott pecők lesiettek a létrán. Rezege a lyuk fölé hajolt, a társai után nézett. Szögletes, széles arca félelmetesnek tűnt a lámpások lobogó fényében. A letről felfelé bámuló pecők közül néhánynak beugrott az agyába egy régi emlék, lelki szemeik előtt megjelentek azok a klánpapnők, akik valaha háborúba szólították a törpék nemzetét.

A pecők ordítva, szervezetlenül, de ügyesen és gyorsan kapaszkodtak fel a létrán. A szüntelenül zajongó, dübörgő és kattogó Fantasztikusnak hála a csarnokban tartózkodó istenek nem hallották a közeledésüket.

A felfordulásban mindenki megfeledkezett Haplo kutyájáról. Az állat a létra tövében hevert, a fejét a mancsára hajtva feküdt, és miközben feszülten figyelt talán azon töprengett, hogy a gazdája tényleg komolyan beszélt-e amikor ráparancsolt, hogy „maradsz”.

Haplo halk szűkölést hallott, és érezte, valami a lábához ér. Elfordította tekintetét a Mérnász szobráról, lenézett a kutyára.

- Mi a baj, pajtás? Úgy emlékszem, azt mondtam, hogy... Ó! - A Patryn felnézett. Csak ekkor látta meg a lyukból kiömlő pecöket.

A Kéz valami neszt hallott a háta mögül. Megfordult, a lyukkal ellentétes irányba, a Gyárüzem főbejáratára nézett.

- Társaságot káptunk - mondta Hugh. - A főművezető meg a bandája.

- És onnan is vendégeink érkeztek - mormogta Haplo.

Hugh gyorsan a lyukra nézett. A keze a kardjára csúszott. Haplo megrázta a fejét.

- Nem, nem harcolhatunk, Túl Sokan vannak. Különben sem akarnak ártani nekünk. Szükségük van ránk. Mi vagyunk a... jutalom, Most nincs idő, hogy elmagyarázzam. A jelek szerint éppen egy belviszály közepébe csöppentünk bele. Jobb lenne, ha a hercegeddel foglalkoznál.

- Ó a vagyonom, és... - mondta Hugh, de nem fejezte be a mondatot.

- A rezések! - kiáltott fel Rezege amikor megpillantotta a főművezetőt és kíséreit. - Gyorsan! Fogjátok le az isteneket, mielőtt a rezések megakadályoznák!

- Akkor jobb lenne, ha a vagyonoddal foglalkoznál - mondta Haplo halkan a bérnyilkosnak.

- Mi történik itt, uram? - Alfred levegő után kapkodva nézett Hughra, aki kivont karddal a herceg mellé ugrott.

A két pecökbanda tagjai üvöltve az öklüket rázták egymásra, aztán nekiláttak, hogy felszedjék a Gyárüzem padlójáról a fegyverként is használható tárgyakat.

- Baj van. Fogd a gyereket és menjetek... - kezdte Hugh. Elhallgatott, káromkodott egy sort. - Ne, csak most ne ájulj el!

Alfred szemgolyója mintha becsúszott volna a homloka mögé. Hugh kinyújtotta a kezét hogy pofon vágja, hogy megrázza, de már túl késő volt. A kamarás ernyedte teste a padlóra roskadt, és végignyúlt a Mérnász szobra előtt.

A HVEB-pecök az istenek felé rohantak. A főművezető azonnal rájött, milyen gondok származhatnak ebből. Ráparancsolt a rezéseire, hogy támadják le a HVEB-híveket. A pecök vad üvöltéssel összezsúptak. Néhány HVEB-tag egyenesen a főművezetőt támadta meg. Drevlin történelmében ez volt az első alkalom, hogy a pecök egymásnak estek, egymás vérére ontották.

Haplo maga mellé parancsolta a kutyáját, beolvadt a falmelléki árnyékok közé, és némán, mosolyogva figyelte a küzdelmet.

...

Rezege a lyuk közelében állt, segített kimászni a pecöknek, és közben hangos szóval támadásra bízta a HVEB-híveket. Amikor az utolsó pecök is feljutott az alagútból, Rezege körülnézett. Csak ekkor látta, hogy szabályos harc folyik a Gyárüzemben. Ami azonban még ennél is rosszabb volt, hogy sehol sem látta Görebet, Haplót, meg a három különös lényt. Felugrott az egyik láda tetejére, elnézett a verekedő, egymást püfölő pecök fölé, és...

És elborzadva látta, hogy a főművezető és a főkantor, meg a Mérnász szobra előtt összegyűlt rezések egy csoportja fogságba ejtette az isteneket, és a HVEB legfontosabb vezetőjét, Görebet.

Rezege dühösen leugrott a láda tetejéről, rohanva elindult a Mérnász szobra felé, de ahhoz, hogy odaérjen előbb keresztül kellett küzdenie magát a verekedő pecöktömegben. Keményen csapkodott az öklével, rettenetes ütésekkel osztogatott, és végül sikerült eljutnia a szoborhoz. Zihálva, kivörösödött arccal megállt. A nadrágja valahogy elszakadt, a haja az arcába hullott, az egyik szeme úgy bedagadt, hogy alig bírta nyitva tartani (menet közben ő is bekapott néhányat), de elszántan, vad tekintettel fordult körbe.

Az istenek eltűntek.

Görebet sem látta.

A főművezető legyőzte őket...

Rezege öklöbe szorította a kezét, és felkészült rá, hogy lecsapja az első elébe kerülő rezest, amikor hirtelen halk nyöszörgésre lett figyelmes. Lenézett. Két hatalmas lábat látott. Nem pecöklábak voltak...

Az egyik isten lábai!

Rezege megkerülte a Mérnász szobrát, és... Elakadt a lélegzete a látványtól. A szobor alja nyitva volt. A főművezető egyik istene, egy hórihorgas, keszeg fickó valahogy beleesett az ajtó mögötti nyílásba. Beleesett, és nem tudott előrébb mászni, se kikecmeregni a csapdából.

- Szerencse! rikoltotta Rezege. - Az egyik isten mégis az enyém!

Hátrasandított; arra számított, hogy a főművezető rezesei rátámadnak, de az általános felfordulásban senki sem törődött vele.

Sem vele, sem az istennel.

Rezege gyorsan végiggondolta, mi történhetett. A főművezető biztonságba akarta helyezni az isteneit,

fogságba ejtette Haplót és Görebet, de erről a hórihorgas istenről valahogy megfélemedezett.

- Biztos eszébe fog jutni, hogy itt hagyta az egyiket. El kell vinnem innen! - mormolta Rezege. Odasietett az istenhez. Csak ekkor látta, hogy a hosszú test a Mérnász szobrának tövében lévő titkos lejárati lépcsőjén fekszik.

A lépcsőn, amelyen keresztül gyorsan és könnyen el lehetett tűnni a Gyárüzemből.

Rezege habozott; nem akarta megszenteltetnie a szobrot, a pecők legfontosabb, legmegbecsültebb ereklyéjét. Fogalma sem volt róla, miért van ott az a járat és hová vezethet, de ez nem is számított. A lényeg az volt, hogy elrejtőzhetett benne.

Elrejtőzhetett, meghúzódhatott benne, itt megvárhatta, amíg a csata véget ér. Rezege átmászott az eszméletlen istenen, és lebotorkált a lépcsőn. Megfordult, az isten hóna alá nyúlt, és nyögve, hörögve, erőlködve maga után húzta a hosszú testet.

Nem tudta, mit kellene tennie, de bízott benne, mielőtt a főművezető visszatér és keresni kezdi az elvesztett istent odakint már minden lecsendesedik és ő észrevétlenül visszaosonhat a HVEB főhadiszállására.

Amikor leért a lépcső aljára, és lehúzta az istent is, a nyílás ajtaja hirtelen és nesztelenül bezáródott. Magától! Rezege döbbenet méregette szemét a sötétben. Nem mozdult, megpróbálta elhitetni magával, hogy nincs semmi baj, nem fenyegeti veszély, és minden rendben lesz, de a páni félelem közben majd szétvetette a szívét.

Nem a sötétségtől félt. A Fantasztikus közelében élő pecők megszokták a világosság hiányát, számukra szinte természetes volt a félhomály és a sötétség. Rezege egész testében reszketett, izzadt a tenyere, kapkodva lélegzett, a szíve vesztül dobogott, de fogalma sem volt arról, miért. Nem tudta mitől fél, egyszerűen... rátört a rettegés, és nem múlt el.

Aztán megértette.

A csend...

Nem hallotta a masina hangjait, a megnyugtató füttyöket, a dobogást, a kopogást, azokat a zajokat, amelyek kispecők korában álomba ringatták. Semmit sem hallott. A csend elviselhetetlen teherként nehezedett rá. A látás, az nem fontos, a képek éppen csak megkarcolják a pecők szemgolyóját, éppen csak bejutnak az agyába. A hallás azonban egészen más. A hangok behatolnak a fülbe, a fülön keresztül a fejbe, az egész testbe. A test érzi a zajokat, együtt vibrál velük.

Ahol hiányzanak a hangok, ott a csend visszhangzik...

Rezege megfélemedezett az istenről, megfélemedezett a Gyárüzemben dúló harcra; elfelejtette azt is, mennyire fél a rezesektől. Már csak az érdekelte, hogy kijusson ebből a sötét csendből, távol kerüljön ettől az őrjítő némaságtól.

Felmászott a lépcsőn, és dörömbölni kezdett a bezáródott ajtón.

- Segítség! Segítsen már valaki!

Alfred lassan magához tért. Felült. A következő pillanatban meglódult körülötte a világ - Lecsúszott a lépcsőkön. Ösztönös mozdulattal kinyújtotta a kezét és a lábát, megtámasztotta magát. Zúgott a feje, szurokfekete sötétség vette körül, és közvetlenül a füle mellett egy pecők rikoltózott.

- Mi történik itt? - kérdezte a pecők nyelvén.

Nem kapott választ.

Még néhányszor elismételte a kérdést. A pecők ügyet sem vetett rá. Alfred végül hasra fordult, felkúszott a lépcsőkön, és megérintette a hisztérikusan sikoltozó Rezegét.

- Hol vagyunk?

Rezege, visítva ellökte magát az isten kezét

- Hol vagyunk? - Alfred elkapta a pecőket (a sötétben nem látta, melyik testrészét sikerült megfognia), és megrázta. - Hagyd abba a visítást! Ezzel semmit sem érsz el. Mondd meg, hogy hol vagyunk. Talán ki tudunk jutni innen.

Rezege nem értette világosan az isten szavait, de a durva ráncigálástól előntötte a düh az agyát. Abbahagyta a kiáltozást, nyelt egyet, és visszakézből szájon vágta a kamarást. Alfredet váratlanul érte a támadás. Bucskázva lejjebb csúszott a lépcsőn, de szerencsére sikerült megkapaszkodnia valamiben.

- Most jól figyelj rám! - Alfred lassan, tárogatlan beszélt, minden egyes szót külön kihangsúlyozott. - Mondd meg hol vagyunk, és talán ki tudlak vezetni innen.

- Kijutni? Én se tudok kijutni! Rezege a lehető legtávolabb húzódott az istentől, és csüggedten leült az egyik lépcsőfok szélére. - Te idegen vagy itt. Honnan tudnád, hogy juthatunk ki?

- Mondd már el, hogy hol vagyunk! - kérte Alfred, - Most nincs idő magyarázkodásra. Különben mit veszthetsz, ha elmondod?

- Hát... - Rezege elgondolkodott. - Semmit. Jól van, megmondom. A szobor belsejében vagyunk.

- Aha!

- Mit jelent az, hogy „aha”?

- Ez azt jelenti, hogy... ööö... Azt, hogy sejtettem.

- Ki tudod nyitni ezt az ajtót?..

Nem. Nem tudom. Senki sem tudja. Legalábbis belülről nem. De honnan tudhatom ezt ha még sosem

jártam idelent? Most mit mondjak ennek a pecőknek? Alfred hálás volt a sötétségnek, amely eltakarta az arcát. Sosem tudott hazudni, az arca mindig elárulta, ha nem mondott igazat.

- Ööö... nem tudom. Nem hiszem. Tudod... ööö... Hogy hívnak?

- Nem számít.

- De igen. Számít. Együtt vagyunk a sötétben, tehát nem árt, ha tudjuk egymás nevét. Engem Alfrednek hívnak. És téged?

- Rezege. Na gyerünk már! Egyszer már kinyitottad ezt az ajtót. Újra meg tudod csinálni?

- Ööö... nem én nyitottam ki - dadogta Alfred. - Véletlenül nyílt ki. Legalábbis azt hiszem. Tudod, van egy nagyon rossz szokásom. Amikor félek mindig elájulok. Semmit sem tudok tenni ellene. Láttam azt a verekedést, és... láttam, ahogy pár pecök elindul felém, és... egyszerűen elvesztettem az eszméletemet. - Ez legalább nem volt hazugság. A többinek azonban már nem sok köze volt az igazsághoz. - Azt hiszem, amikor elestem belerúgtam valamibe a szobor oldalán, vagy valahol, és... És attól nyílt ki ez az ajtó.

Magamhoz tértem. Felnéztem a szoborra, és hosszú idő óta először biztonságban éreztem magam. Nyugalom áradt szét bennem. A gyanú, ami felébredt az elmémbe, a felelősség, a döntések, amelyeket akkor leszek kénytelen meghozni, amikor a gyanú beigazolódik... mindez iszonyatos teherként nehezedett rám.. Meg akartam szökni, el akartam tűnni, és a kezem... Megmozdult a kezem. Magától mozgott, nem utasítottam semmire, Egy bizonyos módon megérintette a szobor egy bizonyos pontját, és...

És kinyílt az ajtó. Kinyílt, de ez a furcsaság, azok a nehéz érzések megint visszalöktek az ájulás vermébe. Igen, azt hiszem ismét elvesztettem az eszméletemet. Aztán valahogy belémbotlott ez a pecök, aki valószínűleg a kinti felfordulás elől akart elbújni. Rámtalált és leráncigált ide. Az ajtó magától becsukódott.

Csak azok ismerik a kiutat, akik tudják, hogyan jutottak be. Ha valaki véletlenül nyitja ki az ajtót és bejön ide, akkor örökre ittragadhat. Nem halna meg, legalábbis nem rögtön. A mágia, a masina megóvná. A gondját viselné. De örökre rab maradna.

Szerencsére én tudom, hogy lehet kijutni innen. Ismerem a kivezető utat. De hogy magyarázzam ezt el ennek a pecőknek?

Alfred agyába belehasított egy rettenetes gondolat. Ha be akarja tartani a szabályokat, akkor itt kell hagyni a pecőket. Az ő hibája volt, hogy idekerült. Nem léphetett volna be a szent szobor belsejébe. De lehet... Igen. Lehet, hogy azért mászott be ide, mert meg akarta menteni az „isten” életét. Ha ez a helyzet, akkor...

Akkor nem hagyhatja sorsára a szerencsétlent. Nem, erre képtelen lenne, bármit írjanak is elő a törvények.

Ó, milyen zavaros ez az egész! Az az átkozott ájulás az oka mindennek!

- Ne hagyd abba! - Rezege megragadta Alfred kezét.

- Mit?

- A beszédet! Ez a csend... Nem bírom elviselni! Miért nem hallok semmit?

- Azért, mert ezt a helyet szándékosan így alakították ki - sóhajtott fel Alfred. Pihenőhelynek. Szentélynek. - Döntött. Lehet, hogy nem a legjobb megoldást választotta, de nem először fog előfordulni vele, hogy rosszul határoz. - Kimegyünk innen, Rezege.

- Ismered az utat?

- Igen.

- Hogyan? - Rezege hangja gyanakvó volt.

- Ezt... ezt nem tudom elmagyarázni. Sok olyan dolgot tapasztalsz majd mellettem, amit nem fogsz érteni. Nem kérem tőled, hogy bízz bennem. Tudom, nem bízol, és nem is várom el tőled. - Alfred kis szünetet tartott, alaposan átgondolta mit mondjon. - A lényeg az, hogy te nem tudsz kijutni innen. Megpróbáltad és nem sikerült. Vagy maradsz, vagy velem jössz. Nincs más lehetőség.

Alfred hallotta, a pecök mély lélegzetet vesz, hogy mondjon valamit. Nem hagyta szóhoz jutni.

- Van még valami, amit át kell gondolnod. Én éppen úgy szeretnék visszatérni az enyéimhez, ahogy te a tiédhez. Arra a gyermekre én vigyázok. Annak a szakállas férfinak is szüksége van rám, bár ezt még ő maga sem tudja. - Alfred elhallgatott. Arra a másik emberre gondolt, aki Haplónak nevezte magát.

Ekkor tűnt fel neki, hogy a csend valóban mély körülöttük. Mélyebb, mint amilyenre emlékezett.

- Veled megyek - mondta Rezege. - Azt hiszem, tényleg nincs más választásom.

- Köszönöm - felelte Alfred. - Most maradj nyugton egy kicsit. A lépcső meredek, sötétben nagyon veszélyes.

Alfred kinyújtotta a kezét, végigtapogatta maga mellett a falat. Kőből készült és sima volt. Végighúzta a kezét a hűvös felületen. Az ujjai már majdnem leértek oda, ahol a függőleges fal találkozott a lépcsőfokokkal, amikor megtalálta a kőbe vésett vonalakat.

A vonalak bonyolult mintázatot alkottak. Alfred ismerte ezt a rajzolatot. végighúzta az ujjait a szélén, addig simogatta, míg az egésztest tisztán látta az elméjében.

Kimondta a rúna nevét.

A rajz lágy, kékes fénnel izzani kezdett az ujjai alatt. Rezege lélegzetvisszafojtva figyelt. Hátrébb húzódott, a falhoz szorította a hátát. Alfred megpaskolta a karját, aztán újra kimondott egy szót. Az első mellett a második sziklarajz is világítani kezdett.

A rúnák egymás után kigyúltak, egész sor jelent meg belőlük a lépcsősor mellett. Lent, a meredek járat

végében a rajzolatok az alagút kanyarulatát követve jobbra fordultak.

- Most már nyugodtan lemehetünk - mondta Alfred. Felegyenesedett, leporolta a ruháját. Megpróbált határozottan beszélni és viselkedni. Rezege felé nyújtotta a kezét. - Segíthetek?

Rezege habozott, nyelt egyet, szorosabbra fogta a vállára terített kendőt, aztán összeszorított ajkakkal, komor arccal odanyújtotta munkában megkérgesedett kezét Alfrednek. A kék rúnafényben félelem csillogott a szemében.

Lesiettek a lépcsőkön. A rúnák fényében tisztán látták, hová lépnek. Hugh rá sem ismert volna a kamarásra. Alfred határozottan, biztos léptekkel, egyenes háttal haladt. A viselkedéséből hiányzott az a félszegség, az a tétovaság, ami korábban jellemezte, megszokott melankóliájától azonban nem szabadult meg.

Amikor leértek a lépcsősor aljába egy keskeny folyosó elején találták magukat. A folyosóba több más járat torkolt, a falain ajtókat láttak. A kék rúnákat követve haladtak tovább. Bejutottak az egyik alagútba. Alfred habozás nélkül ment tovább, és határozottan maga után húzta az ámuldozó pecöket.

A pecök először nem hitt az istennek, nem igazán bízott benne, de aztán rájött, nem tehet mást. Egész életét a Fantasztikus közelében, a labirintusszerű járatokban és üregekben töltötte. A pecök képesek rá, hogy környezetük minden részletét megjegyezzék. Ami egy ember vagy egy elf számára csupán egy üres fal, az a pecök számára térkép, tele árulkodó és tájékozódást segítő repedésekkel, karcolásokkal, mélyedésekkel. Amit egy pecök egyszer lát, azt sokáig nem felejt el. Nagyon ritkán fordul elő, hogy egy pecök eltéved valahol, Rezege viszont már rögtön az elején úgy érezte, képtelen lenne kitalálni a lépcső aljában kanyargó alagútrendszerből. Ezek az alagutak nem olyanok voltak, amilyeneket korábban látott; ezek a falak simák voltak, makulátlanok, és hiányzott belőlük az az élet, amit egy pecök még a kövekben is felfedez. Az egymásba torkolló, egymást keresztező járatok egyenesen haladtak, egyszer sem kanyarodtak el - mintha azzal a céllal építették volna meg az alagúthálót, hogy a lehető leggyorsabban el lehessen jutni egyik pontjáról a másikra. Rezege ráérezett erre a furcsa szándékoltságra, és ettől éppúgy megrémült, mint a falak sterilizációjától. Az isten azonban úgy viselkedett, mintha kellemesen érezné magát, és magabiztosságával egy idő után sikerült lecsillapítania a pecök félelmét.

A rúnák kék fénye mindig a jobb oldalukon izzott. Rezegenek fogalma sem volt arról, milyen távolságot tettek meg, mennyi idő telt el azóta, hogy elindultak. A kék jelek megvilágították útjukat, amikor a közelükbe értek sorban felgyulladtak, amikor elhagyták őket ismét elsötétültek. Rezeget megdelejezte a látvány; egy idő után olyan érzése támadt, mintha egy álomban lépkedne, egy nemlétező világban menetelne. Az isten hangja tovább fokozta ezt a kísérteties hatást - Alfred a pecök kérésére szünet nélkül beszélt.

Aztán hirtelen...

Befordultak egy sarkon. Rezege látta, a jelek felemelkednek a levegőbe, boltíves kapufélét formáznak, és úgy világítanak a sötétben, mintha arra akarnák buzdítani a vándorokat, lépjenek át alattuk.

Alfred megállt.

- Mi ez? - kérdezte Rezege. Kizökkent a transzszerű állapotból, pislogva megszorította Alfred kezét. - Nem akarok bemenni oda!

- Nincs más választásunk. Minden rendben lesz - felelte Alfred. - Ne haragudj, ha megrémítettelek valamivel. Nem azért álltam meg, mert félek. Tudom mi van odabent, és... Engem elszomorít. Ennyi az egész. Nem félelmetes, csak szomorú...

- Menjünk vissza! - kérte Rezege határozott hangon. Megfordult, előrelepett, de az útjelző rúnák, amelyeket eddig követtek, egyre fakóbbá váltak, és lassanként kihunytak. Kis idő múlva már csak a kaput alkotó rúnák fénye oszlatta szét a sötétséget.

- Most már bemehetünk - mondta Alfred. Mély lélegzetet vett. - Felkészültem. Ne félj, Rezege! - tette hozzá, és megpaskolta a pecök kezét. - Semmitől se ijedj meg, amit látni fogsz. Semmisem árthat neked.

Rezege azonban félt, bár nem tudta volna megmondani, mitől. Nem tudta mi lehet a fénykapu mögött, de nem az ismeretlentől való rettegés bénította meg a tagjait. Nem, nem félelem volt ez, hanem valami... szomorúsághoz hasonló érzés. Bánat, amit talán az isten melankolikus szavai csöpögtettek belé, vagy az a bizonytalanság, ami a labirintusban kínoztá. Fogalma sem volt róla, hogy miért, de úgy érezte, mintha egyedül lenne a világban, mintha minden és mindenki, amit és akit ismert hirtelen örökre megszűnt volna létezni.

Könnyek szöktek a szemébe. Sírva fakadt, bár fogalma sem volt róla, kit vagy mit sirat.

- Semmi baj - mondta Alfred. - Semmi baj. Bemehetünk? Képes vagy rá?

Rezege nem tudott válaszolni, nem bírta abbahagyni a sírást, de bólintott. Zokogva, Alfredbe kapaszkodva keresztüllépett a fénykapun. Belépett és...

...megértette, mi volt a forrása a félelmének, rátelepedő szomorúságnak.

Egy kriptában álltak.

WOMBE, DREVLIN, ALSÓSÍK

- Ez rettenetes! Egyszerűen rettenetes! Hallatlan! Most mit fogsz csinálni? Mit?

A főkántor egyre hisztérikusabbá vált. Hosszúparti Darralnak viszketni kezdett a tenyere, és igencsak nagy erőfeszítésébe került, hogy visszafogja magát és ne vágja szájon a sógorát.

- Már így is elég vér kifolyt - mormolta, és maga mögé dugta, összefogta a kezeit, nehogy véletlenül önálló életre keljenek, és mégis megtegyék azt, amit ő nem akart. Miközben ezt megtette sikerült figyelmen kívül hagynia azt a hangot ami egyre azt sugdosta a fülébe, hogy „mi baj lehet abból, ha kifolyik még egy kis vér”?

Ha most megüti a sógorát, attól lehet, hogy megnyugszik, de egy ilyen szájonvágástól nem oldódnak meg a problémák.

- Uralkodj már magadon! - csattant fel Darral. - Hát nincs éppen elég bajunk?

- Drevlinben még sosem folyt vér! - kiáltotta a főkántor. - Mindenről az a gonosz zseni, az a Göreb tehet! Elő kell vezetni! El kell ítélni! Le kell lökni a Terrel Mocsár lépcsőin! A Mérnászok majd kimérik rá a büntetést amit megérdemelt, és...

- Ó, fogd már be a szádat! Egyszer már lelöktük a lépcsőn, nem? Éppen ezért vagyunk most bajban. Odaadtuk a Mérnászoknak, és tessék, mit tettek vele? Visszaküldték hozzánk! És mintha ez nem lenne éppen elég, még egy istent is ideküldtek. Küldjük le Görebet a lépcsőkre? Persze! Még mit nem? - Darral indulatosan hadonászni kezdett. - Leküldjük, aztán feljön, és lehet, hogy most egy egész seregre való istennel tér vissza! Istennel, akik el akarnak pusztítani bennünket!

- De az az isten, Göreb istene nem is isten! - tiltakozott a főkántor.

- Szerintem a sok isten közül egyik sem isten - jelentette ki Hosszúparti Darral határozottan.

- Még a gyermek sem az?

A főkántor szelíd, csendes hangon feltett kérdése újabb problémákat juttatott Darral eszébe. Amikor Báne közelében volt tényleg azt gondolta, hogy végre talált egy istent. De abban a pillanatban, amikor nem látta azt a gyermeket, azokat a kék szemeket, azt a csinos kis arcot, azt az édesen ívelő száját... abban a pillanatban a főművezető úgy érezte, mintha mély álomból riadt volna fel. A gyerek ekkor csupán egy gyerek volt, semmi egyéb, és ő, Hosszúparti Darral, a főművezető meg egy balfácán, hogy valami másnak tartotta.

- Nem - mondta a főművezető. - Még a gyerek sem az.

A drevlini pecők két vezetője a Gyárüzemben, a Mérnász szobra előtt állva, komor tekintettel végignézt a csatatéren.

Ami történt az valójában nem volt igazi csata, inkább csak csetepatének lehetett nevezni. Vér ugyan tényleg folyt, de nem a halálra sebzettek szívéből, hanem a berepesztett koponyákból, a betört orrokból. A főkántor is szerzett egy púpot a homlokára, a főművezetőnek meg az egyik hüvelykujja sérült meg. (A dolog elég komolynak látszott, mert az ujj feldagadt, és szírvérnyáshíjakban pompázott.) Senki sem halt meg. Senki sem szenvedett igazán súlyos sérülést. A pecők évszázadokon keresztül békében éltek egymás mellett, és egyszerűen nem volt bennük annyi brutalitás, hogy komolyan ártani tudtak volna a társaiknak.

Az ellentét, a nézeteltérés mérge azonban belekerült a kollektív pecöktestbe, amely a történetek után már nem gyógyulhatott meg teljesen, nem nyerhette vissza korábbi egészségét.

- Egyébként mondta a főművezető homlokráncolva - ha ezek az istenek nem istenek, ahogy Göreb állítja, akkor... Akkor hogy büntethetnénk meg Görebet, amikor igaza van?

A kérdéssel a főművezető a filozófiának olyan mocsaras vidékére tévedt, amelyre a főkántor nem merészkedett be. A lehető legegyszerűbb választ akarta megtalálni.

- Nem azért büntetjük meg, mert igaza van, hanem azért, mert bujtogatott.

Darralnak el kellett ismernie, ebben volt némi logika. Komoran eltűnődött, hogy a sógorának hogyan juthatott eszébe ilyesmi. Talán attól, hogy fejbe csapták végre megjött az esze? A főművezető a saját dagadt hüvelykujjára nézett, és miközben sziszegve megtapogatta arra gondolt, hogy milyen jó is lenne, ha odahaza lehetne a tartályában, a felesége mellett, aki készítené neki egy csészényi kéregteát. Attól mindig meg szokott nyugodni.⁽¹⁾

De nem mehetett haza, kénytelen volt szembenézni a tényekkel.

A tényekkel, és azzal a gondolattal, amely már jó ideje ott ólálkodott az elméje legsötétebb zugaiban.

- Talán tényleg le kellene őt dobunk a lépcsőkre - morfondírozott a főkántor. - Dobjuk le, de most ne adjunk neki szárnyakat! Szerintem már amúgy is régen változtatni kellett volna a módszeren, és most...

- Nem! jelentette ki Darral. A javaslat, amellyel ez a patkányrágta agyú fajankó előállt arra készítette, hogy meg hozza a döntését. Ezután soha, senkit sem küldünk le. A jelek szerint nem biztonságos a megoldás. Ki tudja, milyen szörnyűségek vannak Odalent? Göreb istene, aki nem is isten állítólag Odalentről származik, ezért... - A főművezető kis szünetet tartott, mert a Fantasztikus a szokásosnál hangosabban kezdett dobogni. Amikor visszaállt a megszokott zajszint Darral folytatta. - Ezért arra ítélem a bujtogató Görebet, hogy menjen Fel!

- Fel? - A főkántor olyan értetlenül pislogott, hogy a főművezető arra gondolt, talán mégsem lett okosabb attól, hogy fejbe vették...

- Fel.
- Fe-el? - A főkántor már semmit sem értett.
- Fel. Felküldöm Görebet, az isteneket pedig átadom a velfeknek! - Hosszúparti Darral szája elégedett mosolyra húzódott.

...

A főművezető ellátogatott a börtöntartályba, hogy bejelentse a foglyoknak, milyen büntetést fognak kapni. Az elsődleges célja az volt, hogy elültesse a félelem magjait bűnös szívükben. Azt nem tudta megállapítani, hogy sikerült-e elérnie a dolgot, mert a rabok nem adták jelét, hogy bármilyen maga táptalajra talált volna bennük. Hugh közömbös volt, Bane unott arcot vágott, Haplo csak nézett maga elé, Göreb pedig már amúgy is olyan zaklatott volt, hogy alig hallotta a főművezető bejelentését.

Darralt bosszantotta, hogy a foglyok nem a várt módon reagáltak. Amikor Bane ásított egyet és álmosan rámosolygott, nem bírta tovább, és kiviharzott a tartályból.

- Gondolom megértettétek miről beszélt mondta Haplo. - Tudjátok mit jelent az, hogy „átadni a velfeknek”?
- Elfeknek javította ki a Kéz. - Az elfek havonta egyszer. eljönnek ide a vízszállító hajóikkal. Felveszik a rakományt, és odébbállnak. Ennyi az egész. Ezúttal azonban minket is magukkal fognak vinni. Azt hiszem, egyikünk sem szeretne az elfek fogságába kerülni. Azok az átkozott kurafiak nagyon értenek hozzá, hogyan tegyék fájdalmassá az ember halálát.

A rabokat a városi börtönben helyezték el, amelyet abban az egymástól elkülöníthető rekeszekből álló óriási tartályban képeztek ki, amelyet a Fantasztikus valamilyen oknál fogva már régen nem használt. A cellákba általában csak egy-két kisstílusú tolvaj ücsörgött, meg azok a lusta pecők, akik nem végezték megfelelően a munkájukat, nem szolgálták elég odaadón a Fantasztikust. Amióta elkezdődtek a lázongások, megváltozott a helyzet: a béke megzavarói - vagyis azok, akiket a rezeseknek sikerült elkapniuk - annyian voltak, hogy tartályban minden cellarekesz megtelt.

Amikor megérkeztek a letartóztatott istenek a rezések kiürítették az egyik cellát, és a rabokat, akik addig ott voltak átvezették egy másikba. A főművezető el akarta kerülni, hogy a pecőkfoglyok kapcsolatba kerüljön az idegenekkel meg azzal az eszement Görebbel.

A cella fala meredek volt, és nagyon kemény. Az oldalán lévő nyílásokat vasrácsok takarták. Hugh és Haplo alaposan körülnézett. Rájöttek, hogy a rácsok mögül kissé nyirkos, de friss levegő áramlik be hozzájuk. Ebből arra következtettek, hogy a nyílások valójában aknák vagy valamiféle járatok, amelyek a Fantasztikus testén kívülre, Drevlin felszínére vezetnek. Ezeken a járatokon keresztül akár meg is lehetett volna szökni, csak hogy volt két „apróság”, amit nem lehetett figyelmen kívül hagyni. Először: a rácsokat erős csavarokkal rögzítették hozzá a tartály falához. Másodszor: épeszű pecők (és ember) nem vállalkozott arra, hogy kimenjen Kívülre, oda, ahol állandó vad viharok dúlnak.

- Tehát véleményed szerint harcolnunk kellene mondta Haplo. - Gondolom, ezeknek az elf hajóknak elég nagy a legénysége. Mi négyen vagyunk. Feltéve, hogy sikerül megtalálnunk a kamarást. Négyen, plusz egy gyerek. Egy kardunk van. Az a kard, amire most éppen a pecők rezések vigyáznak...

- A kamarás semmit sem ér - mordult fel Hugh. Leült a padlóra, a hátát a falhoz támasztotta, elővette a pipáját és a foga közé dugta a csutorát. - A veszély első jelére elájul. Te is láthattad mi történt vele amikor kitért a verekedés.

- Ez egy kissé furcsa, nem gondolod?

- Furcsa? - kérdezte Hugh. - Ez több annál!

Haplónak eszébe jutott, hogy Alfred milyen kíváncsian vizsgálta a kezét, a tetoválásait takaró kötéseket. Úgy nézte, úgy bámulta, mintha sejtene, hogy az elkoszlott rongyok mit takarnak.

- Kíváncsi lennék, mosthol van. Te sem láttad?

Hugh megrázta a fejét.

- Én mindenütt csak pecőket láttam. Csak a gyerekekre figyeltem, a kamarással nem igazán törődtem. De ne aggódj, elő fog kerülni. Nem hagyja magára a herceget. - A Kéz a fiú felé bólintott, aki kicsit távolabb az elszontyolodott Görebbel beszélgetett.

Haplo követte Hugh tekintetét, és végigmérte a pecőket.

- Nem szabad megfélemedeznünk Görebről meg a híveiről. A HVEB tagjai valószínűleg megpróbálnak majd kiszabadítani minket.

Hugh kétkedő pillantást vetett a Patrynra.

- Gondolod? Én úgy tudom, a pecőkben annyi bátorság sincs, mint egy birkanyájban.

- Lehet, hogy most ez a helyzet, de nem volt mindig így. Valamikor, nagyon régen a törpék, vad, bátor, erős lények voltak.

A bérgyilkos Görebre nézett és megrázta a fejét.

A pecők a sarokban kuporgott. A vállá leereszkedett, a karja ernyedten lógott a térdje között. A gyerek folyamatosan beszélt hozzá, ám Göreb mintha egyetlen szót sem hallott volna az egészsből.

- A felhők közt járt, és közben nem vette észre, milyen akadályok kerültek az útjába - mondta Haplo

elgondolkozva. - Egy kicsit különös fickó, de ő az egyetlen, aki vezetheti a népet.

- Úgy veszem észre, nagyon fellelkesített téged ez a pecőkforradalom - vigyorgott Hugh. - Kíváncsi lennék, miért foglalkozol velük ennyit.

- Göreb megmentette az életemet - felelte Haplo. Lenyúlt, megvakarta a mellette heverő kutya fejét, megveregette az oldalát. - Kedvelem őt, és kedvelem a pecőket is. Ahogy már említettem, ismerem a népük múltját. - A Patryn arca elkomorult. - Nem bírom nézni, mivé váltak! Igen, azt hiszem, most tényleg olyanok, mint a birkák.

Hugh elgondolkodva szívogatta az üres pipát. Amit Haplo mondott az elég hihetően hangzott, ám a Kéz kételkedett abban, hogy a fickót komolyan érdekli, mi történik egy ilyen törpebandával. Mi lehet a valódi célja?, töprengett Hugh. Haplo csendes, békés embernek látszott, olyannak, aki nem sok vizet zavar, de... Hugh érezte, nagy hibát követne el, ha hinne a látszatnak. A gyíkok is olyanok, hogy észrevétlenül, mozdulatlanul lapulnak a sziklák közt, az ember azt hinné róluk, moccanni se bírnak, aztán tessék! Mégis el tudják kapni a legyeket.

- Valahogy vissza kell adnunk Görebnek a bátorságát - jegyezte meg Hugh. - Ha meg akarjuk védeni magunkat az elfektől szükségünk lesz a pecők segítségére.

- Görebet nyugodtan rábízhatod - mondta Haplo. - Egyébként hová tartottatok mielőtt lezuhant a hajótok?

- A fiút kellett volna visszavinnem az apjához. Mármint a valódi apjához, a misztikushoz.

- Kellemes megbízatás - vigyorgott Haplo.

- Az - mordult fel Hugh. Ő is mosolygott.

- Ezek a varázslók a Felsősíkon élnek. Miért hagyták el a lenti világot? Amíg az emberek között voltak élvezhették, hogy komoly hatalmuk van.

- A válasz attól függ, hogy kinek teszed fel a kérdést. A misztikusok azt állítják, azért távoztak, mert eljutottak a bölcsesség és a kultúra olyan fokára, amit az átlagos ember fel sem bír fogni a maga hitvány elméjével. Állítólag undorodtak a mi barbár szokásainktól és életmódunktól. Nem akarták, hogy a gyerekeik egy ilyen gonosz világban nőjenek fel.

- És ti, a barbárok mit válaszoltatok? - kérdezte Haplo mosolyogva.

A kutya a hátára fordult, mind a négy lábát a levegőbe emelte, és ostoba vigyorral bámulta a gazdáját.

- Szerintünk... - Hugh megszívta az üres pipát. A szavakat a foga és a csutora közt préselte ki. - a misztikusok megrettentek az elf varázslók egyre növekvő hatalmától. Megijedtek, és odébbálltak. A sorsunkra hagytak minket. Az ő távozásuk volt a hanyatlásunk fő oka. Ha az elfeket nem osztaná meg a belviszály, már régen leigáztak volna minket.

- Tehát senki sem örülne annak, ha a misztikusok visszatérnének?

- Dehogynem! Örölnénk, hogy megmutathatjuk nekik, milyen éles a kardunk. Legalábbis szívünk szerint ezt tennénk. A királyunk azonban jó kapcsolatban áll velük. Ő nem hagyná, hogy megbüntessük őket. Kíváncsi vagyok, miért nem. - Hugh a gyerekre pillantott.

Haplo már hallotta az elcsereált gyerekek történetét, maga Bane adta elő neki nagy büszkén.

- A misztikusok könnyen visszatérhetnének, ha egyikük az emberek királyának fia.

Hugh nem válaszolt a feltételezésre. Kivette a szájából a pipát, visszadugta a ruhája alá. Keresztbe tette a mellén a karjait, lehajtotta a fejét és becsukta a szemét.

Haplo felállt, nyújtózni kezdett. Sétálni szeretett volna, mozogni egy kicsit, hogy kirázza az izmaiból a görcsöt. Járkálni kezdett a cellában, és közben átgondolta a hallottakat. A jelek szerint nem sok tennivalója van. Ez az egész világ a szétesés felé száguld. Olyan, akár egy túlrejt gyümölcs. Urának még a kezét sem kellene kinyújtania, hogy leszakítsa, lehullik ez magától. Lehullik, és megrohad a földön...

Lehet, hogy éppen ez bizonyítja azt, hogy a Sartanok már nincsenek jelen ezen a világon?

A gyerek... Igen, ő elég furcsa. Mágikus erővel rendelkezik, de ezt el is lehet várni attól, aki a Hetedik Ház egyik misztikusának a gyermeke. Régen, a Szétválás előtt ezek a varázslók olyan mágiát alkalmaztak, mint az alsóbb szintű Sartan és Patryn mágusok. Lehet, hogy azóta megnőtt a hatalmuk.

Persze az is lehetséges, hogy Bane egy ifjú Sartan, aki elég okos ahhoz, hogy ne árulja el magáról, micsoda. Haplo a fiúra nézett, aki még mindig nem tett le arról, hogy szavaival kirángassa a kábulatból a pecőket.

A Patryn apró mozdulatot tett bekötözött kezével. A kutya azonnal odaügetett Görebhez, és megnyalta a kezét. A pecők felnézett, bágyadtan rámosolygott az állatra. A kutya megcsóválta a farkát, aztán leheveredett Göreb mellé.

Haplo átment a cella másik végébe, és úgy tett, mintha az egyik rácsos nyílást vizsgálgatná. Feszülten figyelt - Bane minden szavát tisztán hallotta.

- Nem adhatod fel! mondta a fiú. - Most nem! Még csak most kezdődött el a harc!

- De én nem akartam, hogy harc legyen! - tiltakozott Göreb. - A pecők egymást püfölik! Ilyesmi még sosem fordult elő, és... És most én vagyok az oka ennek a szörnyűségnek!

- Ó, hagyd már abba siránkozást! - mondta Bane. Megvakarta a hasát, körülnézett a cellában. Elkomorodott. - Éhes vagyok. Mi van, ezek halálra akarnak éheztetni minket? Bárcsak már itt lennének azok a velfek! Én...

A fiú hirtelen elhallgatott - mintha valaki csomót kötött volna a nyelvére. Haplo hátralesett a válla fölött. Látta, Bane a toll-amulettet simogatja.

Amikor megszólalt Bane hangja más volt, mint korábban.

- Van egy ötletem, Göreb - mondta, és közelebb húzódott a pecökhöz. - Amikor elmegyünk innen te is velünk jöhetsz! Látni fogod, hogyan élnek az elfek és az emberek. Rá fogsz jönni, hogy ti, pecök tényleg rabszolgák vagytok idelent. Aztán visszatérsz, és elmondod a népednek, hogy mit láttál. Dühösek lesznek. Mindegyikük. Még a királyotok is melléd fog állni. Az apám segít majd neked, hogy hadsereget szervezz az emberek és az elfek ellen, akik valószínűleg meg fognak támadni titeket, és..

- Hadsereget! Megtámadni! - Göreb elborzadva meredt a fiúra.

Bane rájött, túl messzire ment el.

- Ezzel most ne foglalkozz - mondta, és egy legyintéssel félresöpörte a világrengető háború gondolatát. - Az a legfontosabb, hogy lásd az igazságot.

- Az igazságot? - ismételte Göreb.

- Igen - mondta Bane. Megérezte, ezzel a szóval végre elérte a pecöknél a kívánt hatást. - Az igazságot. Ez fontos, nem? A pecök nem élhetnek tovább hazugságok között! Várj csak! Van egy ötletem. Mesélj erről a bizonyos Nagy Napról, amiben hisztek!

Göreb elgondolkozott, látszott rajta, kezd szétfoszlan a fejében összetömörül kétségbeesés-felhő. Általában akkor támadt ilyen érzése, amikor feltette a szemüvegét. A bizonytalan körvonaltú, homályos foltok eltűntek, a helyükre tiszta formák kerültek. Egyre világosabb lett előtte minden.

- Amikor megtörténik az ítékezés, és méltónak találnak bennünket, akkor felszállunk a felsőbb síkokra.

- Hát ez az, Göreb! - kiáltotta Bane. - Ez az ítékezés! A Nagy Nap! Minden úgy történik, ahogy a prófécia szerint történnie kell. Lejöttünk, méltónak találtunk téged, és most felviszünk magunkkal a felsőbb síkokba!

Okos, nagyon okos!, gondolta Haplo. Nagyon okos! Bane időközben eleresztette a toll-amulettet. Már nem azt mondta, amit az apja a szájába adott. A jelek szerint az ötlet a sajátja volt. Figyelemreméltó kölyök, gondolta Haplo. Figyelemreméltó és veszélyes...

- De mi mindig azt hittük, hogy az ítékezés békésen fog lezajlani!

- Ki mondta ezt? - kérdezte Bane. - Benne van a próféciaiban?

Göreb a kutyra nézett, megpaskolta a fejét. Gondolkozott. A dolgok új megvilágításba kerültek.

- Göreb? - Bane kíváncsian várta a pecök választ.

A pecök a kutya fejét simogatta. Az állat mozdulatlanul feküdt mellette.

- Új megvilágítás - mondta Göreb. Felnézett. - Ez az! Amikor eljönnek az elfek... Most már tudom, mit kell tennem!

- Mit? - kérdezte Bane.

- Szónoklatot tartok!

...

Valamivel később, miután a rezések behozták nekik az ételt Hugh magához intette a társait.

- Nem akarunk az elfek foglyai lenni - mondta. - Harcolnunk kell, meg kell próbálkoznunk a szökéssel. Sikerülhet a dolog, feltéve, hogy a pecök segítenek nekünk.

Göreb nem figyelt rá, a beszédét fogalmazgatta.

- "Velfek és HVEB-tagok, hölgyeim és uraim..." Nem. Nem! Ez így túlságosan szenvedélytelen... „Felsőbb síkokból érkezett, nagybecsű látogatók...” Ez így már sokkal jobb. Ó, bárcsak le tudnám írni! - A pecök izgatottan járkált a társai előtt, és miközben megpróbálta egymás mellé rakni a legmegfelelőbb szavakat a szakállát ráncigálta. A kutya mögötte sétált, lelkesen csóválta a farkát.

Haplo megrázta a fejét.

- Tőlük ne várj segítséget.

- De Göreb! - kiáltott fel Bane. - Nem lenne véres a harc! A pecök sokkal többen vannak, mint az elfek. Meglepjük őket, és győzünk. Nem szeretem az elfeket. Ledobtak a hajóról... Majdnem meghaltam!

- "Felsőbb síkokból érkezett, nagybecsű látogatók..."

Haplo megcsóválta a fejét.

- A pecök nem értenek a harchoz, nincsenek fegyvereik. De ha lennének, akkor sem bízhatnánk meg bennük. Mintha egy csapat gyereket küldenénk ki a háborúba... - Bane-re nézett. A fiú elhúzta a száját. - Egy csapat hétköznapi gyereket - tette hozzá Haplo. - A pecök még nem készültek fel a háborúskodásra. - A „még” szót olyan hangsúllyal ejtette ki, hogy Hugh felkapta a fejét.

- Még?

- Amikor visszatérünk az apámmal - szólt közben Bane -, gatyába fogjuk rázni a pecököket. Lecsapunk az elfekre, és legyőzzük őket. Aztán a mienk lesz az összes víz ezen a világon. Hatalmasok leszünk és gazdagok!

Gazdagság... Hugh megcsavargatta a szakála végét. Eszébe jutott valami. Ha háborúra kerülne sor, egy olyan ember, aki elég bátor ahhoz, hogy a hajójával leereszkedjen az Örvénybe, egyetlen fuvarral egész

vagyonra tehetne szert... Szüksége lesz egy vízszállító hajóra! Egy elf vízszállítóra, és persze a hozzátartozó legénységre.

- És a pecökkal mit tennétek? - kérdezte Haplo.

- Ó, hát gondoskodnánk róluk! - felelte Bane. - Persze keményebben kellene harcolniuk annál, ahogy most csinálják, és...

- Harcolni? kérdezte Hugh, félbeszakítva a világuralomra vágyó kölyök szónoklatát. - Miért beszélünk állandóan a harcról? - A zsebébe nyúlt, elővette a pipáját, a foga közé dugta a végét. Haplóra nézett. - Tudsz énekelni?

harminchetedik fejezet

PIHENŐHELY, ALSÓSÍK

Rezege keze kicsúszott Alfredéből. Képtelen volt megmozdulni; az erő kicsorgott a testéből. Visszahúzódott a boltíves fénykapu alá, oldalra nyúlt, hogy megkapaszkodjon valamiben. Alfred úgy tett, mintha semmit sem venne észre ebből. Előrement, a kapuban hagyta a döbrent, reszkető pecöket, hogy várj a meg.

A terem óriási volt. Rezege még soha életében nem látott ekkora csarnokot, ami azon kívül, hogy nagy, még csendes is volt - nem olyan, mint azok a termek, amelyekben a Fantasztikus egy-egy része dörömbölt, kopácsolt vagy mormogott. A falak ugyanolyan sima, makulátlan kőből készültek, mint az alagút falai. Lágy, fehér fényt sugároztak magukból, amely mindig ott erősödött fel, ahol Alfred éppen járt.

A fényben Rezege meglátott valamit.

Koporsók!

A falakat körben üveglapok helyezkedtek el. Mindegyik üveglap egy-egy koporsót fedett le. Mindegyik koporsóban egy-egy férfi vagy nő teste volt.

Több száz halott!

Rezege nem látta, tisztán a halottakat, csak a körvonalait tudta kivenni, de azt bizton megállapította, hogy valamennyien ugyanahhoz a fajhoz tartoznak mint Alfred, meg a többi isten akik lelátogattak Drevlinbe. A testek magasak voltak és karcsúak, hosszú karjukat lefelé lógatták.

A csarnok padlója sima volt, a mennyezete magas kupolának látszott. Rezege a padló és a kupola között mindenütt egymás mellett, egymás fölött elhelyezkedő koporsókat fedezett fel.

A csarnok üres volt. Alfred lassan, szomorú arckifejezéssel a közepére sétált. Úgy viselkedett, mint aki hosszú távollét után végre hazatért.

A fények megerősödtek. Rezege látta, a padlón az útjelző rúnákhoz hasonló jelek világítanak. A tizenkét rúna körben helyezkedett el, nem érintették meg egymás körvonalait, nem fedték, le egymást. Alfred óvatosan lépkedett közöttük, esetlen hórihorgas teste mintha valami gyászos zene ritmusára mozgott volna. A végtagjai és a törzse mindig úgy emelkedtek fel vagy ereszkedtek le, úgy dőltek meg, hogy a teste mindig felvette annak a rúnának a formáját, amelyikhez éppen a legközelebb tartózkodott.

Alfred könnyed táncleptekkel körbejárta a csarnokot. Mind egyik rúnához közel húzódott, de egyiket sem érintette meg. Amikor befejezte a tiszteletkört a csarnok közepére lépett. Letérdelt, a kezét a padlóhoz szorította és énekelni kezdett.

Rezege nem értette a dal szavait, de a dallam olyan édeskeserűen szólt, hogy az ő lelkére is rátelepedett valami súlyos, rettenetes szomorúság. A padlót díszítő rúnák fényesen, szinte vakítóan világítottak. Amikor Alfred elhallgatott a fény meggyengült, és néhány másodperccel később kihunyott.

Alfred felállt. Felsőhajtott. A test, amely ez imént még oly kecsesen táncolt most összeroskadt. A váll leereszkedett. A hát meggörbült. A férfi szomorú mosollyal Rezegére nézett.

- Még mindig nem félsz? - Bágyadt mozdulattal a koporsókra mutatott. - Itt senki sem fog bántani. Már nem... Ok sosem bántottak volna, legalábbis szándékosan nem. - Felsőhajtott, megfordult, és körülnézett a csarnokban. - De vajon mennyit ártottunk másoknak, miközben a legjobb szándékok vezéreltek minket? Nem voltunk istenek, de isteni hatalommal rendelkezünk. Csak éppen a bölcsesség hiányzott belőlünk.

Alfred lassan, lehajtott fejjel a bejárat közelében elhelyezett koporsók elé ment. Felemelte a kezét, megérintette, megsimogatta az egyik kristálylapot. Felsőhajtott, az első fölött lévő koporsót fedő üveglaphoz szorította a homlokát. Rezege látta, hogy az a koporsó, amelyiknek a fedlapját Alfred megsimogatta még üres. A körülötte lévőekben fiatalnak látszó testeket helyeztek el.

A holtak fiatalabbak, mint ő, gondolta Rezege, miközben Alfred kopasz fejére, ráncos arcára nézett, amelyet az erőltetett mosoly csak még vénebbé változtatott.

- Ők a barátaim - mondta a férfi Rezegének. - Amikor lefelé jöttünk róluk meséltem. - végigsimított az egyik kristálylapon. - Amikor lefelé jöttünk még azt mondtam neked, még abban reménykedtem talán nincsenek itt. Akkor még reméltem, hogy talán csak elmentek, de a szívem mélyén már akkor is tudtam... éreztem, hogy nem élnek. Itt vannak, és örökre itt maradnak. Meghaltak, Rezege. Idő előtt, fiatalon. És én még mindig élek!

Alfred behunyta a szemét, az arca elé kapta a kezét. A zokogás hevesen megrázta a magas, vékony testet. Alfred megfordult, az egyik üveglaphoz támaszkodott.

Rezege semmit sem értett. Ő nem hallott semmit ezekről a barátokról, és a legszívesebben elmenekült volna a halottak közeléből. Elmenekült volna, távol került volna, de Alfred gyásza láttán képtelen volt megmozdulni. A férfi szomorúsága az ő szívébe is beleszűrt, és minél tovább figyelte őt annál inkább megerősödött benne az érzés, hogy nem csupán fiatalon meghalt barátait gyászolja, hanem önmagát is.

Rezege nagy nehezen elszakadt a kaputól, előresietett, megfogta Alfred kezét. A gyász, a kétségbeesés, a bánat mély hatást gyakorolt rá. Hogy milyen mélyet, azt most még nem is sejthette; arra majd csak élete későbbi szakaszában jött rá. Később, a jövőben, amikor a nagy krízis során úgy érezte mindent elvesztett ami értékes volt a számára, újra eszébe jutott a halottak csarnokában eltöltött néhány perc és eszébe jutott Alfred gyásza is.

- Alfred... Részvétem.

A férfi lenézett rá. A szempilláján könnyek csillogtak. Megszorította a pecők kezét és mondott valamit amit Rezege nem értett. Nem is érthette, mert Alfred olyan nyelven beszélt, amit már régen nem használt senki Arianusban.

- Ezért buktunk el - mondta Alfred az ősi nyelven. - A sokakra gondoltunk, és közben megfélemedtünk ez egyről. Egyedül maradtam. Talán azért, hogy magányosan szálljak szembe az ősi veszedelemmel. A férfival, aki kötést visel a kezén. - Megrázta a fejét. - A férfival, aki rúnákat rejteget a kötése alatt.

Alfred hirtelen kihúzta magát, és anélkül, hogy egyszer is visszanézett volna kisetett a kriptából. Rezege követte. Már nem félt.

...

Hugh felriadt a hangra. Felült, kirántotta a törét a csizmája szárából és mielőtt az álom kimenekült volna a szeméből már talpon volt. Egyetlen pillanatig tartott csupán míg összeszedte magát, míg a szeme hozzászokott a sötétséghez, amelyet csak a sosem pihenő Fantasztikus lámpásai változtattak itt-ott félhomállyá.

A hang megismétlődött. Hugh elindult a forrása felé.

A hang tartály egyik oldalsó nyílását fedő rács mögül érkezett.

Hugh hallása jó volt, a reflexei gyorsak. Már régen hozzászoktatta magát az éber alváshoz, büszke volt rá, hogy sosem érték meglepetések. Éppen ezért nem örült amikor meglátta, hogy Haplo már ott áll a rács alatt. A fickó olyan friss volt, mintha nem másodpercek, de órák óta ébren lenne.

A hang újra megismétlődött. Kaparászás...

Közeledett.

A kutya nyakán felmeredt a szőr. Halk morgással a rács mögötti nyílást nézte.

- Pszt! - szólt rá Haplo.

Az állat elhallgatott, izgatottan körbeszaladt, aztán visszaült a nyílás alá.

Haplo, amikor meglátta Hughot, intéssel jelezte neki:

- Azon az oldalon figyelj!

Hugh nem habozott, azonnal teljesítette a néma parancsot. Ostobaság lett volna a részéről, ha éppen most kezd el vitatkozni azon, hogy kettejük közül ki legyen a vezér. Valami ismeretlen lény közeledett feléjük, amely valószínűleg ártó szándékkal jött; és nekik a pusztá kezükön meg egyetlen törön kívül semmijük sem volt, amivel megvédezhették magukat. Hugh, miközben elhelyezkedett a nyílás egyik oldalán, elgondolkodott. Hallotta a neszt. Felriadt álmából. Haplo is halotta a közeledő valamit, és észre vette Hughot is. Hugh azonban nem hallotta, hogy Haplo mikor ment oda a nyílás alá...

A kaparászás egyre erősebb lett. A hang közeledett. A kutya kivicsorította a fogait

Csend támadt, aztán...

- Aú!

Hugh megnyugodott.

- Csak Alfred az - legyintett.

- A Mérnászokra! Hogy talált meg minket? - kérdezte Haplo.

Egy fehér arc jelent meg rács túlsó oldalán.

-Sír Hugh?

Sok mindenhez ért- mondta Hugh. - Csak éppen nem látszik rajta.

- Alkalom adtán szeretném megtudni, milyen képességekkel rendelkezik még - mormolta Haplo. - Hogy szedjük ki onnan? - Belesett, a rács mögé. - Alfred! Ki az ott mögötted?

- Az egyik pecők. Rezegének hívják.

A pecők előredugta a fejét Alfred válla mellett. A járat, amiben hasaltak elég szűk volt, Alfred, nem tehetett mást, mint hogy összehúzza magát, az egyik falhoz tapad.

- Hol van Göreb? - kérdezte Rezege. - Jól van?

- Igen. Alszik. A rácsot csavarok rögzítik a falhoz, Alfred. Nem tudnád meglazítani valamelyiket?

- Rögtön utánanézek, uram. Elég nehéz feladatnak tűnik... főleg így, sötétben. Talán ha belerúgnék néhányat ebbe a rácsba, uram...

- Jó ötlet. - Haplo elhúzódott a rács alól. A kutya követte.

- Már éppen ideje, hogy használja valamire a lábát - mondta Hugh. A tartály falához húzódott. Ha sikerül kirúgnia, a rács nagyot fog szólni amikor leesik.

- Szerencsére úgy zajong ez a masina, hogy senkinek sem fog feltűnni a dolog. Gyere, kutya!

- Látni akarom Görebet!

- Egy pillanat, Rezege - hallatszott Alfred hangja. - Egy pillanat... Ha megtennéd, hogy átmászol ide, és odaeresztess ahhoz a rácshoz...

Hugh hangos dobbanást hallott. A rács megrázkódott. Még két rúgás, aztán Alfred felnyögött. A rács kilazult a helyéről, és a tartály aljába zuhant.

Közben Göreb és Bane is felébredt. Mindketten felálltak, a nyíláshoz léptek, és az éjféli látogatókra néztek.

A nyílásból először Rezege csúszott ki. Ahogy leértkezett a tartály aljába Görebhez rohant, átölelte, megpogtatta a csontjait.

- Ó, kedvesem! - suttogta. - El sem tudod képzelni, hol jártam! El sem tudod képzelni!

Göreb érezte, hogy Rezege reszket a karjai közt. Megsimogatta a pecőknő kócos haját, kedveskedve megveregette a hátát.

- De semmi baj! Ne is törődj ezzel! - mondta Rezege. A hangja újra komoly és határozott lett. - A hírreccsentők szerint a főművezető át fog adni titeket a velfeknek, Ne félj! Ki fogunk szökni innen! Ez a járat, amit Alfred talált meg, a város széléhez vezet. Keresztülbújunk rajta, aztán elmegyünk innen. Azt még nem tudom, hogy hova megyünk, de az biztos, hogy már ma este elhagyhatjuk Wombét, és...

- Jól vagy, Alfred? - Hugh kíségette a kamarást a nyílásból.

- Igen, uram.

Alfred a tartály aljához érintette a lábát, de megbicsaklott a térde. Összeroskadt, elterült.

- Ööö... talán mégsem - mondta. Felült, fájdalmas arccal, sziszegve megnyomogatta a lábfejét. - Attól tartok, uram, megsérültem. De nem komoly! - Feltápáskodott, fél lábon állva Hugh karjába kapaszkodva a tartály falához támasztotta a hátát. - Tudok járni.

- Te akkor sem tudtál járni, amikor mindkét lábadat használtad.

- Tényleg semmiség, uram. Csak a térdem...

- Tudod, Alfred, hogy mit fogunk csinálni? - vágott közbe Bane. - Harcolni fogunk az elfekkel!

- Ööö... Mit mondtál, felség?

- Nem fogunk megszökni, Rezege - magyarázta Göreb a kedvesének. - Legalábbis én nem. Beszédet fogok tartani a velfeknek. Segítséget kérek tőlük. Aztán a velfek felvisznek minket a felsőbb világokba. Meglátom az igazságot, Rezege! Mindent a saját szememmel fogok látni!

- Beszédet tartasz a velfeknek? - hüledezett Rezege. A megdöbbenéstől alig kapott levegőt.

- Igen, kedvesem. Te pedig szétkürtölöd, hogy mit teszek. Minden pecőknek tudnia kell a dologról. Szükségünk van a velfek segítségére. Haplo majd elmondja neked, hogy mit kell tenned.

- De ugye te nem fogsz... harcolni?

- Nem, kedvesem - mondta Göreb a szakállát simogatva. - Egyikünk sem fog harcolni. Énekelni fogunk!

- Énekelni? Rezege döbbenten bámult egyik férfiról a másikra. - Én... nem igazán ismerem a velfeket. Talán szeretik a zenét?

- Mit mond? - kérdezte Hugh. - Alfred, gyere ide azonnal, és tolmácsolj! Igyekeznünk kell. Ennek a... Rezegének még az éjjel meg kell tanulnia a dalt.

- Máris megyek, uram! - mondta Alfred. - Gondolom, uram a hétmezei csata daláról van szó...

- Igen. Mondd meg Rezegének, hogy ne törődjön a szavak jelentésével. Embernyelven kell énekelnie. Minden szót meg kell jegyeznie. Kérdezd ki, hogy jól megtanultae. Menni fog neki a dolog, nálunk a kölykök is ezt a dalt fújják.

- Majd én segítek Alfrednek! - ajánkozott Bane.

Haplo leguggolt, a kuttyját simogatta. Figyelt mindenre, de nem szólt közbe.

- Ööö... Rezege... Így hívnak, igaz? - Hugh a két pecökhöz lépett. Bane mellette ugrándozott. A férfi arca sötét és szigorú volt a félhomályban. Bane kék szeme izgatottan csillogott. - El tudod intézni, hogy a pecők megtanulják ezt a dalt, és mindegyikük eljöjjön a ceremóniára? - Alfred tolmácsolta a szavait.

- Ez a ti... izé... királyotok... azt mondja, hogy a velfek ma délben fognak megérkezni. Már nincs sok időnk.

- Énekelni? - mormolta Rezege. Görebre bámult. - És tényleg elmész? Fel? Oda?

Göreb levette a szemüvegét, megtörölgette az ingujjában, aztán visszabiggyesztette az orrára.

- Igen, kedvesem. Ha a velfek megengedik...

- Ha a velfek megengedik - fordította Alfred a bérgyilkosnak. Jelentősegteljesen Hughra pillantott.

- A velfek miatt ne aggódj, Alfred szólt közbe Haplo. - Göreb beszédet fog mondani.

- Ó, Göreb! - Rezege elsápadt, az ajkát harapdálta - Tényleg fel akarsz menni oda? Szerintem nem lenne szabad elhagynod minket. Mihez kezdünk majd nélküled? Mi lesz a HVEB-bel? Ha így elmész, akkor mindenki azt fogja hinni, hogy a főművezető győzött!

Göreb a homlokát ráncolta.

- Erre nem is gondoltam. - Levette a szemüvegét, újra megtörölgette. Nem vette fel, szórakozott mozdulattal a zsebébe dugta. Rezegére nézett és úgy pislogott, mintha azon tűnődne, miért ilyen homályos a pecöknő arca. - Nem tudom. Talán, igazad van, kedvesem.

Hugh a fogát csikorgatta dühében. Elképzelni sem tudta, hogy miről van szó, de annyira rájött, hogy a pecök forgat valamit a fejében. Valami, amivel valószínűleg veszélybe sodorja a társait; ami talán az életébe fog kerülni. Türelmetlenül Alfredre nézett, hogy segítséget kérjen tőle, ám a fél lábon ugráló kamarás - olyan volt, akár egy göthös gólya - nem pillantott rá.

Alfred arca szomorú volt.

Hugh rájött, hogy csak Haplótól remélhet segítséget. Feléje, fordult. Haplo éppen akkor intett a kutyájának. Az állat előresietett, Göreb mellé állt, az orrát a pecök tenyerébe dugta. Görebet meglepte a dolog, ösztönösen elrántotta a kezét a hideg kutyaorrától. Az állat azonban nem tágitott, farokcsóválva közelebb ment hozzá. Göreb rövidlátó pislogással lenézett rá, aztán lassan, szinte semmit sem látva a kutya gazdájára pillantott.

A bérkyilkos is Haplóra sandított, hogy lássa, mit akar a pecök tudomására hozni. Haplo nem mozdult, az arca is rezenéstelen maradt. Semmit sem csinált, csak csendesen mosolygott,

Göreb szórakozottan simogatni kezdte a kutyát. Közben Haplót nézte. Mélyet sóhajtott.

- Kedvesem? - Rezege megérintette a karját.

- Az igazság! A beszédem! Csak ezek számítanak. Mennem kell, Rezege. És számítok rád, meg a HVEB-tagokra. szükségem van a segítségetekre. Amikor aztán visszatérek, amikor tudni fogom, hogy mi az igazság, akkor... Akkor kirobbantjuk a forradalmat!

Rezege ismerte ezt a makacs, elszánt hangot, tudta, hiába próbálna vitatkozni Görebbel. Abban sem volt biztos, hogy egyáltalán vitázni akar. Lelkének egy része felpeszűdült attól, amit Göreb mondott. Ez volt a forradalom, a valódi, igazi forradalom kezdete! Ugyanakkor arról sem feledkezett meg, hogy Göreb el fogja hagyni őt. Csak most jött rá, mennyire szereti.

- Én is mehetnék - mondta bizonytalanul.

- Nem, kedvesem. - Göreb szeretőn a pecöknőre nézett. - Mindketten nem hagyhatjuk el a népünket. - Előrelépett, oda tette a kezét, ahol Rezege vállát sejtette. Rezege már hozzászólt ehhez a mozdulathoz; szolgálatkészen Göreb keze alá tolta a vállát. - Neked fel kell készítened a pecököt a visszatérésemre.

- Megteszem!

A kutya leült, és a hátsó lábát felemelve elégedetten vakarózni kezdett.

- Most már megtaníthatod a dalt Rezegének, uram - mondta Alfred.

Hugh a kamarás tolmácsolásával és segítségével megtanította a pecöknőnek a dalt. Rezege, miután mindent az agyába vésett, visszamászott a falon tátongó lyukba.

Göreb a lyuk alá állva segített Rezegének a mászásban. A nő, mielőtt elindult, visszanyújtotta a kezét.

- Köszönöm, kedvesem. Így lesz a legjobb. Tudom!

- Igen. Én is tudom.

Rezege - talán azért, hogy ellensúlyozza hangjának ijedt remegését - lehajolt, és félénk csókot nyomott Göreb arcára. Intett Alfrednek (a kamarás tisztelettudóan meghajolt előtte), aztán sietve megfordult és elindult a járatban.

Hugh és Haplo visszaemelte a helyére a rácsot, az öklükkel visszaütögették a csavarokat.

- Komoly a sérülésed, Alfred? - kérdezte Bane. Alig bírt az álmosaggal, de nem feküdt le, mert félt, hogy lemarad valami fontos dologról.

- Nem, felség. Köszönöm a kérdésedet.

Bane bólintott, aztán ásított egyet.

- Azt hiszem, most ledőlök egy kicsit, Alfred. Nem aludni, csak úgy... pihengetni.

- Megigazítom a takaródat, felség.- Alfred a bérkyilkosra és Haplóra sandított, akik még mindig a ráccsal bajlódtak. - Feltehetnék felségednek egy kérdést?

Bane akkorát ásított, hogy megroppant az állkapcsa. A szemhéja elnehezült. Álmosan végigheveredett a tartály padlóján.

- Persze.

- Felség...- Alfred egészen halkán beszélt, és közben egyre csak a takarót bámulta, amit szokásához híven ahelyett, hogy kisímított volna, csak még jobban, összegyűrt. - Mit látsz, ami kor erre a Haplo nevű emberre nézel?

- Egy embert. Nem túlzottan jóképű, de Hughhal ellentétben nem is csúnya. Ez a Haplo... Nos, ha engem kérdezel, nincs benne semmi különös. Jaj, Alfred! Már megint összegyűrted a takarómat!

- Bocsánat, felség. - A kamarás folytatta a takaró simogatását és ráncigálását. - Ami a kérdésemet illeti... Nem egészen erre gondoltam, felség. - Elhallgatott, megnyalta az ajkát. Tudta, a következő kérdése hallatán Bane elkezd töprengeni, de mégis úgy érezte, nincs más választása, fell kell tennie. Muszáj volt megtudnia az igazságot.

- Mit látsz rajta a... különleges látásoddal?

Bane szeme tágra nyílt aztán összeszűkül. Ravasz fény lobbant benne. Az intelligencia olyan gyorsan tűnt el belőle, olyan gyorsan befurakodott a helyére a gyermeki ártatlanság kifejezése, hogy Alfred, ha korábban nem figyelte volna meg a dolgot, elbizonytalanodott volna, hogy egyáltalán látta-e.

- Miért kérded, Alfred?

- Csak úgy, kíváncsiságból, felség. Ennyi az egész.

Bane tűnődve végigmérte a kamarást; talán azon gondolkodott, mennyi információt szedhetne ki belőle ha igazat mondana, vagy féligazságokkal traktálná..

Bane végül Haplóra sandított, és bizalmaskodva közelebb hajolt Alfredhez.

- Semmit sem látok.

Alfred leült a sarkára. Ráncos arca aggódó volt. Mereven Bane-re nézett, megpróbálta megállapítani, hogy a gyermek őszintén beszél-e.

- Ez a helyzet - folytatta Bane, mintha kitalálta volna Alfred gondolatait. - Semmit sem látok. És rajta kívül itt csak egyetlen olyan ember van, akibe nem látok bele. Te, Alfred. Nos, ebből mire következtetsz? - A gyermek csillogó, vidám szemmel nézett fel a kamarásra.

A takaró hirtelen kisimult.

- Most már lefekhetsz, felség. Azt hiszem izgalmas napunk lesz.

- Kérdeztem valamit, Alfred - mondta a gyermek, miközben engedelmesen betakarózott.

- Igen, felség. Hallottam. A véletlen műve lehet, nem egyéb.

- Valószínűleg igazad van, Alfred. - Bane édesen elmosolyodott és becsukta a szemét. A mosoly az ajkán maradt; még sokáig elszórakozott a tréfán, amit rajta kívül senki sem érthetett.

Alfred, miközben a lábát vizsgálgatta, rájött, hogy szokás szerint összekavarta a dolgokat. Az igazság közelébe vezettem Bane-t, és megszegve minden törvényt bevezettem egy másik fajhoz tartozó lényt a Szívbe és az Elmébe. Bevezettem, aztán kihoztam onnan...

De mit számít ez? Van valami jelentősége?

Önkéntelenül Haplóra nézett, aki közben lefeküdt az egyik sarokban. Alfred most már tudta az igazságot, de nem akarta elfogadni. Megpróbálta bemagyarázni magának, hogy csak a véletlen műve az egész. A fiú még nem sok emberrel találkozott; biztos vannak olyanok is, akiknek előző élete rejtve marad Bane látnoki tekintete előtt.

A kamarás Haplót figyelte, aki fekvé a kutyáját simogatta. A kutya lefeküdt a gazdája mellé, és felkészült rá, hogy szükség esetén megvédje.

Meg kell tudnom az igazat! Csak akkor nyugodhatok meg, csak akkor nevettem ki a félelmeimet,

Igen. Kinevetni a félelmeket. Vagy szembenézni velük.

Elég az ilyen gondolatokból! Haplo kezén, a kötés alatt csak ocsmány fekélyek vannak.

Alfred várt. Göreb és Hugh is lefeküdt. Hugh a kamarásra pillantott. Alfred alvást színlelt. A herceg a jelek szerint már mélyen aludt, de a kamarás nem volt biztos ebben. Göreb nyitott szemmel feküdt, a tartály mennyezetét bámulta, és ideges hangon motyogva úgy ismételte a Rezegének elmondottakat, mintha önmagát is szeretné meggyőzni, hogy helyesen cselekszik. Hugh a tartály oldalfalához dőlt, elővette a pipáját, és halk, szortyogó hangokat hallatva a semmibe révedt.

Alfrednek nem volt sok ideje. Az egyik könyökére támaszkodott, leeresztette a vállát, maga mellé szorította a kezét, majd ránézett Göbre. Kinyújtotta a mutató- és a középső ujját, egy rúnát rajzolt a levegőbe. Suttogva kiejtette a nevét, aztán lerajzolt egy másik jelet is. Göreb szemhéja lassan leereszkedett, felemelkedett, újra leereszkedett, és úgy maradt. A pecök légzése egyenletessé változott. Alfred az oldalára fordult, a bérnyílra nézett, és megismételte az előbbi varázslatot. A pipa lassan kicsúszott Hugh fogai közül, lepottyant az ölébe. Alfred ekkor Bane-re nézett; ismét a levegőbe rajzolta a rúnákat. Most már egészen biztos lehetett abban, hogy a gyermek alszik.

A kamarás végül Haplo felé fordult. Rúnarajzolás, suttogva kiejtett szavak... Mindent ugyanúgy csinált, ahogy a másik három esetben, de most erősebben koncentrált.

A kutyáról sem feledkezhetett meg.

Alfred kényszerítette magát, hogy türelmesen várjon néhány percre, majd amikor már biztos volt abban, hogy a mágikus álom mindenkire ráborult, amikor már senki sem mozdult lassan, óvatosan felállt. A varázslat olyan erős volt, hogy a tartály foglyai akkor sem riadtak volna fel, ha a kamarás trombitálni vagy dobolni kezd. Ennek ellenére olyan irracionális félelem áradt szét benne, hogy alig mert megmoccanni.

Mély lélegzetet vett, majd könnyedén, bicegés nélkül, egyenes háttal előrelépett. A szíve a torkában dobogott, a szeme elé fénylő karikákat rajzolt a félelem.

Továbbment. A kutya is aludt. Alfred megkönnyebbült. Ha az állat ébren van nem kerülhetett volna Haplo közelébe.

Alfred lélegzetviasszafojtva letérdelt az alvó Haplo mellé. Kinyújtotta a kezét. Remegett. Mozdulatlaná dermedt. Várt. Ha tudja, hogy van olyan isten, aki meghallgatja, talán imádkozni kezd. Nem tette; tudomása szerint a közelben ő volt az egyetlen istenszerű lény.

Felhúzta a Haplo kezét takaró kötet.

A gyanúja beigazolódt. Haplo kezén ott voltak a tetovált rúnák.

Alfredet elvakították a szemébe szökő könnyek. Minden erejét össze kellett szedni, hogy képes legyen visszahúzni a kötést a tetovált kézre. Haplo nem veheti észre, hogy valaki rájött a titkára...

Alfred visszatört a helyére, és levetette magát a takarójára. Úgy érezte, a teste nem ér hozzá a padlóhoz; hanem továbbzuhan, egyre lejjebb jut, spirálisan pörög a megnevezhetetlen borzalom mélykútjának sötét alja felé...

harmincnyolcadik fejezet

MÉLYÉG, AZ ÖRVÉNY FÖLÖTT

A Carfa'shon(2) nevű elf hajó kapitánya a királyi család tagja volt. Nem volt valami fontos személyiség, de hozzátartozott a famíliához. Büszke volt erre, és a környezetében mindenkitől elvárta, hogy ennek megfelelően viszonyuljon hozzá. Sajnos a büszkesége nem lehetett teljes, mert - erről ugyan mélyen hallgatott - nem csupán az uralkodóhoz fűzték rokoni szálak, hanem a rebellió vezetőjéhez, Reesh'ahn herceghez is.

A lázadás előtti időkben Zankor'el kapitány fennhangon hirdette és mindig szóba hozta, hogy a fiatal és jóképű elf herceg ötödunokatestvére. Amikor azonban megváltozott a helyzet, amikor Reesh'ahn kegyvesztetté vált, Zankor'el kapitány - ha valaki szóba hozta a dolgot - közölte, hogy csupán ötödunokatestvére a rebellisnek.

Az elf királyi családhoz tartozók szokása szerint Zankor'el kapitány egész életében kemény munkával, energetikusan szolgálta a népét, és abban bízott, hogy egészen a halálig folytathatja ezt a szolgálatot, sőt, még azután is. A régi szokás szerint királyi család urai és hölgyei számára a halál nem volt azonos az elmúlással. A lelkük nem juthatott át az örökkévaló tavaszmezőkre, hanem az elf varázslók kezébe került.

A mágusok a holtak lelkének erejét használták fel varázslataikhoz, éppen ezért szüntelenül ott voltak a királyi család tagjai mellett, és éjjel-nappal készen álltak arra, hogy, halál esetén megkaparintsák a lelket.(3) Az ilyen feladatokat ellátó varázslókat „weeshamnak” nevezték, legalábbis a társadalom udvariasabb tagjai. A köznyelvben a „geir” vagyis „keselyű” néven emlegették őket.

A geirek a gyermekkoruktól kezdve egész életükben a királyi elfek mellett maradtak, sosem hagyták el őket. A geir a gyermek születésekor bukkant fel, figyelemmel kísérte a gyermek fejlődését, minden éjjel az ágya mellett virrasztott (még a nászéjszakáján sem hagyta el), és így Természetesen jelen volt a halála pillanatában is.

Azok az elf varázslók, akik vállalták ezt, az elfek által szentnek minősülő feladatot, gondos kiképzésben részesültek. Szoros személyes kapcsolatot kellett kiépíteniük azokkal, akiknek egész életére sötét árnyékot vetettek a jelenlétükkel. A geirek nem házasodhattak meg, az általa kísért személy, annak felesége vagy férje, annak gyermekei lett a családja. Mivel a geir természetszerűleg mindig idősebb volt a kísértjénél - általában húsz esztendőskoruk körül jelölték ki őket egy-egy újszülött mellé - rendszerint a mentor és a tanácsadó szerepét is betöltötték. Sok olyan esetet feljegyeztek, amikor az árnyék és a beárnyékolat között szoros barátság szövődött. A geirek nem éltek sokkal tovább, mint a kísértjeik; miután leszállították a halott fogságba ejtett lelkét az albedói katedrálisba félrevonultak meghalni. Sokak szerint a gyász végzett velük.

A királyi családhoz tartozók mellett tehát születésüktől fogva egészen a halálukig ott volt egy geir, aki állandóan emlékeztette őket a halandóságukra. A kísérteteket ezt nem zavarta, büszkéek voltak a geirjükre. A fekete taláros varázslók jelenléte igazolta a rangjukat és előkelő származásukat, szimbolizálta azt, hogy az illető elf nem csupán életében, de halála után is szolgálja a népét. A geir jelenlétének sok esetben lélektani hatása is volt: nehéz vitatkozni egy olyan effel, aki mögött ott komorlik egy ilyen félelmetes árnyék.

Nincs abban semmi furcsállnivaló, ha a királyi család tagjai - kiváltképpen a fiatalabb tagok - vad, vakmerő módon éltek. Sokan eszelős módjára hajszolták az élvezeteket, vedelték a bort, halmazták a kéjt, táncoltak és örjöngtek, és semmiféle veszélyes vállalkozástól nem riadtak vissza. Tudták ugyanis, hogy bármi történik velük, a geir mellettük van, és haláluk esetén azonnal magához veszi a lelküket.

Az elf vízszállító hajó kapitánya, Zankor'el mögött is állandóan ott sötétlett a geirje. Zankor'el kapitány nem volt népszerű a legénysége előtt, sokan voltak olyanok a hajón, akik szerették volna, hogy a geir minél előbb elvégezze a kötelességét. Nyíltan nem mertek szembeszállni vele, de örültek volna, ha testben nem, csak lélekben szolgálja az elf királyságot.

Zankor'el kapitány magas, karcsú, csinos arcú, gőgös elf volt, megvetett mindenkit akit a sors nem részesített olyan kegyben, hogy a királyi családba szülessen bele.

- Kapitány.
- Hadnagy. - Zankor'el kapitány ezt a szót mindig vicсорogva ejtette ki.
- Belépünk az Örvénybe.
- Köszönöm, hadnagy, de nem vagyok vak és olyan ostoba sem, mint az előző kapitányod volt. Látom a viharfelhőket, és van annyi eszem, hogy tudjam, hová jutottunk. Ha kedved tartja, esetleg szólhatnál a

legénység tagjainak. Hátha van olyan közöttük, akinek még nem tűnt fel a dolog.

A hadnagy megmerevedett, az arca elvörösödött.

- Tisztelettel közlöm, kapitány úr, hogy a szabályzat szerint kötelességem szólni, ha veszélyesnek látszó viharba kerülünk.

- Azt közölsz, amit akarsz, engem ugyan nem érdekel - förmedt rá a kapitány. A szeméhez emelte a lesőüveget és kinézett a sárkányhajó egyik ablakán. - Eredj, inkább a rabszolgákkal foglalkozz! Ez a neked való feladat. - Az utolsó szavakat egészen halkán, de maró gúnnyal ejtette ki.

A hadnagy és a hídon tartózkodók mindent tisztán hallottak.

- Értem, uram - mondta Bothar'in hadnagy. Az arca lassanként visszanyerte az eredeti színét, de a szemén látszott, még nem sikerült legyőznie a dühét.

A legénység tagjai közül senki sem mert a hadnagy szemébe nézni. Még egyikük sem volt tanúja hasonlónak; még sosem fordult elő, hogy a kapitány egy ilyen veszélyes manőver előtt leküldte az elsőtisztjét a rabszolgákhoz. Ezt a veszélyes feladatot magának a kapitánynak kellett volna elvégeznie, mert ilyen helyzetben az egész legénység élete attól függött, hogyan állítják be a szárnyakat. (A feladat valóban nagyon veszélyes volt, a hajó előző kapitánya éppen ennek végzése közben halt meg.)

Egy jó kapitány számára fontosabb volt a hajója és legénysége biztonsága, mint a sajátja, ezért az elfek sötét pillantásokat váltottak egymással amikor Zankor'el kapitány leküldte a hadnagyot, végezze el helyette a veszélyes munkát, amihez elvben neki jobban kellett értenie.

A sárkányhajó belesüllyedt a viharba. A szél üvöltővé vált körülötte. Villámok lobbantak, fényükkel félig megvakították, mennydörgés-bömbölésükkel kis híján megsiketítették az elfeket.

A hajófenékben tartózkodó emberek, a rabszolgák testére széles hevedereket csatoltak, amelyekhez különböző vastagságú kötelek csatlakoztak. A szerencsétlenek minden erejüket összeszedve küszködtek, hogy egyenesben tartsák a viharon keresztülálló hajót. Annak érdekében, hogy az ereszkedés kevesebb mágikus erőt igényeljen behúzták a szárnyakat – már amennyire lehetett.

Teljesen nem lehetett behúzni a szárnyakat, mert akkor hatástalanná válik a bennük lévő mágikus energia, aminek következtében a hajó irányíthatatlanná vált volna, hogy aztán hosszú zuhanást követően becsapódjon Drevlin felszínébe. Meg kellett tehát találni a legideálisabb származást, amely lehetővé tette az ereszkedést, de nem idézte elő a zuhanást. A manőver levezénylése nagy tapasztalatot igényelt - kiváltképpen ilyen vad viharban.

- Hol a kapitány? - kérdezte a rabszolgák felvigyázója.

- Engem küldött le maga helyett - felelte a hadnagy.

A felvigyázó a hadnagy sápadt, ideges arcára, késpenge vékonyságú, vértelen ajkára pillantott és bólintott. Mindent értett.

- Talán nem helyénvaló ilyet mondani, uram, de örülök, hogy te vagy itt és nem ő.

- Valóban nem helyénvaló ilyet mondani, felvigyázó! - felelte a hadnagy miközben elfoglalta az irányító helyét a bárka elejében.

A felvigyázó okosabb volt annál, hogy újabb megjegyzést tegyen. A hajó varázslójára nézett, akinek az volt a feladata, hogy biztosítsa a repüléshez szükséges mágikus erőt. A varázsló megvonta a vállát, a felvigyázó megcsóválta a fejét, aztán mindketten folytatták a munkájukat. Ha el akarták kerülni a katasztrófát minden figyelmüket a feladatra kellett összpontosítaniuk.

Fent a hídon Zankor'el kapitány szétvetett lábakkal állt, és a lesőüvegen keresztül a hajó alatt kavargó fekete felleget figyelte. A geirje mellette ült egy széken. A varázsló arca zöld volt a félelemtől és a légibetegségtől, úgy szorította a ládikáját, mintha meg akarna kapaszkodni benne.

- Nézd csak, weesham! Azt hiszem, látom az Emelencset. Ott van, a kavargó felhők mögött. - A geir felé nyújtotta lesőüveget. - Megnézed?

- Az ősök lelkére, nem! - A geir megremegett. Éppen elég kinszenvedés volt ezen a törékeny, - fából, bőrből és mágikus mezőkből összetákolt bárkán utazni, nem akarta a szenvedését még azzal is fokozni, hogy megnézi milyen a vihar ami talán végezni fog velük. - Mi volt ez?

A varázsló riadtan felkapta a fejét. Hegyes, simára borotvált álla megremegett. Lentről valami csattanás hallatszott. A hajó hirtelen megdőlt. A kapitány elvesztette az egyensúlyát és végigvágódott a fedélzeten.

- Átkozott Bothar'in! - üvöltötte Zankor'el kapitány - Ezért megfizet!

- Ha még él... - jegyezte meg a sápadt geir.

- Jobb lenne neki, ha már halott lenne! - vicsorgott a kapitány miközben feltápáskodott.

A legénység tagjai összenéztek. Az egyik fiatal elf, a fedélzetmester kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de a társa figyelmeztetően oldalba bökte. Az elf észbe kapott, és nem szólalt meg.

Egy rettenetes pillanatig úgy tűnt, a hajó az elemek játékszerévé vált. Gyomorforgató zuhanásba kezdett, aztán a hátára kapta egy oldalirányú szélroham. A sárkányhajó kis híján felborult, de szerencsére érkezett egy felfelé tartó áramlat, ami megemelte.

A hajó folytatta a süllyedést. Zankor'el kapitány átkokat és egymásnak ellentmondó parancsokat üvöltött, de nem hagyta el a viszonylag biztonságos, hajóhidat. A geir a padlón kuporgott; az arcán látszott, az jár a fejében, hogy talán valami más hivatást kellett volna választania.

A hajó végül egyenesbe jött, és behatolt az Örvény szívébe, ahol nem tomboltak a szelek, ahol béke volt és napfény. A felhők szelíden, világosszürkén kavarogva haladtak a horizon-ton sötétlő fürgeteg irányába.

Zankor'el kapitány lenézett. Már látta Drevlint, látta a napfényben csillámló Emelencset.

A Mérnások szándékosan az örökké tomboló vihar szemének aljában építették fel az Emelencset, hogy a tövébe összegyűlő pecők felnézhesse a szikrázó égboltra, és érezhessék a nap melegét. Csoda volt ez az örök félhomályban élők számára - olyan csoda, amelyet még bámulatosabbá és szentebbé tett az, hogy havonta egyszer éppen itt ereszkedtek alá az istenként tisztelt „velfek”.

Kis idő múlva, amikor az elfek már könnyebben lélegeztek, amikor a sápadt arcok visszanyerték egészséges színüket, a hadnagy visszatért a hídra. A fiatal elf fedézetmester képtelen volt uralkodni magán, éles üdvrivalgással köszöntötte Bothar'int.

Zankor'el kapitány a fiatal elfre meresztette a szemét. Nem szólt, de a tekintete elárulta: ha rajta múlik a fickó nem sokáig lesz már fedézetmester.

- Mit műveltél odalent? Kis híján megöltél minket! - hörgött Zankor'el kapitány.

A hadnagy arcán vércseppek vöröslöttek, összekócolódott szőke haja vértől volt ragacsos. Az arca hamuszürke volt; a tekintetét elsötétítette a fájdalom.

- Elszakadt az egyik kötél, uram. A jobb szárny kicsúszott. Felszereltük az új kötelet. Most már minden rendben lesz, uram.

Egyetlen szóval sem említette, hogy végigvágódott a fedéleten és megsérült; nem mondta el, hogy az emberekkel, a rabszolgákkal, a felvigyázóval és a mágussal együtt milyen kétségbeesetten küzdöttek a hajóért. Nem beszélt arról sem, hogy közben egyikük sem törődött a saját életével, senki sem esett pánikba; hogy mindenki vállvetve küszködött.

A kapitány talán sejtette, hogy mi ment végbe a hajófenékben, de ha nem tudta volna, akkor leolvashatta a tapasztaltabb elfek arcáról, akik már nem először kerültek ilyen helyzetbe. Tudta vagy sem, a lényeg az volt, hogy nem szidta le a hadnagyot a „tehetetlensége” és az „ügyetlensége” miatt, csupán ennyit mondott:

- Megdőglött valamelyik igavonó?(4)

A hadnagy arca elsötétült.

- Az egyik ember komoly sérülést szenvedett, uram... Az a rabszolga, akinek elszakadt a kötele. Hozzácsapódott a hajófalhoz. A kötél rátekeredett, és majdnem kettőbe vágta. Kiszabadítottuk.

- De nem dőglött meg, igaz? - Zankor'el kapitány felvonta keskeny szemöldökét.

- Nem, uram. A hajó varázslója a gondjaiba vette.

- Hallatlan! Csak az idejét pocsékolja vele. Hajítsátok ki a hajóból! Éppen, elég igavonó van még ott, ahonnan ezt szereztük!

- Igenis, uram - mondta a hadnagy. Nem nézett Zankor'el kapitány szemére, a válla fölé meredt.

A legénység tagjai jelentőségteljes pillantást váltottak. Az igazat megvallva egyikük sem rajongott a rabszolgáért, de valahogy mégis kedvelték az embereket, és dacból mindegyikük elhatározta; hogy szeretni fogja azt és azokat, akiket és amiket a kapitány gyűlöl. A hídon egyetlen olyan elf sem volt, aki ne tudta volna, hogy a hadnagy nem fogja végrehajtani Zankor'el kapitány parancsát.

Zankor'el kapitány is tudta ezt.

A hajó közeledett az Emelencshez. Zankor'el kapitánynak nem volt ideje a további szócséplésre, mert személyesen akart lemenni a pecők közé, hogy lássa, minden rendben van-e.

- Ez minden, hadnagy! Munkát folytatni! - mondta a kapitány, és a lesőüveggel a kezében az ablak felé fordult, hogy szemügyre vegye az Életcsövet, azt a vezetékét, amelyből a hajó vizet fog csapolni. Nem bocsátott meg a hadnagynak, nem felejtette el, hogy még felelősségre kell vonnia. - Ezért még a fejét veszem! - mormogta olyan halkán, hogy csak a geirje hallhatta.

A geir bólintott, lehunyta a szemét és a gondolataiba mélyedt.

A hajó a vízvezeték közelébe ért. A csőrendszer ősrégi volt, a Sartanok akkor építették, amikor a Szétválás után először áthozták a túlélőket az Arianusra arra a világra, amelynek alsóbb síkjain rengeteg víz volt, a felsőbb síkjain viszont alig. A vezeték olyan fémből készült, ami sosem rozsdált be. Az ötvözet összetételét még a legképzettebb alkímisták sem tudták megfejteni. A rendszer - amelyet egy gigantikus masina működtetett - keresztülhatolt az Aristagonon. A csövek havonta egyszer maguktól leereszkedtek a Mélyégből, le, egészen Drevlinig.

A cső ugyan magától ereszkedett le, az elfeknek mégis le kellett jönniük, hogy hozzácsatlakoztassák az Emelencs melletti hatalmas kútfejhez. Amikor a cső rákapcsolódott a kútfejre, a Fantasztikus valamilyen titokzatos jelre automatikusan kinyitotta a csapokat. A mágia és a mechanika együttes erővel fellökte a folyadékot a csőbe. Fent, az Aristagonon az elfek hatalmas tartályokba eresztették a megérkező vizet.

A Szétválást követően az elfek és az emberek békében éltek Aristagonon és a környező szigeteken. A Sartanok felügyelete alatt a két faj igazságosan megosztott a vizen, ám a Sartanok eltűnése után semmivé vált a mesterségesen fenntartott béke. Az emberek azt állították, hogy a háborút az elfek robbantották ki, vagyis azok a renegát elf varázslók, akik uralmuk alá hajtották az egész elf népet. Ezzel szemben az elfek azt vallották, hogy az emberek, ezek a vérengző barbárok tehetnek arról, hogy a béke emlékké vált.

Az elfek bizonyultak erősebbnek. Nem csoda, hiszen tovább éltek, mint az emberek, többen voltak, és

jobban ismerték a mágikus masinákat. Kiűzték az embereket Aristagonból, arról a helyről, ahol a vízforrások voltak. Az emberek a sárkányok segítségével lecsaptak az elfek városaira, vizet raboltak, vagy megtámadták azokat a vízszállító hajókat, amelyek a szomszédos, kisebb szigetekre hordták az értékes, folyadékot.

Zankor'el kapitány hajója is ilyen vízszállító hajó volt, de a raktérben lévő nyolc hatalmas hordóban (a hordók dongái tölgyfából készültek; csak a Sartanok tudták, honnan származott ez a ritka anyag) nem víz volt, hanem mindenféle szemét, amit az elfek fizetségképpen⁽⁵⁾ adtak oda a pecőknek.

A pecők semmit sem jelentettek az elfek számára. Az embereket állatoknak tartották. A pecők az ő szemükben rovarok voltak csupán.

harminckilencedik fejezet

WOMBE, DREVLIN, ALSÓSÍK

A Fantasztikust a Sartanok építették. Senki sem tudta hogyan és miért. Az elf varázslók éveken át komolyan tanulmányozták a gépezetet, és rengeteg teóriát gyártottak, de a kérdésekre nem találtak választ. A Fantasztikusnak volt valami köze a világhoz. De mi? Valóban fontos volt, hogy vizet pumpáljon a felsőbb síkokra, de a varázslók számára világos volt, hogy ezt a feladatot sokkal kisebb, kevésbé bonyolult (és kevésbé csodálatos) mágikus masinák is el tudták volna végezni.

A Sartanok valamennyi építménye közül az Emelencs volt a legitokzatosabb, a legbámulatosabb. Kilenc gigantikus, rézből és acélból való korból állt, amelyek némelyike több menka magasan, emelkedett a levegőbe. A karok mindegyikének tetején egy-egy kéz helyezkedett el. A kéz ujjai aranyból, az ízületei rézből készültek. A felfelé ereszkedő elf hajók legénysége jól láthatta ezeket a kezeket. Aki egyetlen pillantást vetett az óriási tenyérre (amelyen minden gond nélkül elfért egy vízszállító hajó), az ujjak és a csuklóra, annak olyan benyomása támadt, hogy a kéz és az egyes részei mozgathatóak.

Miért építették meg ezeket a kezeket. Valóban a Sartanok művei voltak? Elvégezték a feladatukat. Vagy esetleg még mindig dolgoznak?

Nem, a kezek már nem dolgoztak. Egy kivételével mindegyik olyan ernyedtté vált, akár a halottak keze. Az az egy, amely még épnek látszott, éppen annak a karnak a végén volt, amely rövidebb volt az összes többinél. Egy nyílt területen, a többi kar gyűrűjében, az egyik vízcsapoló-hely közelében állt. A tenyere lapos volt, az ujjai egymáshoz simultak. A felfelé fordított tenyér kiváló leszállóhely volt a hajók számára. A kar belseje üreges volt, a belsejében lévő lépcsősoron fel lehetett jutni a lenti kaputól a tenyérre.

Aki túlságosan lusta volt ahhoz, hogy megmássza a több száz lépcsőfokot, de mindenképpen fel akart jutni a tenyérre, az beléphetett a kar aljában lévő díszes aranykapun. A pecők közt egy sem akadt, aki vállalkozott volna erre, de a legendáikból tudták, hogy aki ide belép az olyan gyorsan emelkedik fel a magasba, mint amilyen gyorsan a levegőbe lökődik a gejzírek vize. A pecők nevet adtak ennek a csodának, Emelencsnek hívták (magát a kart is így nevezték), sokszor beszéltek is róla, de pecőkemlékezet óta nem akadt senki, aki hajlandó lett volna belépni az aranykapu mögé.

A főművezető, a főkántor és az arra érdemes pecők itt, ennél a karnál üdvözölte a havi rendszerességgel érkező velfeket, akik elhozták ajándékaikat a pecők szolgálataiért. Havonta egyszer Wombe városának valamennyi lakója, és a zarándokúton lévő messzebb élők is idesereglettek, összegyűltek a kar alatt, és tisztes távolságból figyelték, ahogy a monnának nevezett ajándékok lehullanak az égből a főművezető lábai elé. A ceremónia során többször előfordult, hogy néhány pecők megsérült-soha, senki sem, tudhatta előre, mi fog kihullani a velf hajókból. (Egyszer egy karomlábú dívány zuhant le, amely egy egész pecőkcsaláddal végzett.) Ennek ellenére nem akadt olyan pecők, aki ne vállalta volna a kockázatot, aki ne mert volna a kar közelébe menni. A velfek látványa mindenért kárpótolta őket.

Ezen a reggelen különösen sokan gyűltek össze akar alatt. A hírdalnokok és a hírreccsöntők tudtára adták a pecőknek, hogy Görebet és az isteneket (akik valójában nem is istenek) át fogják adni a velfeknek. A főművezető zavargásra számított, ezért nagyon meglepődött, amikor nem került sor semmiféle rendzavarásra. A rendezvényre az egyik viharszünetben került sor. A kar alatt összegyűlt tömeg néma volt és nyugodt.

Túlságosan nyugodtak, gondolta a főművezető, miközben a tócsákat kerülgetve a kar tövéhez ment. Gyanús...

A főművezető mögött a főkántor lépkedett. A főkántor után az istenek (akik valójában nem voltak istenek) következtek. Köztük ott lépkedett a bajkeverő Göreb. Az istenek is hallgattak, és szokásával ellentétben Göreb sem próbált szónokolni. (A főművezetőt ez elégedettséggel töltötte el; úgy gondolta, a bujtogató, lázadó pecők végre tanult a leckéből.)

A felhők szétnyíltak, a kar megcsillant a ráhulló napfényben. (Egész Drevlinben ez volt az egyetlen hely, ahol látni lehetett a napot.)

Haplo leplezetlen csodálattal nézett fel a karra.

- Mi az ördög lehet ez?

Bane tátott szájjal, kiguvadt szemmel bámult. Hugh röviden elmondta a társainak amit a karról tudott. Nem szolgálhatott sok információval, eddig csak az elfektől hallott erről a csodáról.

- Most már ti is megérthetitek, hogy érezzük magunkat - mondta Göreb. Dühös pillantásokat vetett a csillogó Emelencsre. - Tudom, biztosra veszem, ha valamennyi pecök elmondaná amit a Fantasztikusról tud, akkor rájöhetnénk a miértekre és a hogyanokra. De a pecök nem dugják össze a fejüket. Egyszerűen nem teszik meg! - Bosszúsan belerúgott egy koralitdarabba.

A kutya jókedvében volt, a koralitdarab után vetette magát. A tócsákat átugorva előreiramodott. A foglyokat kísérő rezések azon kívül, hogy idegesen utánanéztek semmit sem mertek tenni.

- A „miért” nagyon veszélyes dolog - mondta Haplo. - Megrepeszti a megszokott élet kényelmes burkát, arra kényszeríti az embereket, hogy gondolkodzzanak ahelyett, hogy egyszerűen csak tennék a dolgukat. Nem csoda, hogy a pecök félnek az ilyesmitől.

- Szerintem a veszély nem a „miértekben”, hanem abban rejlik, hogy valaki azt hiszi; csupán egyetlen lehetséges válasz van rájuk - jegyezte meg Alfred. Olyan halkan ejtette ki a szavakat, mintha magában beszélne.

Haplo a kamarásra pillantott. Furcsa ilyet hallani egy ember szájából, gondolta. Persze Alfred különös ember.

A kamarás tekintete még véletlenül sem tévedt a Patryn bekötözött kezére, sőt Haplóra sem. Alfred az elmúlt éjszaka alatt mintha éveket öregedett volna. Aggodalmas ráncai elmélyültek, a szeme alatti puffadt táskák lilává változtak. Nem sokat aludhatott, ha aludt egyáltalán, de ebben sem volt semmi meglepő, hiszen előre tudta, hogy ezen a reggelen az életéért kell majd megküzdenie.

Haplo szórakozottan a kötéseit babrálgatta; újra és újra meggyőződött arról, hogy jól takarják a tetoválásait. A mozdulatok már megszokottak voltak a számára, most mégis feleslegesnek érezte az egészet. Nem értette, hogy miért.

- Ne félj, Göreb - kiáltotta Bane megfélemlítve arról, hogy már távol kerültek az állandóan dobogó, huhogó, dübörgő Fantasztikustól. - Ha majd találkozunk az apámmal, a misztikussal, akkor minden kérdésre választ kapunk!

Hugh nem értette mit mond a kölyök, de látta, hogy Göreb válaszképpen hunyorogni kezd és idegesen az őreikre pillant, akik egyre gyanakvóbban szemlélgették a herceget és társait. A jelek szerint Bane száján kicsúszott valami olyasmi, amiről nem lett volna szabad beszélnie. Hol a pokolban van Alfred?, gondolta bosszúsan Hugh. Neki kellene vigyáznia a kölyökre!

Hugh megfordult, elkapta Alfred karját. A kamarás felpillantott rá. A bérgyilkos Bane-re mutatott. Alfred úgy pislogott Hughra, mintha hirtelen azt sem tudná hol van és ki ő. Aztán minden világos lett a számára. Csúszkálva és botladozva előresietett - a lába szokás szerint nem engedelmeskedett az akaratának -, Bane mellé ment, és hogy elterelje a fiú figyelmét a témáról türelmesen válaszolgatni kezdett azokra a kérdésekre, amelyeket a herceg a karral kapcsolatban tett fel neki.

Alfred elméje azonban egyre csak azzal foglalkozott, amit éjszaka felfedezett, szinte szórakozottan felelgetett Bane-nek, aki ki akart deríteni valamit - egy olyan igazságot, amihez a kamarás átgondolatlan válaszai egyre közelebb vitték.

...

Rezege és a HVEB-tagok a foglyokat kísérő rezések mögött vonultak. Köpenyeik, kopott ruháik, kendőik és hosszú szakálluk alatt mennydörgőket, csilingelőket, rázóharangokat és hólyagsípokat(6) dugdostak. A HVEB előző esti, titokban megtartott gyűlésén Rezege megtanította a többieknek a dalt. A pecök szerették a zenét - évszázadok óta a hírdalnokok szállították a híreket -, elég muzikálisak voltak ahhoz, hogy gyorsan és könnyen megjegyezzék a dallamot. A szöveggel volt ugyan egy kis gondjuk, de ezt az akadályt is leküzdötték. A gyűlés után hazamentek és otthon előadták a feleségüknek vagy férjüknek, a gyermekeiknek és a megbízható szomszédoknak, akik szintén megtanulták. Azt, hogy miért kell elénekelniük ezt a dalt, senki sem tudta. Amikor megkérdezték Rezegét csak valami homályos választ kaptak - a pecőknő maga sem igen értette az egészet.

Felröppent a hír, hogy a velfek és az emberek így szoktak harcolni egymással. Volt, aki biztos volt benne, hogy a csaták menete a következő: a seregek felállnak egymással szemben, aztán a harcosok énekelni meg zenélni kezdenek. Az győz, aki nagyobb ricsajt csap.

Voltak, akik úgy vélték, ha a titokzatos dallal a pecöknek sikerül legyőzniük a velfeket (mert ugye le lehet győzni őket, hiszen nem istenek), akkor a velfek kénytelenek lesznek több kincset adni a pecöknek.

Természetesen Rezege fülébe is eljutott a sok sületlenség, de nem cáfolta meg a feltételezéseket. Végülis volt bennük némi igazság.

Az Emelencs felé masírozó HVEB-tagok olyan izgatottak voltak, hogy Rezege biztosra vette, a rezések a kipirult arcok, a csillogó szemek, a ravasz, mosolyra húzódó szájak láttán rá fognak jönni, hogy pecök mire készülnek. (Rádadásul minden lépésnél megcsörrentek, megpendültek, összekoppantak az elrejtett

hangszerek; süketnek kellett lennie annak, aki nem találta ki, hogy a HVEB-tagok miket hoztak magukkal.)

A pecők úgy érezték, végre elégtételt szereznek maguknak azzal, hogy megzavarják a ceremóniát. A havonta megismétlődő szertartás során a velfek újra és újra bebizonyították, rabszolgának tartják a pecököket. Azok a pecők, akik Drevlinben éltek (a legtöbbször a főművezető családjához tartoztak), no és persze a kántorok rendszeresen kaptak valamennyit a monnából, a többieknek azonban, azoknak, akik lelkiismeretesen szolgálták a Fantasztikust, általában semmi sem jutott. A fellelkesült HVEB-tag pecők, miközben hangszer formájú fegyvereiket szorongatták, meg akartak fizetni ezért az igazságtalanságért.

Menet közben Rezege elismételte az utasításait.

- Amikor az emberek énekelni kezdenek, akkor rohanjatok fel a lépcsőn, és üvöltsetek ahogy bírtok. Göreb beszédet fog tartani...

Néhányan tapsoltak.

-... aztán ő, és az istenek, akik valójában nem is istenek belépnek a hajóba...

- A hajót akarjuk! - rikoltották néhányan.

- Nem, mi nem fogunk bemenni a hajóba - mondta Rezege szigorúan. - Mi a jutalmat fogjuk összeszedni. Ezúttal az összes monna a mienk lesz. Az összes!

Erős taps.

- A főművezetőnek egyetlen maréknyi sem fog jutni belőle! Göreb beszáll a hajóba, felrepül a felsőbb világokba, megismeri az Igazságot, aztán visszajön és felszabadítja a népet!

A HVEB-tagok nem tapsoltak. Azután, hogy ígéretet kaptak arra, hogy az összes monna az övék lesz, már nem sokat foglalkoztak az Igazsággal. Rezege pontosan tudta, milyen gondolatok kavarnak a többiek fejében. Elszomorodott, de csak azért mert tudta, Görebet is elkésérítené a dolog.

Ahogy továbbment, a tömeg élén egyfolytában Görebre gondolt. A kendőjét a fejére terítette, hogy a rezések ne ismerjék fel, és Görebre meresztette a szemét. Szeretett volna elmenni vele, de amikor Göreb elmagyarázta neki, hogy miért kell itt maradnia, amikor megmondta, hogy az ő távollétében neki kell vezetnie a mozgalmat, nem vitatkozott.

Az igazat megvallva Rezege félt. Úgy érezte, hogy abban az alagútban, ahol Alfreddel járt megpillantotta az Igazságot, és rájött, hogy ez nem olyan dolog, amit csak úgy egyszerűen meg lehet keresni. Az Igazság óriási, végtelenül nagy valami, egy pecők legfeljebb csak abban reménykedhet, hogy egy parányi részletét megismeri. Ha valaki azonban csak egy részletet ismer, és azt hiszi, hogy ez az egész, akkor nem csinál mást, mint hogy Hazugsággá változtatja az Igazságot. Rezege nem igazán értette ezt az egészet, és nem is akarta elmondani Görebnak a sejtéseit, nem akart beszélni neki az érzéseiről. Görebnak nagyon fontos volt az Igazság, miért ábrándítsa ki? És különben is, egy valami biztosnak látszott: a pecők hazugságban élnek. Csak a javukra válhat, ha megismerik az Igazságnak legalább egy részletét.

A Rezege mögött menetelő pecők arról beszélgettek, mit fognak csinálni a saját monna-részesedésükkel. Rezege hallgatott, Görebet nézte, és közben azon gondolkozott, mi lenne jobb: ha sikerrel járna a kedvese, vagy ha kudarcot vallana.

...

A főművezető a kar aljában lévő ajtóhoz ért. A főkántorra nézett, ünnepélyes mozdulattal kivette a kezéből a hatalmas kulcsot, amivel a nyitómicsodát szokta kinyitni.

- Hozzátok a foglyokat! - kiáltotta.

A rezések mindenkit előrébb tereltek.

- Vigyázzatok a kutyára! - sipította a főkántor, és rugdalni kezdte a kutyát, amely egyre nagyobb érdeklődéssel szagolgatta a lábát.

Haplo visszahívta a kutyát.

A főművezető a kulccsal kinyitotta a nyitómicsodát, ami aztán magától kinyitotta az ajtót.

A főművezető, a főkántor, néhány testőr és a foglyok bezsúfolódtak az Emelencsbe. Göreb megállt az ajtó előtt, megfordult, végigpillantott a tömegen. Meglátta Rezegét; hosszan, vágyódón ránézett. Az arca nyugodt volt. Rajta volt a szemüvege, de mégis homályosan látott.

Rezege is visszapislogta a könnyeit, felemelte a kezét, és búcsút intett kedvesének. A másik kezével közben még szorosabban markolta a köpenye alá dugott fegyvert, a tamburinját.

negyvenedik fejezet

EMELENCS, DREVLIN, ALSÓSÍK

- Kapitány! - jelentette a hadnagy, miközben a lenti vidéket figyelte. - A Tenyér közelében szokatlanul sok pecők gyűlt össze.

- Ezek nem pecők, hadnagy - mondta a kapitány, aki lesőüveget tartott a szeme elé. - Így, a külsejük után ítélve én embereknek nézem őket.

- Emberek! - A hadnagy lenézett a Tenyérre. Viszketni kezdett a tenyere, a legszívesebben kikapta volna a kapitány kezéből a lesőüveget.

- Mire következtetsz ebből, hadnagy? - kérdezte a kapitány.

- Arra, uram, hogy baj lesz. Már évek óta szolgállok ezen a hajón, előttem az apám töltötte be a helyemet, de tudomásom szerint az Alsósíkban még sosem találkoztunk emberekkel. Azt javasolnám... - A hadnagy észbe kapott, a nyelvére harapott.

- Javasolnád? - ismételte Zankor'el kapitány vészjósló hangon. - Te javasolni akarsz valamit a kapitányodnak? És mi lenne az a javaslat, hadnagy?

- Semmi, uram. Csak úgy kicsúszott a számon...

- Nem, nem, hadnagy! Beszélj! Ragaszkodom hozzá! - Zankor'el kapitány a hadnagyra nézett, aztán a varázslójára pillantott.

- Az javasolnám, hogy ne szálljunk le míg ki nem derítjük mi történik odalent.

A javaslat logikus volt, és ezt Zankor'el kapitány is tudta. De ahhoz, hogy kiderítsék, mi folyik odalent szóba kellett volna állniuk a pecőkkel, Zankor'el kapitány pedig nem beszélte a kis fickók nyelvét.

A hadnagy viszont igen.

Zankor'el kapitány arra a következtetésre jutott, hogy ez a javaslat nem más, mint a hadnagy egyik újabb trükkje. A hadnagyé, akinek feltett szándéka, hogy csúfot űz belőle. Belőle, a királyi családból származó Zankor'el kapitányból!

A hadnagy azzal az ostoba hősködéssel már megpróbálta lejáratni a legénység előtt. Zankor'el kapitány elhatározta, amíg a lelke bele nem kerül abba a kis ékköberakásos ládikába, amit a geirje mindenhová magával hord, addig nem hagyja, hogy ilyesmi újra megtörténjen.

- Nem tudtam, hogy ennyire félsz az emberektől, hadnagy - mondta Zankor'el kapitány. - Nem tarthatok magam mellett egy rémült elfet egy olyan helyzetben, amely akár veszélyessé is válhat. Menj a kabinodba, Bothar'in hadnagy, és az út végéig ne is gyere elő! Majd én elbánok ezekkel a vadakkal.

Döbönt csend ereszkedett a hídra. Hirtelen senki sem tudta eldönteni, hová nézzen, a legtöbben lesütötték a szemüket. A gyávasággal vádolt elf tisztek nem sokáig maradhattak életben, miután a hajójuk visszatért Aristagonba. A hadnagy természetesen mindent elmondhat majd a Tribunus előtt, amit fel tud hozni a védelmére, de a szava semmit sem fog érni, hiszen a vádlója nem más, mint Zankor'el kapitány, a királyi család tagja. Kétség sem férhetett hozzá, hogy a bírák kinek fognak hinni.

Bothar'in hadnagy arca merev volt, még csak nem is pislogott. (A fiatal fedélzetmester később sokaknak elmondta, hogy látott már olyan holtakat, akik előbbek voltak, mint a hadnagy ebben a percben.)

- Ahogy parancsolod, uram. - A hadnagy sarkon fordult, és sietve elhagyta a hidat.

- A gyávaság olyan dolog, amit képtelen vagyok elviselni! harsogta Zankor'el kapitány. - Ezt mindenki véssze az eszébe!

- Igen, uram. - Az elfek lelkesedés nélkül, rosszkedvűen válaszoltak. Már több csatát megvívta a hadnagy mellett, megküzdöttek emberekkel és elf rebellisekkel, és mindenki tudta, ha valakire, akkor Bothar'inre tényleg nem lehet rásütni a gyávaság bélyegét.

- Hívjátok ide a hajó varázslóját -parancsolta a kapitány, miközben a lesőüvegen keresztül szemügyre vette a gigantikus kéz tenyerén várakozó csoportot.

A varázsló néhány pillanattal később már a kapitány mellett állt, Kissé zavartan nézett végig a hídon tartózkodó elfeken, a tekintete firtató volt, mintha azt szeretne volna megtudni a többiektől, igazak-e a hadnaggal kapcsolatos hírek. Senki sem nézett rá, senki sem merte felemelni a fejét, de erre nem is volt szükség a varázsló a lehajtott fejek, a zavart tekintetek láttán megkapta a választ a fel sem tett kérdésre.

- Hamarosan emberekkel fogunk találkozni, Magicka(7). - Zankor'el kapitány olyan közömbös hangon beszélt, mintha semmi különös sem történt volna. - Remélem mindenki meg kapta a sípját.

- Igen, kapitány.

- Mindenki tudja, hogyan kell használni?

- Igen, kapitány - felelte a hajó varázslója. - Legalábbis remélem. A hajónk egyébként legutoljára egy csapatnyi rebellis elfel ütközött meg, akik...

- Nem kértelek meg rá, hogy idézz a hajónaplóból, Magicka! - csattant fel Zankor'el kapitány.

- Értem, kapitány.

A hajó varázslója nem mentegetőzött. A legénység tagjaival ellentétben ő nem volt köteles teljesíteni a tisztek parancsait. Csak egy varázsló érthette pontosan, hogyan kell alkalmazni a hajókat röplítő bonyolult mágiát, így egyedül ő volt felelős a fedélzeten végrehajtott varázslásokért. Ha egy kapitány elégedetlen volt a varázslója munkájával természetesen bevádolhatta, ám a varázslónak nem a Tengerészeti Tribunus, hanem a Mágiatanács előtt kellett felelnie tetteiért. Ebben az esetben a tárgyalás kimenetelét még az sem befolyásolta, hogy a vádló a királyi család tagja. Mindenki tudta, kik Aristagon valódi ural kodói...

- A mágia rendben működik? - kérdezte a kapitány. - Minden rendben?

- A legénység tagjainak csak annyit kell tenniük, hogy a szájukba veszik a sípokat. - A varázsló kihúzta

magát, és mereven a kapitánya nézett. Kissé sértődöttnek tűnt; Zankor'el kapitány a képességeit vonta kétségbe a kérdéseivel.

A geir, aki maga is varázsló volt, látta, hogy Zankor'el kapitány ezúttal túl messzire ment.

- Mindent jól csináltál, varázsló - szólt közbe a geir halk, kedveskedő hangon. Biztos lehetsz benne, hogy hazatértünk után számodra kedvező véleményt fogunk mondani rólad.

A hajó varázslója gúnyosan elhúzta a száját. A geir úgy beszélt, mintha számított volna, hogy mit gondol az ő, munkájáról. Geirek? Piha! Az egész életüket azzal töltik, hogy nyamvadt királyfajzatok mellett loholnak abban a reményben, hogy elcsíphetnek egy-egy lelket. Olyanok ezek, akár a szolgák! Ványadt kutya után rohannak, hogy elkapják a potyadékokat.

- Nem akarsz a hídon maradni? - kérdezte Zankor'el kapitány, aki a geirje hangsúlyából rájött, nem ártana, ha kedvesebben szólna a varázslóhoz.

A varázsló természetesen maradni akart. Ez volt a kötelessége; ha harcra került sor el sem mozdulhatott innen. Sértésként értékelte, hogy a kapitány úgy kérdezte meg tőle a dolgot, mintha külön kegy lenne a részéről, ha megengedi neki, hogy maradjon.

- De igen - felelte a varázsló jeges hangon. Az egyik ablakhoz lépett, kinézett a Tenyérre, a rajta összegyűlt emberekre és pecökre. - Azt hiszem, kapcsolatba kellene lépünk a pecökkal, hogy megtudjuk, mi történt - tette hozzá.

Zankor'el kapitány rámeredt. Vajon tudja a varázsló, hogy a hadnagy is éppen ezzel a javaslattal állt elő? Tudja, hogy éppen emiatt lett ilyen feszült a helyzet a hajón? A kapitány elvörösödött. A hajó varázslója, aki háttal állt neki, ebből semmit sem vett észre. A kapitány kinyitotta a száját, de amikor meglátta, hogy a geirje a fejét rázza, gyorsan becsukta.

- Jól van! - Zankor'el kapitánynak sikerült legyűrnie a dühét. Zajt hallott a háta mögül. Megpördült, a legénység tagjaira meredt.

Az elfek csendben tették a dolgukat.

A hajó varázslója mereven meghajolt, és elfoglalta a helyét az orrban, a grenkofogból(8) kifaragott szócső előtt. A fog egyik végére tierbőről készített tölcserűt erősítettek, amely mágikusan felerősítette a beléje mondott szavakat. A hang a hajó orrán díszként elhelyezett sárkány szájából dörrent elő. A dolog még azokra is nagy hatást gyakorolt, akik ismerték a szerkezet működését, a pecök számára pedig maga volt a csoda.

A varázsló a tölcserű fölé hajolt, belekiáltott valamit a törpék nyelvén. (Az elfek fülében ezek a hangok nem sokban különböztek az üres fahordóba hajgált és összerázott kövek csikorgásától.) Zankor'el kapitány nem mozdult, az arca egész végig merev és kifejezéstelen maradt - talán azt akarta kifejezni ezzel, hogy felesleges ostobaságnak tartja a műveletet.

Odalentről éles rikoltozás hallatszott: a pecök válaszoltak. Az elf varázsló figyelt, aztán újra beszélni kezdett, majd Zankor'el kapitány felé fordult.

- Elég zavaros a dolog. Annyit sikerült csak kiderítenem, hogy néhány ember valahogy Drevlinre került. Közölték a pecökkal, hogy a „velfek” nem istenek, hanem rabszolgatartók, akik kihasználják a törpéket. A pecök királya arra kér minket, ajándékként fogadjuk el tőle az embereket és viszonzásként csináljunk valami olyasmit, amivel bebizonyítjuk isteni mivoltunkat. A pecök királya szerint az lenne a legjobb megoldás; ha a szokásosnál több ajándékot adnánk nekik.

Az elf kapitány vidáman felnevetett.

- Emberek! Foglyok! - Elégedetten összedörzsölte a kezét. - Sőt! Olyan foglyok, akik a jelek szerint szabotálni akarták a vízellátásunkat. Milyen értékes leletre bukkantunk! Ezért kitüntetésként fogok kapni. Varázsló! Szólj a pecököknek, hogy boldogan átvesszük tőlük a foglyaikat.

- És mi lesz a kincssel?

- Bah! A szokásos mennyiséget kapják. Mit várnak ezek? Nem hoztunk magunkkal többet.

- Megígérhetnének, hogy leküldünk egy másik hajót - mondta a varázsló elgondolkodva.

Zankor'el kapitány elvörösödött.

- Egy ilyen ajánlattal közörohej tárgyává tenném magam! Tegyük kockára még egy hajót csupán azért, hogy kincseket hozzunk ezeknek a férgeknek? Hah!

- Kapitány, ilyesmi még sosem fordult elő. A jelek szerint az emberek rájöttek, hogyan lehet biztonságosan keresztüljutni az Örvényen. Bizonyára az a tervük, hogy a saját érdekeiknek megfelelően befolyásolják a pecök társadalmát. Ha az emberek átvennék a vízforrásokat... - A varázsló a fejét ingatta; egyszerűen nem talált megfelelő szavakat a helyzet komolyságának kifejezésére.

- Befolyásolni a pecök társadalmát! - nevetett Zankor'el kapitány. - Majd én befolyásolom őket! Lemegyek, és behódoltatom az egész bagázst! Ezt már régen meg kellett volna tennünk. Mondd meg a férgeknek, átvesszük tőlük a foglyokat. Érték be ennyivel!

A hajó varázslója a kapitányra meresztette a szemét, de nem szólt. Egyelőre semmit sem tehetett. Nem rendelhetette el az újabb hajó, a kincsszállító leküldését, és nem akart olyan ígéretet tenni a pecököknek, amit nem tudott betartani. Az ilyesmitől általában csak romlani szokott a helyzet.

A varázsló töprengve csóválta a fejét. Legfeljebb csak annyit tehet, hogy jelenti az esetet a Tanácsnak, és

javaslatot tesz a kincsek leszállítására, és... És a tehetetlen kapitány leváltására.

Amikor a tölcsér fölé hajolva beszélni kezdett olyan bonyolultan, olyan homályosan fogalmazta meg a mondatait, hogy a pecők azt hitték, a velfek teljesíteni fogják a kéréseiket. Ahogy a legtöbb elf a varázsló is úgy vélekedett a pecőkről, hogy a gondolkodásuk is olyan, mint a nyelvük: nehézkes és nehezen követhető. Bízott benne, hogy a kis fickók nem fogják fel a lényegét.

A vízszállító hajó kitárt szárnyakkal ereszkedett alá. Félelmetes, ugyanakkor fenséges látványt nyújtott. Az elfek hosszú karókkal a kezükben kiálltak a fedélzetre, és nekiláttak, hogy a gejzír fölé tolják a vízcsövet. Amikor a cső rákapcsolódott a kútfejre aktiválódott a mágia. A csőben megjelent a víz, felfelé áramlott - fel egészen a több ezer menka távolságban, az Aristagonon lévő csapokhoz, amelyek mellett elfek várakoztak, hogy az értékes folyadékot tartályokba vezessék.

Az elf hajó elvégezte elsődleges feladatát. Amikor a tartályok megtelnek abbamarad a víz áramlása, a cső pedig visszahúzódik. A hajó kiszórhatja az ajándékokat, aztán visszafordulhat, vagy esetleg leszállhat, hogy a pecők néhány percen át bálványozhassák...

negyvenegyedik fejezet

EMELENCS, DREVLIN, ALSÓSÍK

A főművezetőnek nem tetszett a dolog. Nagyon nem tetszett neki.

Nem tetszett neki, hogy a foglyok ilyen békésen viselkednek. Nem tetszettek neki a szavak, amelyeket a velfek kincsek helyett a fejére szórtak. Nem tetszett neki az a dal sem, ami időnként felhangzott a Tenyér alatt összegyűlt tömegből.

A főművezetőnek semmi sem tetszett.

Ahogy a hajót nézte arra gondolt, még sosem látott ilyen lassan haladó bárkát. Hallotta, ahogy a kötelek recsegtve bevonják a hatalmas testbe a gigantikus szárnyakat, látta, hogy gyorsul a hajó emelkedése - de neki ez nem volt elég gyors. Hosszúparti Darral abban reménykedett, ha ezek az istenek és Őrült Göreb végre eltűnnek innen, minden visszatér a megszokott kerékvágásba.

Már csak néhány perc...

Ó, ha valamivel fel tudná gyorsítani a hajót!

A hajó a helyére került, a szárnyai úgy helyezkedtek el, hogy a mágia ereje a levegőben bírja tartani. A Tenyér közelében lebegett. Kinyíltak a rakterek ajtajai, monna hullott a lent várakozó pecőkre. Néhány pecők összeverekedett, a mohóbbak és azok, akik látták, mely darabok a legértékesebbek, rögtön rávetették magukat a zsákmányra.

A legtöbb pecők azonban tudomást sem vett az egésztől. A helyükön maradtak, nem mozdultak, feszülten bámultak a kar tetejére.

- Sietni! Sietni! - mormogta a főművezető.

A kapu iszonyatos lassúsággal nyílt ki. A főkántor, aki szokás szerint semmit sem értett abból, ami körülötte történik, magasztos arccal nézte a sárkányhajót. Darral a legszívesebben letörölte volna a sógora képéről ezt a kifejezést (akkor sem esett volna kétségbe, ha közben a főkántor néhány fogát is kiveri), de uralkodott magán.

- Itt jönnek! - rikácsolta a főkántor izgatottan. - Itt jönnek! - Megfordult, a foglyokra nézett. - Aztán vigyázatok, legyetek tisztelettudóak a velfekkel. Ők valóban istenek!

- Ó, igen! - mosolygott rá Bane. - Tisztelettudóak leszünk. Még énekelni is fogunk nekik!

- Halkabban, felség, ha megkérhetlek! - szólt rá Alfred, aki Bane vállát fogva lépkedett.

A hórihorgas „isten” még mondott valamit az emberek nyelvén - a főművezető egyetlen szavát sem értette -, és visszább húzta a fiút.

Miért húzta vissza?

És mi ez az ostobaság ezzel a dallal?

A főművezetőnek ez sem tetszett. Semmi sem tetszett neki az egészből.

Kinyílt a kapu, kicsúszott belőle a palló, és szilárdan megtámaszkodott a Tenyér ujjain. Megjelent az elf kapitány. Megállt a kapuban, körülnézett. A teste óriásinak tűnt a díszes vasruhában, ami a lábujjától a nyakáig az egész testét befedte. Az arcát nem lehetett látni; a fejét egy, sárkányfő formájú sisak védte. A vállán keresztbevetett, hímzett selyempánton egy ékkövekkel kirakott hüvelyű kard függött.

A kapitány mindent rendben lévőnek találhatott, mert elindult a pallón. A kard minden lépésnél a combjához koppant. Lejutott a Tenyér ujjaihoz, megállt, körülnézett - a sárkányfő-sisakban komor, félelmetes látványt nyújtott. A vasruha miatt jó egy lábnyival magasabbnak látszott a valódi méreténél, de amúgy sem lehetett alacsony fickó. Toronyként magaslott a pecők és az emberek fölé. A sisak formáját és mintázatát olyan furfangosan alakították ki, hogy nem maradt olyan pecők, aki ránézett és megőrizte a bátorságát.

A főkántor térdre roskadt, a főművezető azonban túlságosan ideges volt ahhoz, hogy eluralkodjon rajta a

vallásos áhítat.

- Most nincs időnk ilyesmire - csattant fel Hosszúparti Darral. Lenyúlt, megfogta a sógora vállát. Határozott mozdulattal talpra állította a főkántort. - Rezesek! Hozzátok az isteneket!

...

Hugh halkán káromkodott egyet.

- Mi az? - Haplo közelebb hajolt hozzá.

A kapitány végigcsattogott az ujjakon. A főkántor térdre roskadt, a főművezető megrángatta a vállát. Göreb egy ív papirossal vacakolt.

- Az elf. Látod mi van a nyakában? Egy síp.

- És?

- A varázslóik csinálták. Azt beszélük, ha egy elf belefúj egy ilyenbe, a hang mágikus ereje közömbösíti a dalét.

- Ez azt jelenti, hogy az elfek harcolni fognak.

- Igen. - Hugh elmorgott egy átkot. - Azt tudtam, hogy a harcosaiknak van ilyen sípjuk, de arra nem gondoltam, hogy a vízszállítóiknak is adtak. Harc lesz, és nekünk nincs semmink, csak a kezünk meg a lábunk, meg egy átkozott tör!

Semmi.

És minden.

Haplónak nem volt szüksége fegyverekre. Tudta, elég ha letépi a kötést a kezéről, és a mágija egyetlen szempillantás alatt elpusztítja az elf hajót meg a legénységét. Őlhet a varázserejével, vagy ha úgy akarja, akkor mágikus álomba meríthet mindenkit, aki a közelében van.

De nem használhatta a mágiját, az ura megtiltotta neki, hogy ilyesmit tegyen. Elég, ha egyetlen lángoló rúnát rajzol a levegőbe, és mindenki számára nyilvánvalóvá válik, hogy Patryn - az ősi ellenség, annak a csoportnak a tagja, amely egykoron majdnem meghódította az akkori világot.

Halj meg, mielőtt elárulsz minket. Elég eszed és bátorságod van a döntéshez. Elég bölcs és képzett vagy ahhoz, hogy ne. dönts, ha nem muszáj.

A főművezető ráparancsolt a rezeseire, hozzák elő az isteneket. A rezések elindultak Göreb felé, aki határozottan bár, de mégis udvariasan félrelökdöste őket maga elől. Göreb előrelépett, megzizegett a papírait, mély lélegzetet vett.

- Mélyen tisztelt látogatók, kik egy másik síkból érkeztek. Főművezető, főkántor! HVEB-hívé társaim! Nagy örömmre szolgál, hogy...

- Legalább harc közben fogunk meghalni - mondta Hugh. - Elfek ellen fogunk küzdeni. Azért ez már valami.

Haplónak nem kellett harc közben meghalnia. Egyáltalán nem kellett meghalnia. Nem számított rá, hogy ilyen lehangoló lesz a dolog.

Megszóltak a hírreccsentők. A velfeket dicsérő szavaknak kellett volna kiáradniuk belőlük, ám ehelyett Göreb beszédét közvetítették.

- Hallgattassátok már el! - üvöltötte a főművezető.

- ... dobjátok fel a béklyóitokat! Nem, ez így nem jó... - Göreb elhallgatott. A papírára bámult, elővette a szemüvegét, az orrára biggyesztette. - Aha! Dobjátok le a béklyóitokat! - ordította. Most, hogy már látott is valamit, egészen fellelkesült.

A rezések előrenyomultak, megfogták Göreb karját.

- Kezdjétek az éneket! - sziszegte Haplo. Van egy ötletem!

Hugh kinyitotta a száját és mély hangon dalolni kezdett. Bane azonnal csatlakozott hozzá; metsző gyerekhangja inkább rikácsolásra emlékeztetett, és egy kicsit hamis is volt. Szerencsére egyetlen szót sem hagyott ki. Alfred hangja remegett, szinte nem is lehetett hallani. A kamarás a félelemtől holtsápadtan állt, lerítt róla, nem sok választja el attól, hogy ájultan összeessen.

A Kéz, mely az Ívet és a Hidat tarja,

A Tűz, mely az Átjárót ostromolja,

Az első hangok hallatán a pecők üdvrivalgásba törtek ki. Megragadták fegyvereiket, és csörömpölve, csapkodva és zajongva, torkuk szakadtából üvöltve énekelni kezdtek. A rezések hallották a pecők dalát; a félelmetes ricsaj összezavarta, elbizonytalanította őket. Az elf kapitány, amikor meghallotta a rettegett dal első hangjait, megragadta a nyakában lógó sípot, felemelte a sisakja vizorját, és...

A szájába vette a sípot.

Haplo megérintette a kutya fejét, kaszáló mozdulatot tett a kezével, az elfre mutatott.

- Fogd meg!

Minden Láng mint Szív, felkúszik a Bércre,

Minden nemes Ösvény Ellxman.

Nesztelenül és gyorsan akár az elhajított lándzsa a kutya keresztülvágott a tömegen, és az elfre vetette magát.

Az elf vasruhája ősrégi darab volt, eredetileg arra tervezték, hogy megvédje viselőjét a „kanyargások” fájdalmas hatásától, amelyekre akkor került sor, amikor egy hajó az Alsósíkról gyorsan felszállt valamelyik felsőbb világba. Mire az elf kapitány meglátta a kutyát, az állat már a levegőben volt és egyenesen feléje tartott. Az elf ösztönösen mozdult, hogy megvesse a lábát, de az ormótlan páncélba csomagolt test nem reagált elég gyorsan.

A kutya az elf kapitány mellkasának közepébe csapódott be. Az elf egy kidöntött fa magatehetetlenségével vágódott hanyatt.

Haplo a kutya után vetette magát. Hugh követte. Patryn nem dalolt, a bérgyilkos viszont az övét is pótolta a hangjával.

Tűz a Szívben vezérli az Akaratot,
A Lángakarat, mit a Kéz gyújtott,

- Szolgák egyesüljete! - rikoltotta Göreb. Lerázta magáról a rezeseket, de annyira belemerült a szónoklatába, hogy semmit sem vett észre abból, ami körülötte történik. - Én, Göreb most felmegyek a felsőbb világokba, hogy megismerjem az Igazságot, a legértékesebb kincset, ami...

- ...kincset, ami... - visszhangozta a hírreccsentő.

- Kincs? - A Tenyér alatt álló pecők egymásra néztek. - Azt mondta, hogy kincs. Ezek megint elvisznek valamit! Fel! Fel! Oda! Fel!

A pecők énekelve a kar aljában lévő kapuhoz özönlöttek. A bejáratot csupán néhány rezes őrizte. A tömeg pillanatok alatt elsodorta őket a posztjukról. (Az egyik rezeset később ájultan találták még. Valaki fejbe csapta egy tamburinnal; a hangszer gallérként fogta körbe a nyakát.)

Az éneklő pecők felrohantak a lépcsőn.

A Kéz ott van az Ellxman Dalban,
A Szív, a Föld, a Tűz Dala;

Az első pecők keresztültörték az kar tetejében lévő ajtón, és kitódultak az arany Tenyér tövébe. A Tenyér felülete síkos volt a levegőbe fellövedő vízpermettől. A pecők megcsúsztak, és életveszélyesen közel kerültek a peremhez. A rezesek megpróbálták útjukat állni és visszaterelni őket a lépcsőhöz, de kudarcot vallottak. Hosszúparti Darral a felfordulás középpontjában állt, a tömeget ócsárolta, és dühöngve figyelte, ahogy a sok száz év óta tartó béke semmivé foszlik.

Mielőtt Alfred bármit tehetett volna Bane izgatottan Hugh és Haplo után szaladt.

Alfred megpróbálta elkapni a herceget.

A felfordulásban Göreb szemüvege leesett a földre. Sikertelen megmentenie, de minden irányból olyan erős lökéseket kapott, hogy képtelen volt feltenni. Pislogva, ijedten nézett körül; nem tudta megkülönböztetni a barátot az ellenségtől - abban sem volt biztos, merre van a fent, és merre a lent.

Alfred látta, hogy Göreb milyen kétségbeesett helyzetbe került. Megfogta a pecők vállát, és maga után vonszolta az elf hajó irányába.

A Tűz mely az út Végén lobban,
A Láng egy részlet, világos szó,

Az elf kapitány a Tenyér ujjain feküdt, és megpróbálta távol tartani magától a kutyát. Nem sok sikerrel.

Az állat vad elszántsággal kereste a sisak és a mellvért közötti rést.

Haplo közben a kapuhoz ért. Felemelte a fejét, és a Tenyéren fekvő kapitány fölé magasló elf varázslóra nézett. A Patryn tudta, ha a varázsló mágiához folyamodik, akkor neki sem lesz más választása, hasonló eszközökkel kell ártalmatlanná tennie. Abban reménykedett, hogy ha erre sor kerül az általános felfordulásban senki sem lesz, akinek feltűnne, hogy mit tesz.

A varázsló szerencséire nem akart harcolni. Az elf kapitány közelében állva elmélyülten figyelte, hogy társa hogyan küzd a kutya ellen. A kezében egy ékkövekkel kirakott ládikát tartott, a szeme mohón csillogott.

Haplo fél szemét a varázslón tartva letérdelt az elf kapitány mellé. Vigyázva, nehogy a kutya fogai sebet ejtsenek rajta, végighúzta a kezét a páncélon, megmarkolta a kard végét.

Megmarkolta és megrántotta. A kardot tartó pánt elszakadt. A Patryn felemelte a fegyvert.

Felemelte és ránézett. Nem akart ölni ezen a világon, különösen nem elfeket. Kezdett rájönni, hogy az ura mire akarja használni őket a jövőben.

Haplo megfordult, Hugh felé hajította a kardot.

Hugh elkapta a fegyvert. Egyik kezében a karddal, a másikban a törével a kapu felé száguldott. Egyetlen pillanatra sem hagyta abba az éneklést.

- Kutya! Hozzám! - kiáltott fel Haplo.

Az állat gondolkodás nélkül teljesítette a parancsot. Átszökött a vasruhás elf kapitány fölött - a fickó magatehetetlenül, hátára fordított rovarként kapálózott -, és a gazdájához futott. Haplónak, miközben a kutyájára várt sikerült nyakon csípnie a herceget, aki éppen ekkor futott el mellette. Bane kivörösödött arccal, torka szakadtából énekelt.

- Eressz! - szisszent rá a Patrynra. - Látni akarom a harcot!

- Hol az ördögben van a felvigyázód? Alfred! - Haplo végignézett a tömegen. Erős kézzel tartotta a kapálózó, tiltakozó fiút.

Alfred esetlen mozdulatokkal, Görebet maga előtt terelve átvágott a Tenyéren tomboló káoszon. A pecők, bár már alig állt a lábán, még mindig nem tett le arról, hogy kiönti a szívét a hallgatóságának.

- És most, más világból érkezett, tiszteletreméltó látogatók, most szeretném ismertetni veletek a HVEB három alaptanát. Először...

A tömeg magába zárta Alfredet és Görebet.

Haplo eleresztette Bane-t, a kutyára nézett és rámutatott a fiúra.

- Őrizd!

A kutya vigyorogva leült, Bane felé fordult. Haplo magukra hagyta őket. Bane a kutyára nézett.

- Jó fiú - mondta, és megfordult, hogy befusson a kapun.

A kutya felpattant, hátulról elkapta a herceg nadrágszárát. Bane rugdalózni kezdett. Az állat nem eresztette.

Haplo a pallón visszarahant a Tenyérré. Megkereste a tömegben Alfredet és Görebet (a pecők még mindig szónokolt), és a hajó felé taszította őket. Néhány HVEB-tag a kürtjébe fújt és Göreb után iramodott. Akik elébük kerültek rosszul jártak - ütés helyett dobhártyaszaggató kültreccsenést kaptak a fülükbe.

Haplo látta, hogy Rezege is a kürtösök között rohan. Megpróbálta elkapnia pecöknő tekintetét, ám Rezege éppen azzal volt elfoglalva, hogy megrepessze az egyik rezes dobhártyáját. Nem vette észre Haplót.

Haplo a felfordulás közepette sem tett le arról, hogy megtudja, hogyan alakul a hajón dúló csata. Nem sokat hallott, csak Hugh énekszavát sikerült időnként elcsípnie.

Figyelt. Amikor nem hallott sípszót megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Kamarás! Rádbízom a gyereket!

Haplo kiszabadította Bane-t a kutya fogságából, a reszketve álló Alfredhez lökte. A Patryn és a kutya felrohant a pallón. Haplo tudta, sokan lesznek akik utánaerednek.

Ahogy az arany Tenyéren csillogó világosságból belépett a sötét hajóba a Patryn kénytelen volt megállni és megvárni, míg a szeme hozzászokik a megváltozott fényviszonyokhoz. Hallotta, hogy a háta mögött Göreb megbotlik, felkiált, és térdre esik. A fény megszűnése és a szemüvege hiánya gyakorlatilag megvakította a pecököket.

Haplo látása hamar kitisztult. Már látta, miért nem hallott harcra utaló zajokat. Hugh karddal a kézben állt egy elf előtt. Az elf mögött a hajó legénysége toporogott. Valamennyiüknek voltak fegyverei, de egyikük sem mozdult. Vártak. A beszűrődő fénypásmában megcsillant valami...

A harcosok mögött ezüstszínű hadi köntösében a hajó varázslója állt.

Senki sem szólalt meg. Hugh abbahagyta a dalolást, összehúzott szemmel az előtte álló elfet nézte, várta a támadást.

- „...Komor menet, cél, mi villámló...” - énekelte Bane metsző hangon:

Az elf tekintete a gyermekre kúszott, kardot tartó keze megremegett. Idegesen megnyalta kiszáradt ajkát. A társai a jelek szerint az ő parancsára vártak, úgy figyelték, úgy lesték a mozdulatait, hogy rögtön látszott, ő a vezér.

Haplo felkiáltott.

- Daloljatok!

Alfred összerendezte, és reszketeg hangon teljesítette a parancsot. Göreb a papírait lapozgatta, megpróbált rájönni, melyik résznél hagyta abba a beszédét.

Rezege felügetett a pallón. A háta mögött HVEB-tagok loholtak. Haplo intett nekik. A pecöknő végre észre vette a jelzését.

- Maradjatok távol! - mutatta Haplo. Hangtalanul, csak az ajkával formálva a szavakat hozzátette: - Vissza!

Rezege megtorpant, megállította a szakaszát. A pecők engedelmeskedtek neki. Némelyik olyan nagy lendülettel érkezett, hogy beléütközött az előtte lefékezőkbe, elvesztette az egyensúlyát és hanyatt vágódott. A pecők a nyakukat nyújtogatva, figyeltek; biztosak akartak lenni benne, hogy az előttük állók nem zsebelik be az összes üveggyöngyöt.

- „Tűz csap ki a jövőből újra.”

A dal felerősödött. Alfred hangja határozottabbá vált. Bane egy kicsit már berekedt, de nem hagyta abba. Haplo, amikor meggyőződött arról, hogy a pecők nem fognak közbeavatkozni, újra Hughra és a vele szemben álló elfre nézett.

A két harcos nem moccant, ugyanolyan pózban álltak, mint korábban.

- Nem akarunk ártani nektek - mondta Hugh az elfek nyelvén. Az elf felvonta ívelt szemöldökét, hátralesett fegyveres társaira.

Huszan voltak Hugh ellen.

- Komolyan nem? - kérdezte az elf kissé gúnyosan.

A Kéz ismerte az elfeket, tudhatott róluk valamit, mert határozott hangon folytatta:

- Itt ragadtunk. Meg akarunk szökni. A Felsősíkba tartunk...

Az elf rávicsorgott.

- Hazudsz, ember! A Felsősíkba senki sem juthat be. Mágikus védőgyűrű veszi körül.

- Mi akkor is bejutunk. Beeresztenek minket - mondta Hugh. - Ez a gyermek... - Bane-re mutatott. - ...az egyik misztikus fia. Ő majd...

Göreb végre megtalálta azt, amit keresett. Lelkesen szónokolni kezdett.

- Tiszteletreméltó látogatók, ti, kik egy másik világból érkeztetek...

Kintről dobogás és csattogás hallatszott. Mintha fémtárgyak ütköztek volna egymáshoz...

- A sípokat! Használjátok a sípokat, ti ostobák!

Két síp szólalt meg - az elf kapitányé, és a ládikát kézben tartó varázslóé.

A kutya felvonyított. A füle felmeredt, a nyakán felborzolódott a szőr. Haplo megsimogatta a fejét, de az állat nem csillapodott le. Fájdalmasan üvöltött. A fémes csattogás és a sípolás felerősödött. A kapuban egy árnyalak jelent meg. Eltakarta a napfényt.

Alfred visszahúzódott, maga mögé rántotta a fiút. Göreb a beszédét olvasta, nem látta a kapitányt. Egy vaslemezekbe burkolt kar durván félresöpörte a pecököt. Göreb a hajó oldalához vágódott.

A kapuban álló elf veszettül fújta a sípját. A sisakját már levette. Parázsló, dühtől vörös szemmel nézett a társaira. Kivette a szájából a sípot, eszelős hangon felordított:

- Teljesítsétek a parancsot, ti marhák! Hadnagy!

A ládikát szorongató varázsló a páncélos elf mellé sietett.

A bérgyilkossal farkasszemet néző elf a szájához emelte a sípját. A keze úgy mozgott, mintha a testtől függetlenül működne. A hadnagy a kapitányára nézett, aztán Hughra pillantott, majd újra a kapitányra. A többi elf is előszedte a sípját. Volt, amelyik a szájába vette, de voltak olyanok is, akik szórakozottan játszottak vele.

Halk, bizonytalan füttyök...

Hugh nem értette mi történik körülötte, de megérezte, hogy a győzelem egyetlen hajszálon, jobban mondva egyetlen hangszálon függ. Énekelni kezdett. Haplo is rázendített. A kapitány sípolt, a kutya kínlódva vonyított. Az utolsó két sort már Göreb is együtt énekelte a többiekkel.

Az ív és a Híd gondolatok és szív,
Az Átjáró egy élet, a Bérc egy részlet.

A hadnagy keze megmozdult, az ujjai a sípját szorították. Haplo látta, hogy a tiszt mellett álló elfharcos teste megfeszül - a fickó felkészült rá, hogy Hughra vesse magát és kicsavarja a kezéből a fegyvert. A hadnagy nem emelte a szájához a sípot, ehelyett megrántotta, elszakította a zsinórt, amin a nyakában lógott, majd a padlóra hajította.

Az elfek felrikoltottak, és néhányan - közöttük a hajó varázslója - követték a hadnagy példáját.

A kapitány elvörösödött, az arca karmazsinszínűvé vált a dühtől. Az álla megfeszült, amikor megszólalt habos nyál fröccsent a szájából.

- Árulók! Gyávák! Maggusi, te vagy a tanú! Ezek itt mind lázadók! Mocskos lázadók! Csak jussunk vissza, majd...

- Nem megyünk vissza, kapitány - mondta a hadnagy. Kihúzta magát, szürke szeme bátran villogott. - Hagyjátok már abba az éneklést! - tette hozzá.

Hugh csak sejtette, hogy mi történt. A jelek szerint éppen olyan elfekkel akadtak össze, akik közt belviszály dúlt. A bérgyilkos azonnal rájött, hogyan húzhatnának hasznot ebből. Felemelte a kezét.

Mindenki elhallgatott. Alfred ráparancsolt Bane-re, hogy maradjon csendben. A fiú nem engedelmeskedett. A kamarás a szájára tapasztotta a kezét.

- Hányszor megmondtam nektek, hogy ez az elf gyáva! - kiáltott rá a kapitány a legénységére. - Nincs elég bátorság benne ahhoz, hogy megküzdjön ezekkel a hitványokkal. Szedjétek le rólam ezt a vashalmot! Az elf kapitány mozdulni se nagyon tudott a vasruhában.

A varázslója mellé lépett, megfogta a karját, és kiejtett egy furcsa szót. A páncél szétolvadt. Az elf kapitány előreugrott. Közben az oldalához kapott. A kardja nem volt a helyén.

A kapitány körülnézett. Meglátta a kárdját.

Hugh a saját pengéjével fékezte le a kapitányt.

- Ne tedd, ember! - kiáltott fel a hadnagy. Előrelépett, megérintette Hugh karját. - Ez az én csatám. - A kapitányára nézett. - Kétszer... Érted? Kétszer nevezteél gyávának. Nem védhettem meg a becsületemet, de most már nem bújhatsz a rangod mögé!

- Bátran beszélsz, hadnagy! Meg is teheted... Neked van fegyvered, nekem nincs.

A hadnagy Hughra nézett.

- Ahogy látod, ember, ez becsületbeli ügy. Azt hallottam, ti megértitek az ilyesmit. Kérlek, add vissza a kapitánynak a kardját. Így persze fegyvertelen leszel, de... De amúgy se sokra mennél ezzel a pengével. Túlerőben vagyunk. Esküszöm, ha életben maradok segíteni fogok nektek. Ha meghalok éppen annyi esélyetek lesz a célotok elérésére, mint eddig.

Hugh fontolóra vette a dolgot. Megvonta a vállát, átadta a kardot a hadnagynak, aki a kapitány kezébe hajtotta. A két elf vívóállásba helyezkedett. A társaik hátrébb húzódtak, feszülten figyelték, ki kerül ki győztesen a hadnagy és a kapitány párharcából. Hugh az egyik elf közelébe oldalgott. Haplo gyanította, a bérgyilkos nem sokáig marad fegyvertelen.

A Patrynnak megvoltak a maga gondjai. A szemét a kint zajló csetepatén tartotta. Láttá, a HVEB-tagok legyőzték a rezéseket, és most vérszomjasan (és vérmocskosan) újabb ellenfeleket keresnek. Haplo tudta, ha a pecők behatolnak a hajóba az elfek azt fogják hinni, hogy támadás érte őket, megfélemeznek a belviszályukról, és azonnal belevetik magukat a harcba.

Haplo látta, néhány pecők már a hajó felé mutogat, és kincsekről hadovál.

Kard csattant kardhoz. A kapitány és a hadnagy egyszerre támadott, egyszerre háritott. Az elf varázsló izgatottan figyelt. Az ékköves ládikát a melléhez szorította. Haplo gyorsan és könnyedén kisiklott a kapun. A kutyán kívül senki, sem vette észre.

Az állat a gazdája után eredt.

Rezege a pallón állt. Egy törött tamburint szorongatott, és mereven Görebet nézte. A pecők közben feltápáskodott, feltette a szemüvegét, kihúzta magát, és folytatta a szónoklatát.

- ... jobb életet mindenkinek...

Rezege mögött pecők közeledtek. Egymást noszogatva jöttek, és közben arról beszéltek, hogy elfoglalják a hajót, és hazaviszik a hadizsákmányt.

Haplo közben megtalálta azt a kereket, amivel fel lehetett emelni a pallót. Gyorsan megvizsgálta, hogy kiderítse, miként működik. Problémát már csak Rezege jelentett a számára.

- Rezege! kiáltott fel Haplo. Integetni kezdett. - Rezege, szállj le a pallóról! Behúszom! El kell indulnunk!

- Göreb! - Haplo nem hallotta Rezege kiáltását, de leolvasta a szót a szájáról.

- Vigyázok rá és visszahozom neked. Épen és egészségesen. Megígérem! - Ezt könnyen megígérhette. Tudta, ha Göreb egy kicsit megváltozik alkalmas lesz rá, hogy vezesse a pecőket, hogy hadsereggé kovácsolja a csürhét. Egy olyan sereggé, amelynek minden katonája hajlandó lesz az életét áldozni a Nexus uráért.

Rezege előrébb lépett. Haplónak nem volt szüksége rá. Nem bízott benne. Rezege valahogy megváltozott. Alfred változtatta meg. Már nem az a tüzes forradalmár volt, aki korábban, azelőtt, hogy egy időre eltűnt a kamarással.

Közben a pecők annyira felhergelték egymást, hogy megtorpanás nélkül közeledtek a hajóhoz. Haplo hallotta, a háta mögött még mindig nem fejeződött be a két elf párbaja. Megfogta a kereket, felkészült rá a palló bevonására.

Rezege le fog csúszni. Lezuhan és szörnyethal. Balesetnek fog tűnni a dolog. A pecők az elfeket okolják majd.

Haplo megszorította a kereket, amikor...

A kutya kiugrott a gazdája mögül, és végigrohant a pallón.

- Kutya! Vissza!

Az állat ügyet sem vetett a parancsra. Haplo dühösen eleresztette a kereket, és az állat után indult. A kutya a foga közé kapta Rezege blúzának szélét, lerángatta a pecőket a pallóról, a Tenyér irányába terelte.

Rezege zavartan lenézett a kutyára. Ahogy megfordult a szeme sarkából meglátta a hajó felé tartó pecőkmenetet.

- Rezege! - kiáltotta Haplo. - Fordítsd vissza őket! A velfek mindenkit megölnék! Ha támadtok végünk van!

Rezege a Patrynnra nézett, aztán Göbrebre pillantott.

- Minden rajta múlik, Rezege! - ordított Haplo. - Most már te vagy a vezérük!

A kutya eleresztette a pecőket, és csillogó szemmel, farokcsóválva felnézett rá.

- Ég veled, Göreb! - suttogta Rezege. Lehajolt, megöleltet a kutyát, majd megfordult és lelépett a pallóról a Tenyér ujjaira. Szembefordult a pecőkkel, felemelte a kezét, megállította a csürhét.

- Kincseket fognak kihajítani - mondta. - Mind menjetek le! Idefont már nincs semmi.

- Le? Le fogják dobni a kincseket?

A pecők sarkon fordultak és egymást taszigálva a lépcső felé rohantak.

- Kutya! Hozzám! - hallatszott Haplo parancsa.

Az állat felvágatott a pallón. Lógó nyelvvel, diadalmas vigyorral a gazdájára nézett.

- Most büszke vagy magadra, mi? - kérdezte tőle Haplo. Elforgatta a kereket.

Megfeszültek a kötelek, a palló behúzódott a hajó belsejébe. Haplo hallotta, hogy Rezege valami parancsot üvölt. A palló behúzódott. Haplo bezárta a kaput. Már nem látta, nem hallotta a pecőket.

- Rossz kutya! Meg kéne nyúzzalak! - mormolta Haplo. Megvakarta az állat füle tövét.
A hajóban acél csattogott, aztán...
Aztán felcsendült Göreb hangja.
- ...és végezetül csak annyit szeretnék mondani...

negyvenkettedik fejezet

EMELENCS, DREVLIN, ALSÓSÍK

A hadnagy éppen abban a pillanatban döfte keresztül a kardját a kapitány testén, amikor Haplo megfordult.
A hadnagy kiszabadította a fegyverét. A kapitány a padlóra omlott. A legénység tagjai némán figyeltek; az elfek nem ujjongtak, nem is gyászoltak. A hadnagy szenvtelen, rideg arccal hátralepett, hogy a varázsló a haldokló kapitány mellé férhessen. Haplo gyanította, hogy az elf fickó ért a gyógyításhoz, éppen ezért meglepve látta, hogy a varázsló nem nyúl hozzá a kapitányhoz, nem rajzol fölé jeleket, és egyáltalán: úgy viselkedik, mintha nem lenne fontos a számára, mi történik vele.
- Ejtsd ki a szavakat! - sziszegte a varázsló.
A kapitány beszélni akart, de próbálkozása belefutott az ajkai közül kibuggyanó sűrű vérbe.
A varázsló dühösnek látszott. A kapitány feje alá nyúlt, felemelte, és arra kényszerítette a haldoklót, hogy a ládikára nézzon.
- A szavakat! Népeddel szembeni kötelességed, hogy megtedd!
Az elf lassan, kínlóda kimondott néhány szót - Haplo egyiket sem értette -, majd élettelenül visszahanyatlott a padlóra. A varázsló becsukta a ládikát, gyanakvóan az elfekre nézett. Olyan féltékenyen szorította magához a ládikát, mintha valami felbecsülhetetlen értékű drágakövet őrizne benne.
- Ne merészeljétek bántani! - morogta. - Maggusi vagyok, a törvény védelmez! Ha megakadályozzátok, hogy végrehajtsam szent feladatomat éltetek végéig átok kísér majd benneteket!
- Nem áll szándékomban kárt tenni benned - mondta a hadnagy megvető mosollyal. - Csak te tudhatod, mi hasznát veheti a népünk egy ilyen hitvány léleknek. Habár... Alantas módon élt, de becsülettel halt meg. Ez talán számít valamit. - Lehajolt, felvette a padlóról a halott elf kardját, megfordult, és markolattal előre felé tartva átnyújtotta Hughnak. - Köszönöm, ember. És neked is köszönöm - Haplóra nézett. - Láttam, milyen veszély fenyegetett a pecők oldaláról. Talán, ha majd lesz időnk rá, hogy mindent megbeszéljünk, elmagyarázhatnád, mi történik Drevlinben... De most félre a szóval! Indulnunk kell. - Ismét Hughra nézett. - Amit a Felsősíkról mondtál az... igaz?
- Igen. - Hugh lehajolt, elvette a halott elftől a kard hüvelyét, belerejtette a pengét. - A fiú... - A hüvelykujjával Bane-re bökött, aki némán, elkerekedett szemmel állt a halott fölött. - ...egy bizonyos Sinistrad nevezetű misztikus gyermeke.
- Hogy lehet az, hogy éppen ti vigyáztok egy ilyen gyermekre? - Az elf elgondolkodva nézett Bane-re.
A fiú olyan sápadt volt, hogy szinte áttetszőnek tűnt az arca. Az elf szürke szemébe nézett, édesen elmosolyodott, bátran felszegte az állát, és komoly tekintettel meghajolt. A hadnagy azonnal megkedvelte.
Hugh arca elsötétült.
- Ezzel ne törődj. Semmi közöd hozzá. Éppen a Felsősíkra igyekeztünk amikor a hajómat támadás érte. A tiéd rontottak ránk. Visszavertük őket, de a hajó megsérült és belezuhan az Örvénybe.
- A hajód? A te hajód? Az emberek nem használnak sárkányhajókat!
- Az olyan emberek, akik a Hugh meg a Kéz nevet viselik igenis használnak sárkányhajókat.
Az elfek mormolni kezdtek - a párbaj befejezése óta ekkor szólaltak meg először. A hadnagy bólintott.
- Értem. Ez sok mindent megmagyaráz. - Az uniformisa alá nyúlt, elővett egy csipkeszegélyes szövettarabot, letörölte vele a kardjáról a vért, és a hüvelyébe dugta a fegyvert. - Becsületes embernek ismerünk. Meglehetősen különös a te becsületed, de... attól még becsület. De bocsássatok meg, most el kell intéznem néhány dolgot. Én lettem a hajónk kapitánya. Ilth fedélzetmester megmutatja a kabinokat.
Úgy beszél, mint egy úr a rabszolgáival, gondolta Haplo. Az elf úgy döntött, mellénk áll, de nem kedvel és nem tisztel bennünket.
A fedélzetmester intett az embereknek, menjenek utána.
Göreb a halott elf mellett térdelt.
- Igazam volt - mondta, amikor Haplo megfogta a vállát. - Nem istenek.
- Nem - mondta Haplo. Valóban nem azok. Már megmondtam: ezen a világon nincsenek istenek.
Göreb körbenézett és olyan arcot vágott, mintha eltévedt volna, és fogalma sem lenne hová került.
- Tudod - mondta rövid hallgatás után -, szinte sajnálom, hogy így van.
Követtek a fedélzetmestert. Menet közben Haplo kihallgatta az elfek beszélgetését.
- Mit csinálunk a holttesttel, hadnagy? Dobjuk ki a hajóból?
- Ne! - felelte a hadnagy. - Kapitány volt, a maradványait megilleti a tisztelet. Megállunk a Középsíkon, és

kirakjuk... Ah, és még valami! Mostantól fogva „kapitánynak” szólítsatok.

Az új kapitány mindent megtett azért, hogy tekintélyt szerezzen a legénység előtt. Tudta, akkor cselekszik a leghelyesebben, ha minél hamarabb helyreállítja a rendet, amit ő maga dűlt fel lázadásával. Haplo néma elismeréssel pillantott vissza rá.

...

A helyiség, ahová a fiatal elf bevezette őket Hugh szerint a hajó tömlőce volt.

A szűk, komor cella falaira kampókat szereltek fel, ezekre kellett felakasztani a hálószerű függőágyakat. Napközben az ágyakat levették a helyükről. A világosság kis, kerek ablakokon keresztül szűrődött be.

A fedélzetmester közölte, hogy miután a hajó keresztüljut az Örvényen visszatért, és hoz egy kevés ételt, meg vizet. Ezután kilépett a cellából és becsukta az ajtót. Az emberek hallották, ahogy odakint a helyére tol egy réteszt.

- Foglyok vagyunk! - kiáltott fel Bane.

Hugh legugolt, a hátát a falhoz támasztotta. Rossz hangulatban volt. Elővette a pipáját, a fogai közé dugta.

- Ha foglyokat akarsz látni, menj le az alsó fedélzetre, ahol az elfek embereket dolgoztatnak. Jó okuk van rá, hogy bezárnak minket. Ha kiszabadítanánk a rabszolgákat elfoglalhatnánk a hajót. A hadnagy tisztában van ezzel.

- Akkor csináljuk meg! - Bane arca kipirult az izgalomtól.

Hugh rámeresztette a szemét.

- Te tudod, hogy kell röptetni ezt a hajót, felség? Ezzel is azt akarod csinálni, amit az enyémmel tettél?

Bane elvörösödött a dühtől. Megmarkolta a toll-amulettjét, nyelt egyet, és az egyik ablakhoz csörtetett. Kinézett.

- Te megbízol benne? kérdezte Alfred kissé idegesen. - Megbízol egy elfben?

- Csak úgy, ahogy ő bízik bennem. - Hugh komoran, szívogatta a pipáját.

- Szóval ők most megváltoztak? Hatással volt rájuk a dalunk? - kérdezte Haplo.

- Hogy megváltoztak-e? - Hugh megrázta a fejét. - Nem hiszem. Ha egy elf a dal hatása alá kerül teljesen elkábul, elfelejti hol van. Úgy viselkedik, mintha átjutott volna egy másik világba. Ez az elf hadnagy magáért tette amit tett. A Felsősíki híres gazdagsága vonzza, és a kihívás. A kaland. Még egyetlen elf sem jutott fel oda.

- Az nem fordulhatott meg a fejében, hogy kihajít minket a hajóból, és megtartja magának a gyereket?

- Lehet, hogy eszébe jutott ilyesmi. De az elfek tudják, mit jelent az a szó, hogy „hála” meg „becsület”. Bizonyos értelemben véve... valószínűleg sosem fogjuk megismerni a részleteket, de végülis mi voltunk azok, akik hozzásegítettük, hogy leszámoljon a kapitánnyal. Ezt a legénysége is tudja. A hadnagy nem járathatja le magát azzal, hogy lemészárol bennünket, akik a kezére játszottuk az ellenségét.

- Ezek szerint a becsület nagyon fontos az elfek számára.

- Fontos! - Hugh felmordult. - A lelküket is eladnák érte.

Ezt jó tudni. Haplo megjegyezte, a dolgot. Az ura többek között lelkek adás-vételével is foglalkozott.

- Tehát most felviszünk a Felsősíki egy hajóromlásra való elf kalózt. - Alfred felsóhajtott. - Fáradt lehetsz, felség. Mindjárt előkészítem neked az egyik függőágyat... - A kamarás előrelépett, megbotlott, és elhasalt a padlón.

- Nem vagyok fáradt! - tiltakozott Bane. - És ne aggódj az elfek miatt. Az apám majd gondjukat viseli.

- Jobb lesz, ha odalent maradsz - mondta Hugh a padlón heverő kamarásnak. - Mindjárt beérünk az Örvénybe. Akkor senki sem tud megállni a lábán. Üljetek le és kapaszkodjatok meg valamiben.

Bölcs gondolat. Haplo kinézett az ablakon. Az elf hajó már maga mögött hagyta az első viharfelhőket. Villám lobbant, mennydörgés rázta a levegőt. A hajó hánykolódni kezdett. A Patryn leült az egyik sarokba. A kutya melléje heveredett, a farkára tette a fejét.

Alfred felült, szájalmas pózban a fal mellé kuporodott, és lehúzta maga mellé a tiltakozó Bane-t.

Göreb nem ült le, az ablak előtt állva megdelejezetten bámult kifelé.

- Göreb - szólt rá Haplo. - Ül le. Veszélyes lesz.

- Képtelen vagyok elhinni - mormolta a pecők. Nem fordult hátra. - Nincsenek istenek... és én mégis feljutok a mennyekbe!

negyvenharmadik fejezet

MÉLYÉG, KÖZÉPSÍK

Bothar'in hadnagy, vagyis most már Bothar'el kapitány(9) biztonságosan keresztülvezette a sárkányhajót az Örvényen. Olyan útvonalat választott, hogy ne kelljen összetalálkoznia más elf hajókkal.

Először egy aristagoni kikötőbe, Suthnasba irányította a hajót. (Hugh állítása szerint a hely biztonságos volt.) Úgy tervezte, vizet és ételt vesz magához, és kiteszi az előző kapitány holttestét, a geirjét, meg a ládikáját.

Hugh jól ismerte Suthnast; amikor a hajójának mágikus megerősítésre vagy javításra volt szüksége mindig idejött. Tulajdonképpen ő javasolta Bothar'el kapitánynak, hogy itt szálljanak le - ő is partra akart lépni.

Aztán mégsem tette.

Hugh elátkozta a napot, amikor találkozott a „királyi futárral”, amikor ráállt, hogy elvégzi ezt a munkát. Semmi sem alakult úgy, ahogy eltervezte. Elvesztette a sárkányhajóját, kis híján az életét és az önbecsülését is. Az elf hajó elfoglalására kiagyalt terve működött, de - mint minden másba, amibe az utóbbi időben belekezdett - ebbe a számításba is hiba csúszott. Ez sem úgy történt, ahogy elképzelte. Most neki kellene lennie a kapitánynak, nem ennek az elfnek! Miért hagyta, hogy belekeverjék abba az átkozott párbajba? Miért nem ölte meg mindkét elfet?

Hugh tudta, ha akkor harcol, talán már nem él. Sem ő, sem a társai. De elvetette a logikát. Nem akarta bevallani magának, hogy mindent azért tett, hogy megmentse a többiekét, hogy megvédje Alfredet, Görebet... a herceget.

Nem! Magamért tettem. Nem másért, csakis magamért! Senki más nem számít. Be is fogom bizonyítani. Itthagynom őket. Kiszálllok Suthnasban, és hagyom, hogy ezek az ostobák egyedül menjenek fel a Felsősíkra, egyedül találkozzanak a misztikussal. Leírom a veszteségeimet, az asztalra dobom a lapjaimat, felállok, és befejezem a játékot.

Elfelejttem őket!

...

Suthnas kikötőjében olyan elfek éltek, akiknek a számára a politikánál fontosabb volt az erszényük. A város a vízcsempészek, a rebellisek, a dezertőrök, a renegát emberek gyűjtőhelye volt.

A hajó foglyai az ablakokon keresztül jól látták a várost, és miután szemügyre vették úgy döntöttek, inkább maradnak ahol vannak.

A város tulajdonképpen nem volt más, mint a kikötő közelében felépített fogadók és kocsmák halmaza. A helybéli lakosok házai - akár egy békés birkanyáj - az egyik koralitszikla oldalában álltak. Az épületek régiek, roskatagok voltak, a levegőben az elfek kedvenc ételének, a főtt káposztának „illata” terjengett. A szag a sikátorokból felszálló rothadásbűzzel keveredve gyomorforgató elegyet alkotott.

Ennek ellenére a pecők csodálatosnak látták a napfényben fürdő, kék égbolt alatt terpeszkedő települést. Göreb még sosem látott ilyen napos utcákat; még sosem látta a drágakőfényű égboltot. Sosem látott olyan embereket, akik céltalanul sétálgattak, ahelyett, hogy a Fantasztikus körül serénykedtek volna. Még sosem érezte az arcán a szellő érintését, az orrába nem furakodott be az élő, növekvő, rothadó és haldokló tárgyak és lények szaga. Az épületeket, amelyeket Hugh viskóknak nevezett, a pecők palotáknak látta.

Göreb ámuldozva figyelte a várost, és lassanként rájött, hogy minden pompájáért, minden csillogásáért az övéi, a pecők fizettek meg verítékükkel és vérükkel. Elszomorodott, csendessé vált. Gondolkozott.

Haplo mosolyogva figyelte.

Hugh idegesen, töprengve járkált a cellában, elgondolkodva lesegetett ki az ablakokon. Bothar'el kapitány engedélyezte neki, hogy kiszállhat a hajóból, ha úgy tartja kedve.

- Mind elmehettek - mondta a kapitány. - Most menjete, míg van rá lehetőségetek.

- De mi a Felsősíkra indultunk! Megígérted, hogy elviszel minket! - kiáltotta Bane. - Megígérted... - ismételte, és könyörgő pillantást vetett az elfre.

- Igen - mondta az elf. A gyerek szemébe nézett, és úgy rázta meg a fejét, mintha szabadulni akarna valamilyen varázstól. Alfred felé fordult. - És te?

- Én természetesen a herceg mellett maradok.

Az elf ezután Görebre nézett, aki semmit sem értett az egészből, és tanácstalanul Haplóra pillantott.

- Látni akarom a világot. Az egész világot - mondta a pecők, miután Haplo lefordította neki az elf szavait. - Végül is az egész csak azért létezhet, mert a pecők olyanok, amilyenek.

- Én vele tartok - mondta a Patryn. Elmosolyodott, és bekötözött hüvelykujjával a pecőkre mutatott.

- Ezek szerint - Bothar'el kapitány Hugh felé fordult - csak te hagyod el a hajót.

- Úgy tűnik, igen.

Ám Hugh sem szállt ki.

Dokkolás után nem sokkal az elf fedélzetmester lenézett a cellába.

- Még mindig itt vagy, ember? A kapitány hamarosan visszatér. Most menj, ha menni akarsz!

Hugh nem mozdult.

- Szeretném, Sir Hugh, ha elkísérnél minket - mondta Bane. - Az apám szeretne megismerni téged... Köszönetet akar mondani neked.

Ez talált. A gyerekeknek szüksége volt rá. Hugh tudta, tényleg el kellene indulnia. Gondolkodás nélkül. Azonnal!

- Nos, ember? - kérdezte a fedélzetmester. - Mész?

Hugh a zsebébe nyúlt, elővette az utolsó pénzterméjét (ez még abból maradt, amit a gyermek megöléséért előlegebe kapott), és morogva odahajította az elfnek.

- Úgy döntöttem maradok, és megkeresem a szerencsémét. Eredj, végy nekem dohányt!

...

Az elfek nem időztek sokat Suthnasban. Tudták, a geir, mihelyst civilizáltabb helyre kerül, azonnal jelenteni fogja a lázadást, és azután valamennyi közelben tartózkodó hajó a Carfa'shonra fog vadászni. Amint kijutottak a mélyégbe Bothar'el kapitány a kimerülés határáig hajtotta a rabszolgákat, a legénységét és önmagát is. Addig senki sem pihenhetett míg a hajó biztonságosan elhagyta azt a területet, ahol számítani lehetett a támadásra.

Órákkal később, amikor az Éjurak ráterítették köpenyüket a napra, a kapitány időt szakított rá, hogy elbeszélgesse a „vendégeivel”.

- Gondolom, hallottátok a híreket - mondta Bothar'el kapitány a bérnyilkosnak. - Tudnod kell, jó pénzt kaphattam volna érte, de az adósodnak érzem magam ezért nem adtalak fel. Gondolom, ezzel legalább részben visszafizettem a tartozásomat.

- Hol a dohányom? - kérdezte Hugh.

- Miféle hírekről van szó? - kérdezte Alfred.

Bothar'el kapitány felvonta a szemöldökét.

- Hát nem hallottátok? Azt hittem, ezért nem hagytátok el a hajót. - Egy bőrszényt hajított a bérnyilkos kezébe. A dohány.

Hugh elkapta az erszényt, szétnyitotta, beleszagolt, aztán gyorsan elővette, és megtömte a pipáját.

- Vérdíjat tűztek ki a fejedre, Kéz.

Hugh felmordult.

- Ez nem újság.

- Kétszázezer hort.

A Kéz felnézett, fűtlyentett egyet.

- Ez már valami! A kölyök miatt, igaz? - Bane-re nézett.

A gyerek korábban papírt és tollat kért az elfektől, és amióta a hajó felszállt Suthnasból nem csinált mást, egyfolytában rajzolt. Senki sem törődött vele, a felnőttek örültek, hogy legalább csendben van.

- Igen. A hírek szerint te és ez az ember... - Bothar'el kapitány Alfredre mutatott -...elraboltátok Volkaran herceget. A te fejedre százezer horos vérdíjat tűztek ki - mondta a rémült kamarásnak. - A Hughért járó kétszázezerrel együtt ez már tekintélyes summa. Persze csak az kaphatja meg, aki legalább az egyikőtöket élve beszolgáltatja.

- És velem, mi van? - nézett fel Bane. - Értem nem adnak jutalmat?

- Stephen nem akar visszakapni - mordult fel Hugh.

A herceg elgondolkozott ezen, aztán felnevetett.

- Igen, azt hiszem igazad van - mondta, és folytatta a rajzolást.

- Ez... ez lehetetlen! - kiáltott fel Alfred. Én... Én őfelsége szolgája vagyok! Azért jöttem el, hogy megvédjem a hercegemet, és...

- Éppen ez az mondta Hugh. - Stephen nem akarja, hogy megvédd.

- Semmit sem értek az egészből - mondta Bothar'el kapitány. - A ti érdekekben remélem, igaz, amit a Felsősíkról mondatok. Szükségem van a pénzre, ki kell fizetnem a legénységemet, és éppen most mondtam le egy vagyonról.

- Hát persze, hogy igaz! - kiáltotta Bane. Lebiggyesztette az ajkát.. - Én valóban Sinistrad fia vagyok. Sinistradé, aki a Hetedik Ház misztikusa? Az apám bőségesen megjutalmaz majd benneteket.

- Hát azt nagyon jól teszi - mondta Bothar'el kapitány.

Az elf szigorúan körbenézett, aztán kivonult a kabinból. Bane utána pillantott, felnevetett, és folytatta a rajzolást.

- Soha többé nem térhetek vissza Volkaranba! - motyogta Alfred. - Száműzött lettem!

- És halott is leszel, ha nem találunk valami megoldást - mondta Hugh. Belenyúlt abba a kis magtálba(10), amin az ételüket szokták megmelegíteni, kiemelt belőle egy apró parazsat, meggyújtotta a pipáját.

- De Stephen élve akar minket.

- Csak azért, hogy ő végezhesen velünk. Nem akar lemondani az élvezetről.

Bane felnézett a bérnyilkosra, és félénken elmosolyodott.

- Szóval, ha kiszálltál volna a hajóból, akkor biztos felismer valaki. Felismer és fogságba ejt. De te maradtál. Miattam. Ezek szerint megmentettem az életedet?

Hugh nem válaszolt, úgy tett, mintha nem is hallotta volna a fiú megjegyzését. Mély hallgatásba burkolózva elgondolkozott. Észre sem vette amikor kialudt a pipája.

Amikor valamivel később körülnézett látta, hogy Alfred kivételével mindenki elaludt. A kamarás az egyik

ablak előtt állt, és a szürke éjszakát kémlelte. A Kéz nyújtózkodott egyet, és odament hozzá.

- Mi a véleményed erről a Haplóról? - kérdezte Hugh.

- Miért? - Alfred összeresztette, félve a bérnyílra nézett. - Miért kérde?

- Csak úgy. Semmi különös. Nyugodj meg. Csak szerettem volna tudni, mi a véleményed róla. Ennyi az egész.

- Semmi! Nincs róla véleményem. Ha megbocsátasz, uram... - Alfred, amikor látta, hogy Hugh meg akar szólalni, felemelte a kezét. - Fáradt vagyok. Pihennem kell.

Hát ez meg mi?

A kamarás lefeküdt, betakarózott, de Hugh látta, nem aludt el. Merev testtel feküdt, és úgy dörzsölgette a kezét, mintha láthatatlan vonalakat simogatna. Az arca akár maszk lehetett volna a Borzalom és szenvedés című színdarabban.

Hugh szinte megsajnálta.

Szinte, de mégsem. Nem. A falak, amelyeket Hugh felépített maga köré, még mindig erősek voltak. Támadt rajtuk ugyan egy parányi repedés, amelyen keresztül beszüremkedett a fény - éles volt és metsző, fájdalmasan döfött a sötétséghez szokott szemekbe -, de Hugh hamar betömte.

A gyermek hatással volt rá, de ezt csupán a mágiájának köszönhetette. A bérnyíl semmit sem tehetett ez ellen. Legalábbis addig nem, míg fel nem jutnak a Felsősíkra.

Hugh behúzódott a cella egyik sarkába és elaludt.

...

Majdnem két hétig tartott, míg az elf hajó átjutott a Felsősíkra. Bothar'el kapitány eredetileg úgy számolta, sokkal hamarabb megteszik az utat, arra azonban nem gondolt, hogy az elfjei és a rabszolgái hamar ki fognak fáradni. A hajó varázslója által létrehozott mágikus burok megvédte őket a légnyomás-változás hatásaitól, de a ritkává váló levegőt nem sűrítette meg. Az embereknek és az elfeknek minden pillanatban olyan érzésük támadt, hogy a következőben megfulladnak.

Az elfek idegesek lettek, feszültek és komorak. Kísérteties érzés volt a végtelen, üres égbolton hajózni. Fölöttük az égbolt feszült, amely nappal fényesen szikrázott, éjszaka sápadt fénnel világított.

A hajón mindenki láthatta, hogy a hiedelmekkel ellentétben az égboltot nem gigantikus, lebegő drágakövek borítják.

- Jégtömbök - mondta Bothar'el kapitány, és elfordult a lesőüvegtől.

- Jég? - Az elsőtisztje megkönnyebbült. - A jégen nem tudunk keresztüljutni, kapitány. Vissza kell fordulnunk.

- Nem Bothar'el kapitány eltolta magát a lesőüveget. Amikor megszólalt úgy beszélt, mintha nem is az elsőtiszt megjegyzésére válaszolni, hanem valami belső vitát döntene el. - Eddig eljöttünk. A Felsősíkra itt van valahol. Meg fogjuk találni.

- Vagy meghalunk - tette hozzá az elsőtiszt alig hallhatóan. Egyre magasabbra jutottak, egyre közelebb kerültek az égbolton végighúzóódó óriási, csillámló nyakláncokhoz. Életnek nyomát sem látták, szigetet is csak egyet fedeztek fel - azt, amelyen a legképzettebb embermágusok éltek.

A levegő lehűlt. Az elfek és az emberek minden ruhájukat magukra vették, de még így is fáztak. Az elfek egyre többet pusmogtak arról, hogy Bothar'el kapitány örökségre vállalkozott, hogy mind el fognak pusztulni, hogy vagy a hideg végez velük, vagy örökre leragadnak, mert nem lesz erejük visszajutni.

Teltek a napok. Életnek semmi nyoma sem volt. A készletek rohamosan fogytak. A hideg elviselhetetlenné vált. Bothar'el kapitány lement a „vendégeihez”, hogy bejelentse: meggondolta magát, visszatérnek a Középsíkra.

A foglyok magukra tekintek minden takarót, a magtál körül kuporogtak. A pecők halálos beteg volt talán a hideg, talán a légnyomás változása döntötte le a lábáról. Bothar'el kapitány nem tudta, ki, vagy mi tartotta életben. (Alfréd volt az, aki segítette Görebnek, de ügyelt rá, hogy ez senkinek se tűnjön fel.)

Bothar'el kapitány már éppen közölni akarta a döntését, amikor hirtelen kiáltás hallatszott.

- Mi van? - Bothar'el kapitány visszarohant a hídra. - Megtaláltuk?

- Én inkább úgy mondanám, uram - dadogta a kiguvadt szemű fedélzetmester -, hogy ez talált meg minket!

negyvennegyedik fejezet

KOMORVÁR, FELSŐSÍK

Iridal kinézett a kristályablakon. A szeme elé táruló látványt szépségében, semmihez sem lehetett hasonlítani. Kastélyának, opálfalai káprázatosan ragyogtak a napfényben, tündöklésükkel tovább fokozták a mágikus kupolának, a Felsősíki égboltjának színcsillámlását. A falak alatt a kastély parkjai és erdei

nyújtóztak, a gondozott és ápolt ligetek, amelyeket ékkövekkel kevert törtmárvánnyal felszórt, kígyóként tekergő ösvények hasogattak kisebb szeletekre.

A látvány lélegzetelállító volt, de Iridal már régóta semmiben sem fedezte fel a szépséget. Már a saját nevét - Szivárvány – is gúnynak érezte. Az ő világában már hosszú ideje minden szürke volt. A szíve mintha már nagyon régen abbahagyta volna a dobogást...

- Asszony!

A hang Iridal háta mögül érkezett.

Iridal összerezzent. Azt hitte, egyedül van a szobában. Nem hallotta a papucsos lábak surranó neszt, sem a selyemköntös zizegését; a férje érkezéséről árulkodó halk zajok nem jutottak el a tudatáig.

A férje... Már évek óta nem lépett be a szobájába. Most, amikor mégis megtette Iridal úgy érezte, mintha valami marokra kapná és összeszorítaná a szívét..Félve megfordult, és rettegve a férjira nézett.

- Mit akarsz? - Iridal úgy fogta össze maga előtt a köntösét, mintha abban reménykedne, hogy a vékony anyag páncélként megvédelmezheti valamitől. - Mit keresel itt, a szobámban?

Sinistrad az ágyra, a lebegő baldachinra, a levendulaillatot árasztó selyemlepedőkre és takarókra pillantott. Az ágyra minden reggel virágokat szórtak, amelyeket aztán minden este gondosan összeszedtek.

- Mióta tilos egy férjnek belépni az asszonya hálószobájába?

- Hagyj békén! - Iridal úgy érezte, a szorongató hidegség megérinti az ajkait. Alig bírta kiejteni a szavakat.

- Ne félj, asszony. Tíz ciklus telt el azóta, hogy utoljára olyan szándékkal jöttem ide, amivel okot adhattam neked a félelemre. Most sem így érkeztem. Az ilyen tettek előttem is éppoly visszataszítóak, mint előttem. Nem akarom, hogy olyanok legyünk, mint a bűzlő barlangokban üzekedő állatok... Nem is jöttem volna ide, ha nem lenne valami, amit meg akarok beszélni veled. A fiúnk hamarosan megérkezik.

- A fiúnk! - kiáltotta Iridal. - A te fiad! Ő nem az enyém!

- Örvendjük - mondta Sinistrad sápadt, száraz mosollyal. - Örülök, hogy így vélekedsz erről a dologról, kedvesem. Biztosra veszem, akkor is gondolkodsz majd, amikor a fiú itt lesz. Remélem, nem feledkezel meg erről, és nem zavarasz meg minket a munkánkban.

- Mit is tehetnék?

- Nem illik hozzád ez a keserűség, asszony. Ne feledd, ismerem a trükkjeidet. Könnyek. Könnyörgő szavak. Kis ölelések... Megpróbálok magadhoz édesgetni a gyermeket, és abban bízol majd, hogy semmit sem veszek észre. Figyelmeztetek, Iridal: mindent látni fogok. A szemem mindenütt ott lesz. Még akkor is látlak majd, ha éppen hátat fordítok neked. A fiú az enyém. Ezt az imént te is kimondtad. Soha ne feledkezz meg erről!

- Könnyek! Ne félj a könnyeimtől, férjurar. Már régen kiszikkadtak belőlem.

- Félelem? Én semmitől sem félek. A legkevésbé téled, asszony - felelte Sinistrad mosolyogva. - De bosszúságot okozhatsz nekem. Összezavarhatod a fiú elméjét. Nincs időm arra, hogy veled bajlódjak.

- Miért nem záratsz tömlőcbe? Úgy egyszerűbb lenne. Már amúgy is rab vagyok, csak éppen nem neveznek annak.

- Bezárni? Már megfordult a fejemben, de nem teszem. A fiú érdeklődni kezdene az anyja iránt, ha megtiltanám neki, hogy lásson. Nem, sokkal jobb lesz, ha találkozhat veled. Jobb lesz, ha rámosolyogsz majd, és megengeded neki, hogy rájöjjön, mennyire gyenge, milyen gerinctelen vagy.

- Ellenem akarod fordítani!

Sinistrad megvonta a vállát.

- Nem, ennyire nem vagy fontos, kedvesem. A terveim szempontjából sokkal jobb lesz, ha a fiú tudomást sem vesz rólad. Ha semmi leszel a számára, keresztülnéz rajtad. A szerencse hozzásegített valamihez, amivel kitudom kényszeríteni belőled a megfelelő viselkedést. Tűszokról van szó... A fiúval három ember és egy pecök érkezik. Nos, Iridal? Fontosnak érzed magad attól, hogy négy élőlény sorsát helyeztem a kezébe? Csak rajtad múlik, hogy életben maradnak-e.

Az asszony arca elszürkült a térde megrögglyant. Leroskadt az egyik karosszékbe.

- Fenyegetsz? Mélyre süllyedtél, Sinistrad, de sosem gyilkoltál! Nem hiszem, hogy most megtennéd!

- Nem pontos a megfogalmazás, asszony. Te sosem szereztél tudomást arról, hogy megöltem valakit. Mindketten tudjuk, hogy bizonyos ideig nem ismertél engem, és fogalmad sem lehet arról, hogy mit csináltam... Legyen szép a napod, asszony! Majd üzenek, ha szükségem lesz rád a fiúnk érkezése után.

Sinistrad a szívére tette a kezét és meghajolt. Régi szokás volt, hogy a férfiek így köszöntik asszonyukat, ő azonban gúnyosan és megvetően hajtotta végre a mozdulatsort. Kisiétt Iridal szobájából.

A nő reszketve kuporgott a széken, és száraz, égő szemekkel kinézett az ablakon...

...

- Az apám szerint gonosz vagy.

A lány, Iridal kinézett apja házána egyik ablakán. Mellette, szinte hozzásimulva egy fiatal misztikus állt. A férfi jóképű volt, pontosan olyan, mint Iridal dadájának romantikus meséiben a hősök. Sima, sápadt bőr, világosbarna szem, amelyben az ember, ha elég figyelmesen nézte, bámulatos titkok nyomait fedezhette fel.

A fekete, aranyszegélyű kobaksapka (az elején azzal a kis nyúlvánnyal, ami leért a keskeny ornyereg közepéig) arra utalt, hogy a férfi a Hetedik Ház mesterei, vagyis a legmagasabb rangú varázslók közé tartozik. A szemek fölött magasan ívelő sapka valahogy bölcse tette az arcot, az aranyló szegély pótolta azt, ami egyébként hiányzott róla: a szemöldököket és a szempillákat. A férfi testén valami születési rendellenességnek köszönhetően egyetlen szőrszál sem nőtt.

- Az apádnak igaza van, Iridal mondta Sinistrad halkan. Kinyújtotta a kezét, játszadozni kezdett a lány egyik hajtincsével. Ez volt a legbizalmasabb mozdulat, amit megengedett magának, ennél közelebb még sosem került Iridalhoz. - Gonosz vagyok. Nem tagadom.. - A hangjában volt valami bánatos melankólia, ami szinte megolvasztotta Iridal szívét.

Sinistrad keze a lány bőréhez ért.

Iridal a férfi felé fordult, félrelökte a kezét, de közben rámosolygott.

- Nem, kedvesem! Lehet, hogy a világ gonosznak tart, de csak azért, mert nem ismer téged. Legalábbis nem annyira, amennyire én.

- Pedig én tényleg gonosz vagyok, Iridal. - Sinistrad hangja szelíd volt és kedves. - Megmondom neked az igazat, mert nem akarom, hogy később bármit is a szememre vethess. A feleségem leszel, a sötétséghez mérsz nőül.

Sinistrad ujjai egyre erősebben szorították a hajtincset; egyre közelebb húzta magához a lányt. A szavai és a komor hang mintha sebet ütöttek volna Iridal szívébe, de a sérülések okozta fájdalom valahogy édes és izgalmas volt. Sinistradot a sötétség lengte körül. Sötét pletykák terjengtek róla, a misztikusok arca mindig elkomorult ha szóba került. A lány ezt is izgatónak találta. Az élete - még csupán tizenhat esztendő volt - unalmasan, hétköznapien telt. Az anyja halála után egyedül élt az apjával, tulajdonképpen nagymamakorú dadája nevelte fel. Az apja nem bírta elviselni, hogy az élet metsző szelei a leány arcába fújjanak, ezért elzárta őt a világtól, óvta mindentől, belekényszerítette abba a puha és meleg selyemgubóba, amit a szeretetéből szőtt.

A gubóból kiemelkedő pillangó fénylő volt és tündöklő; alig indult el, gyenge szárnyai szinte azonnal beleröpítették Sinistrad hálójába.

- Ha gonosz vagy - mondta Iridal miközben belekarolt a férfibá - , akkor biztos a világ tett ilyenné azzal, hogy nem hallgatta végig a terveidet, hogy megpróbálta sárba tiporni a zsenidet. Ha melletted haladhatok az élet ösvényén, én kivezetlek majd a napfénybe.

- Ezek szerint hajlandó vagy nőül jönni hozzám? Atyád akarata ellenére megteszed?

- Korom szerint felnőtt vagyok. Szabadon dönthetek a sorsomról. Igen, kedvesem. Téged választalak páromul.

Sinistrad nem felelt. Az arcán megjelent a titkokat ígérő, sejtelmes mosoly. Lehajolt, és megcsókolta az ujjai köré csavart hajtincset...

...

Iridal a szülés fájdalmaitól meggyötörtén feküdt az ágyában. A bába már megfürdette a csecsemőt, becsavarta egy takaróba, az anyja mellére fektette. Az eseménynek örömtelinek kellett volna lennie, ám a vénasszony - ő volt az a dada, aki az anyja helyett felnevelte Iridalt - sírva fakadt amikor letette a gyermeket.

Kinyílt a szoba ajtaja. Iridal halkan felnyögött, és olyan erősen szorította magához a gyermeket, hogy a kisfiú felsírt. A dada felnézett, kisimította Iridal arcából a verítéktől nedves hajtincseket. Amikor felemelte a fejét a dac kőkeménnyé változtatta ráncos ábrázatát.

Sinistrad a feleségére meresztette a szemét.

- Hagyj magunkra minket! - szólt rá a dadára.

- Nem válok meg a báránycámtól!

A misztikus szeme megrebbent. A dada nem mozdult, de a keze, amellyel Iridal arcát simogatta, remegni kezdett. Iridal megfogta a vénasszony ujjait, csókot nyomott rájuk, majd halk, remegő hangon megkérte a bábát, teljesítse az úr parancsát.

- Nem bírom megtenni, gyermekem! - A dada sírva fakadt. - Kegyetlenség amit ez az ember akar! Kegyetlenség és természetellenes!

- Kifelé! vicsorgott rá Sinistrad. - Takarodj, vagy hamuvá égetlek!

A dada dühösen a férfira nézett, de semmivé foszlott a makacssága. Lehajtott fejjel, báltatosan kioldalgott a szobából.

- Most, hogy a gyermek megszületett, a dadádnak el kell tűnnie innen - jelentette ki Sinistrad. Az ágy mellé állt. - Nem tűröm, hogy bárki ellentmondjon nekem! Főleg nem a saját házamban.

- Kérlek ne üzd el, férjurar! Ő az egyetlen társam. - Iridal átölelte a csecsemőt. Könnyölgően nézett fel a férjére. Egyik kezével a gyermek testét fedő takaró szélét markolta. - Szükségem lesz rá a baba mellett. Nézd! - Szétnyitotta a takarót, a vörös, ráncos arcú, lehunyt szemmel és öklbe szorított kezecskével fekvő gyermekre pillantott. - Hát nem gyönyörű, férjurar? - Kétségbeesetten remélte, hogy a látvány, saját kisfiának látványa megváltoztatja a férje elhatározását.

- Megfelel a célnak - mondta Sinistrad. Kinyújtotta a kezét.
- Nem! - Iridal elhúzódozott Sinistrad keze elől. Nem adom! Kérlek, ne vedd el!
- Már azon a napon közöltem veled a szándékaimat, amikor bejelentetted, hogy állapotos vagy. Már azon a napon elmondtam a terveimet, amikor nőül vettelek. Arra is figyelmeztettelek, hogy csakis a cél érdekében háltam veled. Ide azzal a gyerekekkel!

Iridal átölelte a csecsemőt, lehajtotta a fejét. Hosszú haja fénylő függőnként takarta be a pici testet. Nem nézett fel a férjére; tartott tőle, a pillantásától Sinistrad még erősebb lenne. Lehunyta a szemét, és abban reménykedett, sikerül eltüntetnie, semmivé változtatnia a férfit.

Kudarcot vallott. Lelki szemeivel látta, ahogy a szeretetről, a családról és a boldog életről kialakított álmoképei megrepedeznek és szilánkokká hasadnak. A szilánkok mögött megjelent egy másik kép. Iridal újra maga előtt látta a jelenetet: bejelenti a boldog hírt, aminek hallatán a férje szenvtelen, hideg hangon közli vele, mit akar tenni a születendő gyermekkel.

Iridal tudta, hogy a férje forgat valamit a fejében. Tudta, de még önmagának sem vallotta be a dolgot. Már a nászéjszakájukon megváltozott az élete. Szívárványszínű álmai megszürkültek. Az első éjszaka szerelem és szenvedély nélkül telt el. Sinistrad gyorsan megtette amit tennie kellett. Az testi gyönyör pillanataiban sem, csukta be a szemét, olyan mereven bámult Iridalra, mintha megpróbálná őt rákényszeríteni valamire. Valami olyasmire, amit a nő nem fogott fel, amit nem érthetett. Ez elsőt követően Sinistrad minden éjszaka meglátogatta asszonyát. Iridal napközben csak elvétve látta a férjét; ritkán váltott vele szót. Rettegve várta az estéket, az éji találkozásokat. A dolog odáig fajult, hogy szóvá tette nemtetszését, nem teljesítette Sinistrad kívánságait, és arra kérte, szerelemmel közeledjen hozzá. A férfi azon az éjjelen erőszakkal tette a magáévá. Olyan testi és lelki fájdalmat okozott Iridalnak, hogy a nő soha többé nem mert ellenkezni vele. Talán éppen azon az éjszakán fogant meg a gyermekük... Egy hónappal később Iridal tudta, teherbe esett. Elmondta a hírt Sinistradnak, aki onnantól fogva még csak véletlenül sem látogatta meg éjszakánként.

A csecsemő sírni kezdett. Sinistrad belemarkolt Iridal hajába, durván hátrarántotta a fejét. A másik kezével kivette a gyermeket a nő karjai közül. Iridal könyörögve, zokogva és rimánkodva kimászott az ágyból, a férje után botorkált, aki határozott léptekkel, a síró csecsemőt magához szorítva az ajtóhoz lépett. Iridal nem érte utol. Túlságosan gyenge volt; vérfoltos hálóruhájában a padlóra omlott. Fél kézzel belekapaszkodott Sinistrad köntösének szélébe, megpróbálta visszahúzni a férfit.

- A gyermekem! Ne vedd el tőlem!

Sinistrad hűvösen, undorodva végigmérte az asszonyt.

- Azon a napon, amikor nőül kértelek, megmondtam neked mi vagyok. Sosem hazudtam. Úgy döntöttél, nem hiszel nekem. A te hibád, én nem tehetek róla. Mindazt, ami történt és ami történni fog egyedül magadnak köszönheted. - Lenyúlt, megfogta a köntöse szélét, kirántotta a nő erőltlenül markoló ujjai közül. Megfordult és kisietett a szobából.

Amikor azon az éjjelen visszatért egy másik gyermeket hozott magával. Egy csecsemőt, Volkaran és Uylandia uralkodópárjának újszülött kisfiát. Úgy nyújtotta át Iridalnak, mintha az apró emberke csupán egy útszélen lelt kutyakölyök lenne.

- A fiamat akarom! - zokogta Iridal. - Nem egy másik szerencsétlen asszony gyermekét... a sajátomat!

- Tégy vele amit akarsz - mondta Sinistrad. Jókedvű volt; minden a tervei szerint alakult. - Szoptasd meg. Fojtsd meg. Nem érdekel!

Iridal megsajnálta az emberparányt, és abban a reményben gondoskodott róla, hogy a szeretet, amellyel körülvéshi, valahogy eljut saját kisfiához. A csecsemő azonban képtelen volt hozzászokni a ritkás levegőhöz. Napokig bírta csupán. Vele együtt Iridalban is meghalt valami.

Iridal egy hónappal később felkereste Sinistradot a laboratóriumában, és nyugodtan, csendesén közölte vele, hogy elhagyja, visszatér az apja házába. Ezt mondta, de valójában azt tervezte, hogy átmei a Középsíkra, és visszaszerzi a gyermekét.

- Nem, kedvesem. Azt hiszem, nem mész sehova - felelte Sinistrad anélkül, hogy felpillantott volna a könyvből, amit éppen tanulmányozott. - A veled kötött házasságom felemelt rólam egy sötét felleget. A többiek most megbíznak bennem. Azt tervezem, hogy elhagyom ezt a síkot. A sikerhez szükségem van közösségünk minden tagjának segítségére. Kérdezősködés nélkül meg kell tenniük azt, amit elvárok tőlük. Nem engedhetem meg magamnak, hogy egy botrány, egy ilyen elválási hajcihő mindent tönkretegyen.

Felpillantott, és ahogy Iridalra nézett azonnal rájött, a nő milyen titkos tervet forgat a fejében.

- Nem tarthatsz vissza! kiáltotta Iridal. - Erős mágikus szálakat szövök, és legalább annyira értek a varázsláshoz, mint te, férjurar. Az egész életedet erre az átkozott tervnek akarod szentelni? Világgá kürtölöm a gonoszsgot, amit ellenem elkövettél! Senki sem fog követni, senki sem fog engedelmeskedni neked! Szembefordulnak veled és elpusztítanak!

- Igazad van, kedvesem. Nem állíthatlak meg. De mi lenne, ha ezt a kérdést inkább az apáddal beszélnéd meg?

Sinistrad az egyik kezét a könyvére tette a másikat pedig felemelte. Megmozgatta az ujjait. Az asztal sarkáról felemelkedett egy ébenfekete ládika, keresztülbegett a levegőn, és leereszkedett a varázsló könyve mellé. Sinistrad fél kézzel, kinyitotta, kiemelt belőle egy fekete bársonyzsínorra akasztott

ezüstmedált, amit aztán Iridal elé tartott.

- Mi ez? - A nő rosszat sejtve nézett a medálra.

- Ajándék, kedvesem. Egy szerető férj ajándéka az ő szerető asszonyának. - Sinistrad mosolya mintha hegyes penge lenne,

Iridal szívébe fúródott. - Nyisd csak ki!

Iridal elvette a medált. Az ujjai olyan dermedtek voltak, olyan bénák, hogy kis híján elejtette a könyv formájú ezüstartágyat.

Szétnyitotta.

A medál belsejében egy kép volt. Az apja képe...

- Vigyázz, nehogy elejtsd, nehogy összetörd! - vetette oda Sinistrad könnyedén, és folytatta az olvasást.

Iridal elborzadva látta, hogy a portré visszabámul rá, hogy csapdába ejtett, képbörtönbe zárt apja könnyörgve, magatehetetlenül néz vissza rá...

...

Az ablakon túlról érkező hangok kizökkentették Iridalt a melankolikus emlékezésből. Bizonytalanul felállt a székből, kinézett az ablakon. A felhők között Sinistrad sárkánya lebegett, a farka foszlányokká hasogatta a ködöt. A szétszaggatott légfátylak néhány pillanatig még tanácstalanul kavargtak, aztán semmivé váltak. Olyanok, mint az álmaim, gondolta Iridal. A Sinistrad parancsára érkező higanyszínű sárkány megkerülte a kastélyt. A gazdáját kereste. Óriási szörnyeteg volt, a bőre ezüstként fénylő, az izmai keményen duzzadók, a szeme vörösen izzó. Nem volt szárnya, mégis gyorsabban tudott repülni, mint szárnyas középsíki kuzinjai.

A higanyszínű sárkányok fajtájuk legidegesebb, legkiszámíthatatlanabb, legintelligensebb egyedei voltak. Úgy hírllett, csak a legnagyobb hatalmú varázslók képesek parancsolni nekik. A higanyszínűek mindig tudatában voltak annak, ha valaki rájuk kényszerítette az akaratát, és szüntelenül küzdöttek azért, hogy lerázzák magukról a mentális igát. Ez volt az oka annak, hogy a mágusoknak folyamatosan figyelniük kellett szolgálkára.

Iridal kinézett az ablakon. A sárkány szünet nélkül mozgott: az egyik pillanatban gigantikus kötéltekercsként lebegett, a következő másodpercben kinyújtotta a nyakát és a legmagasabb torony fölé emelte a fejét. Ezután villámgyorsan begömbítette a hátát, és kígyóként rátekerődött a kastély ködfátyollal körülvett tővére. Iridal valamikor még félt a higanyszínű sárkányoktól, tartott tőle, hogy elszagatják a mágikus béklyóikat, és mindenkit megölnek, akit csak meglátnak. Ez a rettegés azonban már beleveszett a múltba.

Közben Sinistrad is előkerült Iridal önkéntelenül visszahúzódott az ablaktól nehogy a férje meglássa, ha véletlenül felpillant. Sinistrad nem nézett fel, sokkal fontosabb dolga volt ennél. Már észlelték az elf hajót, azt, amely a fiát hozta. Sinistradnak és a Tanács többi tagjának gyűlést kellett tartaniuk, hogy megbeszéljék a tennivalókat, végrehajtsák a szükséges előkészületeket. Ez volt az oka annak, hogy magához rendelte a sárkányt.

Sinistrad, a Hetedik Ház misztikusa mentális eszközökkel is átvihette volna magát a Céhcsarnokba. Megtehetette volna, hogy szétszlatja a testét, aztán a célállomáson újra felépíti. Ha a Középsíkba ment mindig így utazott. Az emberekre óriási hatást gyakorolt azzal, ha hirtelen előbukkant a semmiből, az elfek viszont inkább a gigantikus sárkány láttán rémültek meg, bennük nem keltett félelmet ha a kifinomult mentálmágia jeleségeivel és eredményeivel találkoztak.

Sinistrad felszállt a higanyszínű hátára - Gorgonnak nevezte a bestiát -, felemelkedett vele az égbe, és eltűnt Iridal szeme elől. Egyszer sem nézett vissza. Miért is tette volna? Attól nem kellett tartania, hogy Iridal megszökik. Már nem. A kastély körül nem voltak őrk, a szolgák sem figyelték az asszony mozgását, nem lesték őt árgus szemmel, hogy jelentsék uruknak mit csinált, mivel foglalkozott amíg ő távol volt. Sinistrad már nem törődött ezzel, és nem is volt szükség ilyen óvintézkedésekre. Iridal önmagát őrizte, a saját szégyene börtönében ült, a saját félélmé túsza volt.

A nő a markába szorította az ezüstmedált. A portré már régen nem élt, az apja néhány évvel korábban meghalt. A teste megsemmisült miután a lelke Sinistrad csapdjába került. Ennek ellenére Iridal, valahányszor ránézett az apja képmására, felfedezte a szemében a szomorúságot.

A kastély néma volt, üres - majdnem olyan néma és üres, mint Iridal szíve. Fel kellene öltöznöm, gondolta fáradtan. Le kellene vennem a hálóruhát. Az utóbbi időben szinte sosem öltözött át.

Elfordult az ablaktól, és meglátta magát a szemközti tükörben. Huszonhat ciklus - a külseje olyan volt, mintha már száz múlt volna el a feje fölött. A haja, amelynek valamikor olyan színe volt, mint az édes mézbe mártott epernek, fehér felhőként lebegett a feje körül.

Kézbe vett egy kefé, és szórakozottan nekilátott, hogy kibogozza a gubancos tincseket.

Nemsokára megérkezik a fia. Jó benyomást kell keltenie benne, különben Sinistrad elégedetlen lesz vele...

ÚJREMÉNY, FELSŐSÍK

Gyorsan, akár a folyékony higany, a higanyszínű sárkány átvitte Sinistradot Újreménybe, a Felsősíki fővárosába. A misztikus nagy előszeretettel utazott sárkányon - ezzel még a hozzá hasonlókat is ámulatba ejthette. Más varázsló nem lett volna képes kemény kézzel tartani és irányítani az intelligens és veszedelmes bestiát. Sinistrad tudta, csak haszna származhat abból, ha ezekben a válságos időkben újra az eszébe juttatja a többieknek: nem ok nélkül választották meg éppen őt vezérnek.

Amikor Sinistrad megérkezett Újreménybe megtudta, hogy a varázslatot már végrehajtották. Fénylő kristályok, magas tornyok, fákkal szegélyezett utak - alig ismert rá a helyre. A Tanácssterem előtt két misztikus várt rá; mindketten büszkék voltak, de látszott rajtuk, nagyon legyengültek.

Sinistrad lassan ereszkedett alá az égből - időt akart hagyni a misztikusoknak, hogy megcsodálják a sárkányát. Amikor a bestia leszállt a varázsló leugrott nyeregből és ráparancsolt az állatra, hogy maradjon a közelben és várja a hívását.

A sárkány kivicsorította a fogát, vörös szeme gyűlölködve izzott. Sinistrad ügyet sem vetett erre, hátat fordított a bestiának.

- Én mondom, Sinistrad, egy nap a sárkányod lerázza magáról a mágikus jármót, és akkor... Akkor mindannyiunk élete veszélybe kerül. Hibáztál amikor rabszolgává tetted - mondta az egyik misztikus, és kissé riadtan végigmérte a higanyszínűt.

- Ennyire nem bízol a hatalmamban? - kérdezte Sinistrad halkan.

A misztikus nem válaszolt. A társára pillantott.

Amikor látta, hogy a két varázsló egymásra néz, Sinistrad rögtön kitalálta, érkezése előtt róla beszélgettek.

- Miről van szó? - kérdezte. - Legyünk őszinték egymással! Jól tudjátok, mindig ezt kértem tőletek.

- Igen, tudjuk. Ezt kérted, hogy aztán az orrunk alá dörgölhesd amit őszintén elmondunk neked - mondta az idősebb misztikus.

- Ejnye, Balthazar! Hiszen ismertek! Már akkor is tudátok milyen vagyok, amikor megválasztottatok vezérnek. Tudták, hogy könyörtelen vagyok, és nem tűröm, hogy bármi utamat állja. Akkoriban néhányatok gonosznak nevezett. Most is nyugodtan kimondhatjátok ezt a szót... Nem tagadom, valóban gonosz vagyok. De én voltam köztetek az egyetlen, aki elő tudott állni valamivel. Én voltam az, aki kiagyalta a tervet, amellyel megmenthetjük népünket. Vagy nem így van?

Megmisztikusok Sinistradra néztek, egymásra pillantottak, majd elfordították a fejüket. Egyikük a gyönyörű várost nézte, a másik a higanyszínű sárkányt, amely éppen ekkor tűnt el a felhőtlen égen.

- De igen. Így van - mondta az egyik misztikus. Nem volt más választásunk - tette hozzá a másik.

- Ez így nem egészen hízelgő rám nézve, de rendben van, elfogadom. Egyébként tökéletes munkát végeztetek. - Sinistrad kritikus tekintettel végigmérte a tornyokat, az utcákat, a fákat. Kinyújtotta a kezét, megérintette annak az épületnek a kőfalát, amelyben álltak. - Olyan jól, hogy még én is majdnem elhittem, hogy itt minden valóságos.

Az egyik misztikus bágyadtan elmosolyodott. A másik, az idősebb homlokráncolva megfordult és elindult. Sinistrad és a fiatalabb férfi követte. Mindhárman felmentek a márványlépcsőn, és beléptek a Varázslók Céhcsarnokának kristálykapuján.

A teremben ötven varázsló tartózkodott. Halkan, komoran beszélgettek. A férfiak és a nők valamennyien olyan stílusú talárt viseltek, mint Sinistrad. A különböző színű ruhák már messziről elárulták, hogy viselőjük a mágia mely területén mozog a legotthonosabban. A zöld a földmágia színe volt, a kék a égmágiáé, a piros a tűzmágia vagy az elmemágiáé, a világoskék a vízmágiáé. A gyengesség minden változatát elvető vasmágiát szimbolizáló fekete talárt Sinistradon kívül csak néhányan viseltek.

Amikor a három misztikus belépett a terembe a jelenlevők azonnal elhallgattak. Meghajoltak, hátrébb húzódtak, és sorfalat alkottak. Sinistrad végigvonult közöttük.

Sinistrad menet közben odabólintott a barátainak, megfigyelte hol állnak az ellenségei. A márványfalú Céhcsarnok komor volt, dísztelen és üres. A falakra nem akasztottak szőnyeget, az ajtókat nem őrizték szobrok, az ablakok nem eresztették be a napfényt. Valamikor világszerte a misztikusok középsíki lakóhelyét tartották a legcsodálatosabb építményeknek. A varázslók nem felejtették el azt a szépséget, amit maguk mögött hagytak, így ők maguk is ridegnek, sőt, félelmetesnek találták a felsősíki gyűléstermüket, a Céhcsarnokot. Kezüket a talárjuk alá dugva várakoztak, és nem néztek szét, nem támaszkodtak a falakhoz. A vezérüket, Sinistradot figyelték.

Sinistrad volt a legfiatalabb a misztikusok között. A jelenlevők közül mindenki emlékezett rá, amikor először belépett, a Céhcsarnokba. Jókötésű, fiatal férfi volt, egyszerre aláztos és parancsoló. A szülei a legelső menekültek közé tartoztak, már itt haltak meg. Sinistrad korán árvaságra jutott. Voltak, akik sajnálták az ifjút emiatt, de senki sem foglalkozott vele különösebben. Árvák mindig is voltak, mindig is lesznek, ki ér rá velük foglalkozni, amikor monumentális problémákkal kell megküzdenie?

A varázslóknak megvolt a maguk verziója a történelmükről. Eszerint a Szétválást követően a Sartanok ide, a mágikus kupola alá hozták fel az első embereket, nem pedig Aristagonra vitték őket. Az emberek,

különösképpen a varázslók keményen dolgoztak azért, hogy a síkjuk lakható és szép legyen. A Sartanok semmiben sem voltak a segítségükre - mindig akadt valami halaszthatatlan dolguk.

Egyszer, amikor a Sartanok visszatértek, mégis segítettek. A rúnamágiájukat használták, és létrehozták a mesésépületeket, megerősítették a kupolát. A koralit gyümölcsöt termelt, bőségesen jutott víz minden élőlénynek. Az embervarázslók nem voltak hálásak ezért. Inkább irigységet éreztek. Meg akarták ismerni a rúnamágia titkait.

Aztán eljött az a nap is, amikor a Sartanok bejelentették, hogy a Középsík alkalmas az életre. Átszállították az embereket és az elfeket Aristagonra, ők maguk pedig a Felsősíkban maradtak. A Sartanok azzal magyarázták a dolgot, hogy a kupola kezdett túlzsúfoltnak lenni. Az embervarázslók azonban tudták, a Sartanok azért távolítják el őket, mert úgy gondolják, már túl sokat tudnak a rúnamágiáról.

Telt az idő. Az elfek megerősödtek, hatalmas varázslók vezetésével szövetségre léptek egymással. Az emberek bárbar kalózzokká váltak. Az embervarázslók látszólag megvetően, de valójában félve figyelték az elfek felemelkedését. Ha ismernék a rúnamágia titkait, elpusztíthatnák az elfeket mondogatták.

Ahelyett, hogy a népüknek segítettek volna csak a mágiával foglalkoztak, és annak módjait kutatták, hogyan térhetnének vissza a Felsősíkra. Végül sikert értek el: a leghatalmasabb mágusok - a misztikusok - felemelkedtek a Felsősíkra, hogy kiűzzék onnan a Sartanokat, és visszavegyék azt a földet, ami szerintük az övék volt.

Ezt a háborút az ember a „Felemelkedés háborújának” nevezték. Valójában nem volt háború. A misztikusok egy reggel arra ébredtek, hogy a Sartanok eltűntek. Üresek voltak a házaik, üresek a városaik. A varázslók győzedelmesen visszatértek népükhöz.

Amikor visszatértek csak káoszt találtak a Középsíkon. A háború mindent feldúlt. A misztikusok csak a saját életben maradásukkal törődhetek, nem is próbálhatták meg, hogy átvezetik népüket az ígért Földre.

Végül, sok-sok évig tartó kinszenvedés és megpróbáltatás után a misztikusok elhagyhatták a Középsíkot, és visszamehettek arra a földre, amely a legendák szerint gyönyörű volt, termékeny és biztonságos. Azt remélték, itt végre megismerhetik a rúnák utolsó titkait is. Az egész olyan volt, akár egy csodálatos álom.

Az álom azonban hamarosan lidércnyomássá változott.

A rúnák megőrizték titkaikat. A misztikusok elborzadva látták, hogy a föld termékenysége és szépsége egyedül a rúnáktól függ - azoktól a rúnáktól, amelyeket ők nem tudtak használni. A vetés így is megnőtt, de a termés nem volt elegendő az emberek táplálásához. Az éhínség évei következtek. Víz egyre ritkábban találtak; minden családnak rettenetes mennyiségű mágikus erőt kellett a vízszerezésre pazarolnia. Az évszázadokon át tartó beházaságok meggyengítették a varázslókat. A rokoni házasságokból szörnyű, torz gyermekek születtek, amelyeket még mágiával sem lehetett meggyógyítani. A nyomoroncok meghaltak. Egyre kevesebb egészséges gyermek született.

Aztán már alig születtek gyermekek. Fogycott a nép, és gyengült a mágikus kupola.

A varázslók elhagyhatták volna ezt a síkot, de akkor el kellett volna ismerniük a tévedésüket, a gyengeségüket. Egyiküknek támadt egy ötlete. A kétségbeesett varázslók úgy döntöttek, fontolóra veszik azt, amit először örülségnek tartottak.

Ahogy, telt az idő Sinistrad jól haladt mágikus tanulmányaival. Amikor már az idősebbekben is túltett eltűnt belőle a korábbi alázatosság. A legtöbben elégedetlenek voltak vele, és sokan meggyűlölték, amikor Sinistradra, „Komorló”-ra változtatta korábbi nevét. Aztán ebbe is belenyugodtak. Odahaza, a Középsíkon az ilyen keménykedő fickók akár Vadbaromnak is nevezhették magukat, senki sem törődött velük.

A misztikusok többsége egy idő után nem törődtek a névváltoztatással, és nem törődtek Sinistraddal sem. Iridal apja azok közé tartozott, akik nem nézték jó szemmel Sinistrad ténykedését, akik megpróbálták felhívni a többiek figyelmét arra, hogy a fiatal varázsló ambíciói, könyörtelensége és manipulatív képességei még sok gondot fog okozni a közösségnek. A legtöbben eleresztették a fülük mellett a figyelmeztető szavakat. Iridal apja elvesztette imádott leányát, és végül az életét is. Sinistrad mágikus fogságában halt meg.

Sinistrad olyan agyafúrt módon épített börtönt az apósa számára, hogy soha, senki sem jött rá az igazságra. A vén varázsló járt és kelt, meglátogatta a barátait, elvégezte a munkáját. Ha valakinek feltűnt, hogy szomorú és szótlan, mindig csak azt válaszolta, a lánya házasságkötése miatt ilyen. Senki sem tudta, hogy a lelke rab - ott sínylődik Sinistrad cellájában; akár a bogár az üvegben.

A fiatal varázsló lassan, türelmesen és fokozatosan kivetette hálóját a Felsősíki életben maradt varázslóira. A háló száalai láthatatlanok voltak és könnyűek, senki sem fedezhette fel őket. Sinistrad mindenkit csak egy-egy szállal kötött magához, hogy még kevésbé legyen feltűnő a dolog. Aztán ezt az egy szálat addig-addig tekergette a test köré, míg az áldozat már moccanni sem bírt.

Az áldozatok nem mozdulhattak, de rájöttek mi történt velük. Csakhogy már elkéstek. Sinistradnak igaza volt. Tényleg nem maradt más választásuk. Azt kellett tenniük amit Sinistrad mond, mert csak ő volt annyira bölcs, hogy előálljon egy tervvel amelynek végrehajtása után kiszabadulhatnak ebből a gyönyörű pokolból.

Sinistrad a terem végébe ért. Egy intéssel megjelenített egy aranyló emelvényt. Fellépett rá, a misztikusok felé fordult.

- Feltűnt az elf hajó. A fiam a fedélzetén van. A terveink szerint eléjük megyek és átvezetem őket a...

- Tudomásom szerint soha nem egyeztünk bele, hogy bevezess egy elf hajót a kupolába! szólt közbe az

egyik varázslónő. - Azt mondtad, egy kis hajó fog érkezni, amit a te fiad irányít. Azt mondtad, csak egy balga szolgát fog magával hozni.

- Kénytelen voltam megváltoztatni az eredeti terveket - felelte Sinistrad. Keményen összeszorított szája kegyetlen mosolyra húzódott. - Az első hajót megtámadták az elfek. Lezuhant Drevlinen. A fiam szerzett egy elf hajót. A bárka kapitánya a fiú hatalmában van. A legénységhez csak harminc elf tartozik. Csupán egy varázsló van köztük... Egy nagyon gyenge varázsló. Azt hiszem, elboldogulunk velük, nem?

- Igen, a régi időkben így volt - felelte a nő. - Közülünk egy is elbánt legalább harminc elffel. De most... - A hangja elcsuklott. Megcsóválta a fejét.

- Éppen ezért fejlesztettük ki a mágiánkat, ezért hoztuk létre az illúziókat. - Sinistrad a Céhcsarnok kapuján túlra mutatott. - Már a pusztá látvány hatással lesz rájuk. Nem fognak bajt okozni.

- Mi lenne, ha egyszerűen eléjük mennél, az égbolton találkoznál velük, átvennéd a fiadat, és hagynád, hogy elmenjenek? - kérdezte a Balthazar nevű agg misztikus. - Miért nem így csinálod?

- Azért, te ostoba vénember, mert szükségünk van a hajójukra! - sziszegte Sinistrad. A vita egyre inkább feldühítette. A hajójukra, amellyel vissza tudunk jutni a Középsíkra. Nem kell tovább arra várunk, hogy elcsúpjunk néhány bárkát. Nem kell a sárkányok megszelídítésével bajlódunk!

- Értem. A hajójuk kell. És mit csinálunk az elfekkel? kérdezte a nő.

Mindenki Sinistradra nézett. Előre tudták, mi lesz a válasza, de hallani akarták.

Sinistrad habozás nélkül ki is mondta:

- Megöljük őket.

A csend visszhangzóvá vált. Az agg misztikus megrázta a fejét.

- Nem. Én ebben nem veszek részt!

- Miért nem, Balthazar? Te magad is számtalan elffel végeztél a Középsíkon.

- Az háborúban történt. Ez így... gyilkosság!

- A háború azt jelenti, hogy „ők vagy mi”. Ez itt most valódi háború. Vagy mi maradunk meg, vagy ők!

A misztikusok mormolni kezdtek, a hangokból ítélve igazat adtak Sinistradnak. Néhányan vitába szálltak az agg varázslóval, megpróbálták rábírní, hogy változtassa meg az álláspontját.

- Sinistradnak igaza van - mondták. - Ez tényleg háború! Békéről szó sem lehet e két faj közt.... Sinistrad csak haza akar vezetni minket!

- Szánlak benneteket! - vicsorgott rájuk Balthazar. - Valamennyiőtöket sajnálom! Ő... - Sinistradra mutatott.

-...tényleg vezetni fog titeket. Az orrotoknál fogva, mint a kövér teheneket szokás. És amikor felkészült rá, akkor lemészárol benneteket, és felzabálja a húsokat. Bah! Hagyjatok békén! Inkább meghalok, de én nem követem!

Az agg varázsló az ajtó felé indult.

- Legyen így, szürkészakáll - mormolta Sinistrad. - Hadd menjen! - mondta hangosan, amikor néhány híve Balthazar után lépett. - Van valaki, aki az ő példáját követi?

Sinistrad gyorsan körbepillantott a teremben. A tekintete háló volt, amit kivetett a többiekre, azután szorosra húzta körülöttük. Senki sem menekülhetett el tőle. Azokat, akik eleinte vergődtek és tiltakozni próbáltak egy idő után a saját félelmük gyengítette le.

A teremben senki sem volt, aki ne lett volna kész végrehajtani Sinistrad parancsait.

-Jól van. Keresztülhozom az elf hajót a kupolán. A fiamat és a kíséreit a palotámba viszem. - Sinistrad elmondhatta volna a misztikusoknak, hogy a fia egyik kísérője egy tapasztalt bérgyilkos, egy olyan ember, aki szíves-örömezt beszenyezi majd a kezét az elfek vérével, így az övék tiszta maradhat. Elmondhatta volna, de Sinistrad egyik szándéka éppen az volt, hogy megkeményítse a társait, hogy arra kényszerítse őket, sülyedjenek mélyre; olyan mélyre, hogy már tétozás nélkül hajlandóak legyenek megtenni mindent, amit ő kíván tőlük. - Azok, akik önként vállalkoztak, hogy megtanulják az elf hajó röptésének fortélyait, tudják mit kell tenniük. Amikor elérkezik a megfelelő idő jelt adok a cselekvésre.

Újra végignézett az egybegyűlteken, egyenként a sápadt, komor arcokra pillantott. Elégedett volt a látvánnyal.

- A terveink jól haladnak. Jobban, mint gondoltuk volna. A fiam társaságában több olyan személy van, aki a hasznunkra lehet. Az egyik egy alsósíki törpe. Az elfek évszázadokon át kizsákmányolták a törpéket, így nem lesz nehéz dolgunk, ha hadba akarjuk küldeni ellenük a pecököket... ahogy magukat nevezik. Aztán van ott még egy ember, aki állítólag az Alsósík alatti síkról származik. Egy olyan síkról, amelyről eddig semmit sem tudunk. Most viszont már tudjuk, hogy létezik egy ilyen hely. Ez az információ még nagyon értékes lehet.

A misztikusok halkán mormogni kezdtek.

- A fiam információkat hoz az emberek királyságáról és az elfek forradalmáról. Ezeket az adatokat is felhasználhatjuk a hódításaink során. És ami a legfontosabb: a fiam látta azt a gépgigászt, amelyet a Sartanok építettek az Alsósíkban. Most legalább megismerhetjük az úgynevezett Fantasztikus titkát, és természetesen ezt is felhasználhatjuk.

Sinistrad áldásra emelte a kezét.

- Most menjete. Menjete, és miközben cselekedtek arra gondolatok, hogy Arianus hamarosan a mienk

lesz!

A gyűlés lelkes üdvözléssel ért véget. Sinistrad lelépett az emelvényről, amely azonnal semmivé vált - takarékosan kellett bánni a mágikus erővel. Többen odasiettek hozzá, gratuláltak neki, vagy a terv részleteire vonatkozó kérdéseket tettek fel. Többen udvariasan az egészsége felől érdeklődtek. A feleségét senki sem hozta szóba. Iridal már tíz ciklus óta nem vett részt a gyűléseken, akkor vonult vissza, amikor a Céh megszavazta Sinistrad akkori tervét, miszerint a gyermeküket cseréljék el azzal az emberherceggel. A Céh tagjai örültek Iridal távollétének. - még ennyi idő után is nehezen tudtak volna a szemébe nézni.

Sinistrad, aki gondolatban már az utalásával foglalkozott, gyorsan lerázta magáról a Céh tagjait, és kisietett az épületből. Mentális paranccsal magához rendelte a higanyszínű sárkányt. A bestia ellenségesen méregette a varázslót, de amikor Sinistrad felkapaszkodott a hátára ellenkezés nélkül teljesítette a parancsait. Nem volt más választása, Sinistrad mágiajármot vetett rá. A vérszomjas fenevad ennyiben különbözött a Céh tagjaitól. Ők önként váltak Sinistrad szolgálivá.

negyvenhatodik fejezet

AZ ÉGBOLT

Az elf sárkányhajó mozdulatlanul függött a ritka, hideg levegőben. Miután eljutott azokhoz a lebegő jégtömbökhöz, amelyeket együtt „égboltnak” neveztek, megállt. A fedélzetén tartózkodók nem mertek tovább haladni. A jéggyöngyök legalább tízszer nagyobbak voltak a hajó testénél. A gigantikus tömbök körül apróbbak keringtek; a levegőben fagyottan lebegő vízcseppek csillámlottak. A napsugarak szemkápráztató ragyogássá változtak a jégszigetek felületén, aki felnézett rájuk komolyan tartania kellett attól, hogy sokáig nem nyeri vissza a látását.

Azt, hogy az égbolt milyen vastag volt, milyen messzire nyújtózott a jégszigetek sora, senki sem tudta. (Senki – kivéve a misztikusokat és a Sartanokat, akik már felrepültek ebbe a magasságba, és beszámolókat készítettek társaiknak az utakról.) Az égboltról készültek ugyan térképek, de azok, amelyek az elf sárkányhajó kapitányának rendelkezésére álltak pusztá spekulációkon, feltételezéseken alapultak. Az elfek és az emberek nem sokat tudtak a világnak erről a szegletéről; sokan még azt is mesének tartották, hogy a misztikusok áthatoltak az égbolton, és a másik oldalán építették fel maguknak az új birodalmukat.

- Természetes védőtörasz - mondta Hugh amikor összehúzott szemmel kinézett a cellájuk ablakán. - Nem csoda, hogy senki sem próbálta megszerezni a misztikusok kincseit. Ha valaki fel is merészkedett ide, ezen a jégfalon semmiképpen nem juthatott keresztül.

- És mi hogy jutunk keresztül rajta? - kérdezte Bane, aki pipiskedve állt Hugh mellett.

- Sehogy.

- De muszáj átmennünk a túlsó oldalra! - A herceg hangja éles volt. - El kell jutnom az apámhoz!

- Fiú, ha valamelyik jégtömb, legyen az akár a legkisebb, a hajónkhoz csapódik... A hullánk megfagyna, és csillagként ragyogna a napfényben. Talán az lenne a legjobb, ha szólnál az apádnak, jöjjön ide érted.

Bane arcáról eltűnt a düh, a vonásai kisimultak.

- Köszönöm az ötletet, Sir Hugh! Megfogta a toll-amulettet. - Meg is teszem! És biztosra veheted, elmondom neki, mi mindent tettél értem. Vagyis... Mi mindent tettetek - nézett körbe a társaságon.

Alfred a fiúra pillantott, Göreb egyre csak az ablakon túli csodát bámulta. Haplo kutyája a farkát csóválta.

- Biztos vagyok benne - folytatta a herceg -, hogy apám mindenkit megjutalmaz. Mindenkit az érdemei szerint. - Visszahúzódott, leült az egyik sarokba, lehunyta a szemét. Minden jel arra vallott, hogy tényleg kapcsolatba lépett az apjával.

- Az érdemei szerint... Nekem nem nagyon tetszett a hangsúly, ahogy kimondta - jegyezte meg Haplo. - Ugyan mi tartaná vissza azt a varázslót attól, hogy magához vegye a gyereket, aztán lángra lobbantsa a hajónkat?

- Azt hiszem semmi - felelte Hugh. Vagy mégis... Talán akar valamit. Mármint a fiún kívül. Így kell lennie, különben nem vállalta volna ezt a sok bonyodalmat.

- Bocsánat, de nem egészen értem, miről beszélsz.

- Alfred! Gyere ide. Azt mondtad, hogy ez a bizonyos Sinistrad egy éjszaka elment a királyi kastélyba, kicserélte a csecsemőket, aztán távozott. Hogy sikerült kijátszania az öröket?

- A misztikusok képesek rá, hogy bárhová átküldjék a testüket. Trian részletesen elmagyarázta a dolgot Stephen királynak. A varázslás lényege az, hogy az elmét a test előtt kell átküldeni. Amint az elme megjelenik a kiválasztott helyen, akkor maga után hívja a testet. A siker egyetlen követelménye az, hogy a varázshasználónak ismernie kell azt a helyet, ahová átküldi magát. A misztikusok gyakorta meglátogatták Uylandia királyi palotáját, amely majdnem olyan régi, mint maga a világ.

- Ezek szerint a varázshasználó képtelen arra, hogy mondjuk... mondjuk az Alsósíkba, vagy az aristagoni elf palotába küldje át magát?

- Így van, uram. Ezt egyetlen misztikus sem tudja megtenni. Legalábbis nem mentálisan. Az elfek gyűlölik a misztikusokat, félnek is tőlük, egyet sem eresztenek be a királyságukba. A varázslók az Alsósíkra sem juthatnak le, hiszen korábban sosem jártak ott. Ha ilyen helyekre akarnak elmenni, akkor az utazásnak más formáját kell választaniuk... Ó, már értem, uram, hogy mi jár a fejedben!

- Hm-mh. Sinistrad először megpróbálta megszerezni a hajómat. Kudarcot vallott. Most viszont itt van neki ez a hajó. Ha...

- Pszt! - mormolta Haplo. - Társaságot kaptunk.

Kinyílt az ajtó. Bothar'el kapitány és két elf lépett be a cellába.

- Te... - mutatott Hughra. - Te velem jössz.

A Kéz megvonta a vállát és követte az elfeket. Még örült is a dolognak, mert így legalább láthatta, hogy mi történik a fedélzeten.

Az ajtó becsapódott mögöttük. Az örök kulcsra zárták. Hugh elindult Bothar'el kapitány után, felkapaszkodott a felső fedélzetre. Csak a hídon vette észre, hogy Haplo kutyája ott lohol mellette.

- Hát ez meg honnan került ide? - Bothar'el kapitány bosszúsan az állatra meresztette a szemét.

A kutya csillogó szemmel, lógó nyelvvel, farokcsóválva nézett fel rá.

- Nem tudom - mondta Hugh. - Azt hiszem utánam jött valahogy.

- Fedélzetmester! Vidd le ezt az állatot a hídról! Vidd vissza a gazdájához. Mondd meg annak az embernek, tartsa a szemét a kutyáján, különben örökre elbúcsúzhat tőle, mert kihajítom a hajóból!

- Igenis, uram.

A fedélzetmester, lehajolt, hogy ölbe vegye a kutyát. Az állat viselkedése egyetlen pillanat alatt megváltozott. Hátralapította a fülét, mereven tartotta a farkát, és a fogát kivicsorítva fenyegetően feltmordult, mintha azt mondaná, hogy:

- Ha még szükséged van a kezeidre, ne merészelj hozzám nyúlni!

A fedélzetmester visszahúzta a kezét, a háta mögé dugta, és kérdően, félve a kapitányára nézett.

- Kutya... - szólalt meg Hugh bizonytalanul.

Az állat hegyezni kezdte a fülét. A bérgyilkosra nézett, tudatta vele, hogy barátnak tartja. Közben fél szemmel a fedélzetmestert figyelte.

- Gyere, kutya! - parancsolt rá Hugh. Csettintett egyet az ujjával

A kutya, elfordította a fejét; mintha azt kérdezte volna Hughtól, hogy komolyan gondolta-e a parancsot.

Hugh még egyet csettintett. Az állat rávicsorgott a fedélzetmesterre, odasétált a bérgyilkoshoz. Hugh megsimogatta. A kutya leült a lába elé.

- Minden rendben lesz. Majd én vigyázok rá...

- Kapitány, a sárkány egyre közelebb kerül hozzánk! - jelen tette az őrszem.

- Sárkány? Hugh az elf kapitányra nézett.

Bothar'el kapitány válasz helyett előremutatott..

Hugh a hajó oldalához ment, kinézett. Az égbolton közeledő sárkány még messze volt, alig lehetett látni; a teste csillámló ezüstcsíknak tűnt a lebegő jéggigászok között. Az ezüstcsík elején két rubin - a sárkány két szeme - vöröslött.

- Ismered ezt a sárkányfajtát, ember?

- Higanyszínű mondta Hugh. Elgondolkozott, aztán elf nyelven is elismételte a szót: - Silindistani.

- Nem tudjuk leahagyni - mondta Bothar'el kapitány. - Nézd, milyen gyorsan közeledik! Kénytelenek leszünk harcolni.

- Nem hiszem - mondta Hugh. Szerintem hamarosan találkozunk a gyerek apjával.

...

Az elfek nem szeretik a sárkányokat, nem bíznak meg bennük, az elf varázslók képtelenek mágikus hámot vetni rájuk. Az, hogy az emberek meg tudják tenni ezt, olyan kellemetlen érzéseket váltott ki az elfekből, mint egy gyulladt fog. A hajón tartózkodó elfeken a higanyszínű sárkány megjelentekor idegesség lett úrrá. A bestia remegve, vad vonaglásokkal a hajó köré tekerte hosszú testét. Az elfek forogva próbálták szemmel tartani a szörnyet. Amikor a sárkány feje túlságosan közel került hozzájuk ijedten hátrébb ugrottak. A hídon álló misztikus jót mulatott a rémüldözésükön. A szobormerev arcú varázslóról meg lehetett volna mintázni a büszkeség szobrát, de Hugh időnként látta, hogy a pillátlan szemekben vidám szikrák lobbannak, a vértelen ajkak széle mosolyra kunkorodik.

- Örökké az adósod vagyok, Bothar'el kapitány - mondta Sinistrad. - A gyermekem többet jelent a számomra, mint a Felsősíksík valamennyi kincse. - Lenézett a fiúra, aki a kezét szorongatta és őszinte imádatlással bámult fel rá. Sinistrad elmosolyodott.

- Örülök, hogy szolgálatot tehettem neked. Ahogy a fiú elmagyarázta, számkivetettek vagyunk Törvényen kívüliek. Meg akarjuk találni a rebellesek csapatait, csatlakozni szeretnénk hozzá. A fiad egyébként fizetséget ígért...

- Ó, természetesen meg fogjátok kapni, ami titeket illet. Ebben biztosak lehettek. De most szeretném, ha

szétnéznének varázslatos birodalmunkban, és találkoznának az enyéimmel. Ritkán kapunk vendégeket, és az igazat megvallva kezdünk ráunni egymás társaságára. - Sinistrad elhallgatott, aztán hozzátette: - Persze általában nem örülünk a látogatóknak, de ez az eset egészen kivételes.

A bérgyilkos Haplóra nézett, akit Sinistrad érkezése után a többiekkel együtt felkísértek a hídra. Hugh örült volna, ha tudja, Haplónak mi a véleménye a történekről. Azzal tisztában volt, hogy nem válhatnak szót, de beérte volna egy szemöldökvonogatással vagy egy kacsintással is, ami azt jelenthette, hogy Haplo sem harap rá a mézes gyümölcsre, amit a misztikus az orruk elé tartott.

Haplo azonban nem jelzett, olyan mereven nézte Sinistradot, mintha meg akarná számolni az arcán a pórusokat.

- Nem teszem kockára a hajóm épségét azzal, hogy keresztülvigyem ezen. - Bothar'el kapitány az égbolt felé bólintott. - Add nekünk azt, ami nálad van... - Az elf tekintete a misztikus ujjain csillogó gyűrűkre tévedt. -...és azonnal visszatérünk a saját világunkba.

Hugh tudta, az elf hiába vesztegeti a szót, Sinistrad nem fogja kiereszteni a hajót a kezei közül.

Nem is tette.

- Az utazás egy kicsit tényleg nehéz lesz, kapitány, de nem lehetetlen végrehajtani, és egyáltalán nem veszélyes. Vezetlek benneteket, megmutatom az átjárót, amelyen keresztülvághattok az égbolton. - Sinistrad körbenézett a hídon. - Remélem, nem akarod megtagadni az elfjeidtől az élményt? Még nem sokan látták birodalmunk csodáit...

A Felsősíki legendás gazdagságáról keringő pletykák és az ékszerek látványa, amelyeket a misztikus oly közömbösen viselt olyan lángot lobbantott fel az elfekben, amely pillanatok alatt elemésztette a félelmüket. Hugh sajnálta Bothar'el kapitányt, aki ugyan tisztában volt azzal, hogy éppen most készül belerepülni Sinistrad pókhálójába, de nem tudta visszatartani magát attól, hogy ezt megtegye. Talán jobb is így, gondolta Hugh. Ha kiadná a parancsot a visszafordulásra, akkor tényleg hazajuthatna... fejjel előre zuhanna le a Középsíkba.

- Jól van - mondta Bothar'el kapitány kelletlenül. Az elfek üdvözlőjét a kapitány egyetlen szemvillanással elnémította.

- Nem mehetnék veled, apám? A sárkányon? - kérdezte Bane.

- Dehogynem, fiam! - Sinistrad megsimogatta a gyermek szőke fejét. - Nagyon szeretnék köztetek maradni és elbeszélgetni veletek, különösen új barátomra, Görebre lennék kíváncsi... - Sinistrad a pecők felé biccentett, aki suta meghajlással viszonzta a gesztust. - ...de a feleségem már alig várja, hogy láthassa a gyermekét. Az asszonyok már csak ilyenek. De azt hiszem, éppen ezért szeretjük őket.

Sinistrad a kapitány felé fordult.

- Még sosem röptettem hajót, de azt hiszem, a legnagyobb problémát a szárnyakra lerakódó jég fogja jelenteni. Biztos vagyok benne, hogy képzett varázslótársam... - Meghajolt a hajó varázslója előtt, aki kimért bólintással viszonzta az udvariasságot. - ...le tudja olvasztani.

Sinistrad átölelte a fia vállát és felkészült rá, hogy visszajuttassa magát a sárkány hátára. A két test megfakult, áttetszővé változott. Sinistrad, mielőtt semmivé vált volna még egyszer Bothar'el kapitányra nézett.

- Kövesd a sárkányt! - mondta.

Sinistrad és Bane eltűnt.

A bérgyilkos Haplo mellé húzódott.

- Mi a véleményed? - kérdezte, miközben az elfek visszakísérték őket, Alfredet, Görebet és a kutyát a cellájukba.

- A varázslóról?

- Ki másról?

- Ó! Nagy a hatalma. - Haplo megvonta a vállát. - De közel sem akkora, mint vártam.

Hugh felhőrdült. Ő úgy vette észre, Sinistrad majdnem mindenható.

- Ő csak ember. Vagy te talán arra számítottál, hogy egy Sartannal találkozunk?

Haplo élesen Hughra nézett, de látta rajta, csak tréfának szánta a megjegyzést.

- Igen - felelte vigyorogva. - Egy Sartannal...

negyvenhetedik fejezet

AZ ÉGBOLT

A Carfa'shon csillogón örvénylő kristálysávot húzva maga után keresztülhajózott a lebegő jégtömbök között. A hajó varázslója mágikus meleget vont el a kabinokból és egyéb helyiségekből, és ezt a hőt a kötelekre, a szárnyakra és a hajótest külsejére irányította, hogy az esőként rájukzuhogó jégcseppek (amelyeknek Göreb szerint olyan hangja volt, mint a száraz borsónak) ne tegyenek kárt bennük.

Haplo, Göreb, Alfréd és Húgh a cellában, a kis vasfazék körül kuporgott. A kutya összegömbölyödött, az orrát a farka alá dugta, és elaludt.

Senki sem szólalt meg Görebet túlságosan lenyűgözte a látvány, és jobbára csak azzal foglalkozott, hogy mindent pontosan az agyába véssen. Haplón és Alfreden nem látszott, mi járhat a fejükben. Hugh megpróbálta végiggondolni a lehetőségeiket.

A gyilkosság kizárva. Egyetlen bérgyilkos sem vállalkozna arra, hogy végez egy varázslóval... hát még egy misztikussal! Ez a Sinistrad erős, hatalmas fickó. Mit nem mondok! Ez az ember maga az erő! Úgy zümmög a teste, mint a villámhárító rúd, a viharban.

Azért arra kíváncsi lennék, hogy mit akar tőlem azután, hogy egyszer már el akart tenni láb alól! Miért lettem egyszeriben ennyire értékes?

...

- Miért kellett idehoznom Hughot, apám?

A higanyszínű sárkány határozottan haladt a lebegő jégóriások között. Határozottan, de a szokásosnál jóval lassabban - Sinistrad ügyelt rá, hogy az elf hajó követni bírja a bestiát. A sárkányt felfigyeltette ez a lassúság, és az is idegesítette, hogy nem falhatja fel a hajó belsejében lévő édeskés szagú lényeket. A legszívesebben rájuk vetette volna magát, de ismerte Sinistradot és tudta, vele nem érdemes ellenkezni. Már számtalan mágikus csatát vívtak egymással, és mindig Gorgon volt a vesztes. Gyűlölte Sinistradot, de közben mégis tisztelte, és természetesen tartott tőle.

- Lehet, hogy szükségem lesz rá, Bane. Ha másért nem hát azért, mert ért a sárkányhajók repítéséhez.

- Nem ő az egyetlen. Itt van például az elfek kapitánya...

- Kedves gyermekem, még sokat kell tanulnod. Az lenne a leghelyesebb, ha azonnal elkezdenéd. Soha ne bíz meg az elfekben. Legalább annyira értelmeseek, mint az emberek, vágyják a bölcsességet, képesek a fejlődésre és sokáig élnek. A régi időkben olyan nemes volt a fajuk, hogy az emberek hozzájuk képest állatok voltak. De az elf varázslók mindig ellenünk fordultak. Az ellenségességüknek nagyon egyszerű a magyarázata: féltékenység.

- Láttam, ahogy a varázsló kivette a lelket az egyik halott elfből - szólt közbe Bane.

- Igen - mondta Sinistrad. - Ellenünk is hasonló módszereket akartam alkalmazni.

- Nem értelek, apám...

- Pedig nagyon fontos, hogy megérts, fiam. Minél hamarabb, mert szembe kell néznünk az elf hajó varázslójával. Most jól figyelj, röviden elmondom a mágia lényegét. A Szétválás előtt minden emberben ott voltak a spirituális és a fizikai mágia nyomai. A Szétválást követően a világ különböző elemekre bomlott. Ezt, legalábbis a Sartanok legendái szerint, a mágia segítségével hajtották végre.

- Minden faj használni akarja a mágikus erőket. Mindenki a saját céljaira. Az elfek leginkább, a spirituális mágiával foglalkoznak, amelyet arra akarnak felhasználni, hogy felfokozzák fizikai erőiket. Ők olyan tárgyakat akarnak ellátni mágikus erővel, amelyek aztán végrehajtják azokat a cselekvéseket, amelyekre ők nem képesek.

- Ilyen tárgy például a sárkányhajó - bólintott Bane.

- Igen. Ez is ilyen. Az emberek ezzel szemben képesek voltak uralmuk alá hajtani a fizikai világot, ezért a spirituális mágia révén akarnak még nagyobb hatalmat szerezni. Céljuk például az állatokkal való kommunikáció, a szelek irányának és erejének megváltoztatása, a kövek felemelése... Mivel a spirituális mágia iránt érdeklődünk kifejlesztettük magunkban a mentálmágiára való képességet. Fejlesztjük az elménket, hogy megerősödjünk és képesek legyünk megváltoztatni és befolyásolni a fizikai tÖrvényeket.

- Így tudtam repülni.

- Igen. Ha elf lennél már nem élnél, mert nem rendelkeznél ilyen képességekkel. Az elfek fizikai tárgyakba öntötték az erejüket, és tanulmányozták a mentális manipuláció művészetét. Az elf varázslók összekötözött kézzel tehetetlenek. Egy embervarázslónak viszont, ha megkötözik, elég, ha ráparancsol a kezére, hogy zsugorodjon össze a csuklója. És máris kiszabadul.

- Apám - nézett vissza Bane - , megállt a hajó!

- Ah, szóval megállt... Sinistrad türelmetlen sóhajjal hátralesett. - Az elfek varázslója legfeljebb a Második Házhoz tartozhat, ha csak ennyire és csak így képes távol tartani a jeget a szárnyaktól.

- Tehát van egy emberünk és egy elfünk, akik értenek a sárkányhajó röpítéséhez. - Bane, hátrafordult a sárkány nyergében, a hajóra nézett. Az elfek szekercékkel próbálták levérni a kötelekről a jégretegeket.

- Most ketten vannak - mondta Sinistrad. - De már nem sokáig...

...

Ha a varázsló használni akarja a hajót, akkor szüksége lesz valakire, aki képes irányítani. Hugh úgy érezte, megtalálta a választ a kérdésére. Elővette a pipáját, és kis adag dohányt tömött bele. Most két pilótája is van. Az elf, meg én. Sinistrad kijátszhat minket egymás ellen. Versengésre kényszeríthet bennünket. A győztes

életben marad, a vesztes elpusztul. Érdekes. Kíváncsi vagyok le tudnám-e győzni Bothar'el kapitányt?
Hugh meggyújtotta a pipáját, és lopva a társaira pillantott.
Göreb. Miért éppen Göreb. És Haplo. Ő hogy illeszkedik bele a képbe?

...

- Hoztál egy pecőket, fiam. Azt mondd, az övéi vezére?
- Hát, valami olyasféle. - Bane kényelmetlenül fészkelődni kezdett. - Nem az én hibám. A királyukat akartam elhozni... Ők „főművezetőnek” nevezik...
- Főművezető?
- ...de az a másik ember azt akarta, hogy Göreb jöjjön. - A fiú megvonta a vállát. - Így aztán ő jött.
- Melyik másik ember? - kérdezte Sinistrad. - Alfred?
- Nem, nem Alfred - mondta Bane komoran. A másik. A csendes. A kutya gazdája.
Sinistrad mága elé képzelte a hajó hídját és azokat, akiket rajta látott. Igen, valóban volt ott még valaki. Egy ember... Képtelen volt felidézni az arcát. Jellegtelen, szürke folt. Biztos ő származik az újonnan felfedezett síkról.
- Talán helyesebb lett volna, ha mágiát alkalmazol és elintézed, hogy azt akarja amit te akarsz. Nem próbáltad meg?
- De igen, apám! - Bane zavartan elpirult.
- És mi történt?
Bane lehajtotta a fejét.
- Nem sikerült.
- Micsoda? Lehetséges volna, hogy Triannak sikerült megzavarnia a téged körülvevő mágikus burkot? Vagy... Talán ennek az embernek van valamilyen védelmező amulettje.
- Nem, nincs ennek semmije a kutyáján kívül. Nem nagyon tetszik nekem. Jött. Nem akartam, hogy jöjjön, mégis itt van. Amikor megpróbálkoztam a varázslással kudarcot vallottam. Mindenki másra hatást tudok gyakorolni, de a delejes erő... erről a Haplóról egyszerűen visszapattant.
- Lehetetlen! Biztos van nála valami talizmán. Vagy lehet, hogy te rontottál el valamit.
- Nem, apám. Nincs talizmánja, és mindent jól csináltam.
- Bah! Mit tudsz te? Hiszen csak gyerek vagy. Szóval ez a Göreb valami forradalom vezetője odalent?
Bane lehajtotta, a fejét. Nem válaszolt. Gondolkozott.
Sinistrad megállította a sárkányt. A hajó esetenül bukdácsolt a láthatatlan ösvényen, a szárnyai a jégtömböket súrolták, amelyek pillanatok alatt képesek lettek volna összezúzni a hajótestet. A misztikus hátrafordult a nyeregben, megfogta a fia állát, felemelte a fejét. Fájdalmas volt a szorítása; Bane szeme megtelt könnyekkel.
- Jegyezd meg: ha kérdezek valamit azonnal felelj! Vita és kérdezősködés nélkül végrehajtod a parancsaimat. Mindig tisztelettel viselkedsz velem. Hiányzik belőled az alázat, de nem hibáztatlak. Eddig olyanok között éltél, akik kevesebbek nálad. Most viszont más lett a helyzet. Az apád vagyok. Engem muszáj tisztelned! Ezt jól véd az agyadba!
- Jól van - suttogta Bane.
- Jól va-an? - kérdezte Sinistrad fenyegetően. Még erősebben. szorította a fiú állát.
- Akarom mondani... Igenis, apám! - nyögte Bane.
Sinistrad elégedetten eleresztette a fiút, és egy furcsa félmosollyal jutalmazta engedelmességéért. Előrefordult, elindította a sárkányt.
A varázsló ujjai fehér csíkokat és bíborszínű foltokat hagytak a fiú arcán. Bane némán megpróbálta letörölni az álláról a fájdalmat. Visszapislogta a könnyeit, nyelt egyet.
- Még nem válaszoltál a kérdésemre. Ez a Göreb egy rebellió vezetője?
- Igen, apám.
- Tehát hasznos lehet a számunkra. Ha másra nem, akkor arra mindenképpen jó lesz, hogy információkat adhat a masináról.
- Készítettem néhány rajzot arról a gépről, apám.
- Igazán? - Sinistrad hátralesett. - Jók? Nem, most ne vedd elő. Elfújná őket a szél. Amint hazaérünk megnézem a műveidet.

...

Hugh lassan pőfékelve gondolkozott. Nem tudta, hogy a varázsló mit forgathat a fejében, de... Göreb hasznos lehet a számára, hiszen információkkal szolgálhat az Alsósíkról.
És Haplo? Őt mire használhatja?
Lehet, hogy csak véletlenül keveredett bele az ügybe? Nem... Hugh a férjira nézett. Haplo az alvó kutyával játszott: megfogta a farkát, az állat orrához érintette. A kutya tüszögött, felébredt, bosszúsan körülnézett.

Amikor nem találta az orrát csiklandozó legyet visszaaludt.

Hughnak eszébe jutott a drevlini tartály, ahová a pecők bezárták őket. Alfred érkezése előtt, amikor felriadt arra a zajra, Haplo már a rács alatt állt... Hugh elképzelhetetlennek tartotta, hogy Haplónak bármi köze lenne a véletlenhez. Minden amit tett egy terv részét képezte. De ki agyalta ki ezt a tervet?

Hugh a kamarásra pillantott: Alfred a semmibe révedt, az arca olyan volt, mintha ébren is rémálmokat látna. Mi történt vele az Alsósíkban? És mit keres itt? Mármint azon kívül, hogy hű szolgaként elkísérte a fiút.

Hughnak eszébe jutott valami. Hiszen nem is Bane hozta magával! A kamarás magától jött, senki sem hívta.

Miért?

...

- És mi a helyzet Alfreddel? - kérdezte Sinistrad. - Őt miért hoztad magaddal?

A sárkány egyre közelebb került az égbolt pereméhez. A jégtömbök kisebbek lettek, mind, nagyobb távolság volt közöttük. Előttük, a messzeségben, a jégtömbök mögött akár egy gyémántok közé helyezett smaragd, ott tündöklött az a valami, amit Sinistrad Felsősíknak nevezett.

Az elf hajó legénysége is megláthatta a Felsősíkot; a fedélzetről bágyadt üdvözlőmozgást hozott a szél.

- Rájött, hogy Stephen király meg akar öletni engem - felelte Bane az apjának. - Es elkísért, hogy megvédjen.

- Mit tud még?

- Tudja, hogy a fiad vagyok. Tud a varázserőmről.

- Erről mindenki tud. Éppen ettől ilyen hatásos. De nem erre gondoltam. Alfred tudja, hogy manipuláltad a szüleidet és azt az ostoba Triant? Tudja, hogy a te parancsodra úztek el a királyi udvorból? Ezért jött ide?

- Nem. Alfred azért van itt, mert ügyefogyott. Mellettem kellett maradnia, mert nem elég okos ahhoz, hogy bármi mást tegyen.

- Még hasznát veheted ha visszatérsz. Igazolni fogja majd a történetedet.

- Visszatérek? Hová? - Bane riadt arcot vágott. Az apjára csimpaszkodott. - Veled akarok maradni!

- Mi lenne, ha pihennél egy kicsit? Hamarosan hazaérünk. Szeretném, ha jó benyomást gyakorolnál a barátaimra.

- És anyámra? - Bane kényelmesen elhelyezkedett a nyeregben.

- Igen, igen, az anyádra is. Most hallgass. Közeledünk a kupolához. Kapcsolatba kell lépnem azokkal, akik várnak ránk.

Bane az apja hátára hajtotta a fejét. Alfreddel kapcsolatban nem mondott igazat. Nem mesélte el azt a különös esetet, amikor az erdőben rázuhant az a fa. Alfred azt hitte, még nem tértem magamhoz. Tévedett. Láttam, hogy mit csinált. Mindent láttam, csak... nem tudom, hogy mi volt az. De idefőnt majd kiderítem. Talán megkérdem az apámat. De nem most. Addig nem, amíg nem tudom, hogy mire gondolt amikor azt mondta: „visszatérek”. Addig megtartom magamnak Alfred titkait.

Bane közelebb húzódott Sinistradhoz, és becsukta a szemét.

...

Hugh kiverte a hamut a pipájából, aztán gondosan eltette. Tudta, egész végig tudta, hibát követ el azzal, hogy feljön ide. De nem tehetett mást. A kölyök megdelejezte...

Hugh úgy vélte, felesleges azon törnie a fejét, milyen lehetőségei vannak, mert nincs egy sem.

negyvennyolcadik fejezet

ÚJREMÉNY, FELSŐSÍK

A misztikus és a higanyszínű sárkány vezetésével a Carfa'shon keresztüllebegett a Felsősíkot körülvevő mágikus kupolán. Az elfek, az emberek és a pecők az ablakok előtt állva bámultak ki az alattuk megjelenő csodálatos világra. Elkápráztatta őket a különleges szépség, a grandiózus látvány; és közben mindannyian arra gondoltak, milyen hatalmasok lehetnek azok a lények amelyek létrehozták ezt a pompát. Néhány perccel később maguk mögött hagyták a csillámló jég fagyos világát, és megérkeztek a szivárványszínű ég alá, a napfényes zöld földre. Az elfek megszabadultak prémkabátjaiktól. A jég lassanként leolvadt a hajóról, esőcsöppekké válva lecsorgott a szárnyakról. Akiknek nem kellett minden figyelmüket a hajó röptésének szentelniük azok ámuldozva figyelték a varázslatos tájat. A dús növényzet, a magas fák, a füvel borított dombok láttán majdnem mindenkinek az volt az első gondolata, hogy a világnak ezen a részén rengeteg víz van. Itt-ott óriási tornyok meredtek az égre; széles utak kígyóztak a völgyekben, a dombok oldalán.

Sinistrad a hajó előtt repült, a higanyszínű sárkány üstökösként suhant a napfényben fürdő táj fölött. A kecses sárkányhajó hozzá képest ormóttan, lassú behemót volt csupán. Az elfek követték vezetőjüket. A látóhatár szélén hamarosan feltűnt egy toronycsoport. Sinistrad ennek irányába fordította a sárkány fejét. Ahogy az elf hajó közelebb ért a fedélzeten lévőkhöz láthatták, hogy a tornyok egy gigantikus városhoz tartoznak.

Hugh egyszer, még akkor, amikor rabszolga volt, eljutott Aristagon fővárosába, amelyre az elfek oly büszkék voltak - nem is ok nélkül. A koralitból készült épületek, az elf mesterembereket dicsérő építmények valóban bámulatosak voltak, de Tribus ékkövei hitvány kis hamisítványoknak tűntek azokhoz képest, amelyekhez egyre közelebb került a sárkányhajó. A város mintha zöld bársonyra szórt rubinok, zafírok és gyémántok halmaza lett volna.

Tiszteletteljes, már-már áhítatos csend ereszkedett az elf hajóra. Senki sem szólt, senki sem akart ostoba szavakkal véget vetni a szép, álomnak. Hughot a Kir-szerzetesek arra tanították, hogy a szépség múlandó, és az ember bármit létrehozhat, de munkájának gyümölcse egy idő után mindig porrá omlik. Hugh még soha életében nem látott olyasmit, ami meghazudtolta volna ezt az állítást, de most úgy érezte, a szerzetesek mégis tévedtek. Göreb arcán könnyek csorogtak, újra és újra levette a szemüvegét, hogy megtörölje a párás lencséket. Alfred mintha megfedkezett volna a lelkében dúló viharról, a szenvedésről, ellágyult arccal, kissé melankolikusan figyelte a várost. Ami Haplót illeti... Nos, rajta nem lehetett látni, hogy a látvány milyen hatást gyakorol rá. Talán ő volt az egyetlen az egész hajón, aki langy érdeklődéssel nézelődött. Nincs ebben semmi furcsa, gondolta Hugh. Az ő arcán sosem látszik sem a félelem, sem a boldogság, sem az aggodalom, sem a düh. A bérnyilkos figyelmebben szemügyre vette Haplót, és felfedezte az arcán az érzelmek ránczá változott nyomait. Haplo ábrázata olyan volt, mintha szánt szándékkal kitépte volna a szívéből, a lelkéből az érzéseket, mintha az arcát is alkalmatlanná változtatta volna arra, hogy bármit kifejezzon. Nem is csoda, hogy állandóan a kardomhoz kapok amikor ránézek. Azt hiszem, sokszor jobban örülnék egy őszinte ellenségnek, mint egy ilyen barátnak, mint ő...

A kutya Haplo lába előtt ült, és sokkal érdeklődőbben figyelt, mint Haplo. Hirtelen hátrarántotta a fejét, az oldalához nyomta az orrát - mintha azt akarta volna kiszimatolni, hogy a testének melyik pontját kezdje el vakarni.

Az elf hajó bejutott a városba. Alacsonyan lebegett a széles, virágos utcák fölött, a magas épületek között. A hajó utasai közül senki sem tudta megállapítani, miből készültek az épületek. Simák voltak és karcsúak; a színük azokra a gyöngyökre hasonlított, amelyeket nagy ritkán a koralittömbök közt találtak. Az elfek lélegzetvisszafojtva egymásra sandítottak. Egyetlen ilyen gyöngytégla gazdagabbá tette volna őket a királyuknál. Hugh elégedetten dörzsölgette a kezét. Egyre kellemesebben érezte magát. Megcsinálta a szerencsáját! Gazdag lesz! Ha sikerül élve kijutnia innen...

Lejebb ereszkedve látták, hogy az elsuhanó hajó alatt kíváncsian figyelő emberek állnak. A tömeg megtöltötte az utcákat. Több ezren lakhatnak ebben a városban, gondolta Hugh. Sinistrad egy óriási parkhoz, vezette a hajót, lefékezte a sárkányát és jelzett az elfeknek, itt leereszthetik a horgonyt. A parkban csapatnyi varázsló gyűlt össze, mind az érkezőket figyelték. Bár még egyikük sem látott ilyen sárkányhajót úgyesen elkapták és a fák köré tekerték az elfek által kihajított kötelek végét. Bothar'el kapitány majdnem teljesen behúzta a szárnyakat. Hughot és a társait felvezették a hídra. Ugyanabban a pillanatban érkeztek meg amikor Sinistrad és Bane megjelent az elfek előtt. A misztikus meghajolt Bothar'el kapitány előtt.

- Gondolom, nem volt nehéz az út. Remélem, a jég nem tett kárt a hajótokban.
- Csak apróbb sérüléseket szenvedtünk - felelte Bothar'el kapitány. - Hamar ki tudjuk javítani a hibákat.
- Népem örömmel biztosítja számátokra a szükséges anyagokat. Kötelek, fa,...
- Köszönöm, ilyesmire nem lesz szükségünk. Már megszoktuk, hogy azzal dolgozzunk amink van. - Bothar'el kapitányt nem szédítette meg a birodalom és a város szépsége. Nem feledkezett meg arról, hogy idegenként érkezett egy ellenséges faj központjába. Hugh egyre elismerőbben pillantgatott az elfre. Megkönnyebbült; legalább Bothar'el kapitányt nem neki kellett figyelmeztetnie az esetleges veszélyekre.

Sinistrad nem bántódott meg. Szívélyes mosollyal az arcán közölte, hogy reméli, a legénység tagjai minél hamarabb elhagyhatják a hajót, és megismerhetik a város nyújtotta élvezeteket. Felajánlotta, hogy felküld néhány embert, akik majd őrzik a rabszolgákat.

- Köszönöm. A tisztjeimmel együtt elfogadjuk a meghívásodat, de nem most. Egyelőre dogunk van. És különben sem szeretnék titeket terhelni a rabszolgáink ügyeivel.

Sinistrad e szavak hallatán bizonyára felvonja a szemöldökét, ha van neki ilyesmi. A homlokán vékony ráncok jelentek meg, a mosolya sötétebb lett. Meghajolt, és így felelt:

- Ha akarnám, öt perc alatt rendbe tudnám tenni a hajótokokat.

Bothar'el kapitány is meghajolt, ő is elmosolyodott.

- Inkább mi magunk csinálnánk...

Sinistrad tekintete Hughra, Göbre és Alfredre siklott. Amikor Haplóra nézett mintha mélyebbé vált volna a két szeme közti ránc. Haplo némán, nyugodtan viszonzta a pillantását. Olyan ártatlan képet vágott, hogy Sinistrad arca kisimult.

- Remélem, kapitány úr - mondta Sinistrad - az ellen nem emelsz kifogást, hogy magammal vigyem az

utasaidat. Szeretném, ha vendégül láthatnám őket a házámban; ha találkoznanak a feleségemmel. Mélyen hálásak vagyunk nekik gyermekünk megmentéséért.

Bothar'el kapitány azt felelte, hogy biztosra veszi, az utasok szívesen elfogadják a meghívást, mert már nagyon unatkozhatnak a hajón. Hugh értett a szóból, felfogta, hogy az elf minél hamarabb szeretne megszabadulni tőlük.

Kinyílt a hajó kapuja, kidobták a kötélhágcsót. Sinistrad és Bane a tőlük már megszokott módon tűnt el a hídról, a többiek lemásztak a hágcsón. Utolsóként Hugh hagyta el a hajót. A kapuban állva figyelte, ahogy a társai lassan, ügyetlenül lemásznak, amikor valaki megérintette a karját.

Megfordult. Bothar'el kapitány állt előtte.

- Igen - mondta Bothar'el kapitány. - Tudom, hogy Sinistrad mit akar, és minden tőlem telhetőt megteszek annak érdekében, hogy ne kapja meg. Ha visszajöttök a pénzzel, mind elmegyünk innen. Addig fogunk várni rátok, amíg biztonságos. - Az elf szája megrándult. - Mindenképpen szeretném megkapni a fizetségemet!

Éles kiáltás jelezte, hogy Alfred szokás szerint elügyetlenkedett valamit.

Hugh nem felelt. Mit mondhatott volna? Mindent értett, és tudta, Bothar'el kapitánynak igaza van. Elindult lefelé a hágcsón. A többiek már lent vártak rá. Haplo és Göreb a félig ájult Alfredet próbálta felállítani a földről. A kutya a kamarás arcát nyalogatta.

Hugh, ahogy az állatra nézett, elcsodálkozott. Hát ez meg hogy jutott le? Még sosem hallott olyan négy lábú lényről, amely képes lett volna leereszkedni egy ilyen kötélhágcsón. Megkérdezte a társait, hogy a kutya hogy csinálta a dolgot. Senki sem tudott válaszolni neki - senki sem látott semmit.

...

Húsz misztikus - tíz férfi és tíz nő - fogadta őket. Sinistrad bemutatta nekik a misztigurukat, a mágikus művészetek tanító - it a város vezetőit. Hughnak feltűnt, a varázslók között Sinistrad a legfiatalabb. Néhányuk nagyon vénnek tűnt, az arcuk olyan ráncos volt, hogy a redők közül alig látszott ki a szemük, de a tekintetük elárulta, hosszú életük során rengeteg bölcsességre tettek szert. A legtöbben középkorúak voltak; az arcuk sima volt, sűrű hajuk legfeljebb a halántékuk táján őszült. Kedvesen, udvariasan viselkedtek, üdvözölték a vendégeket, és közölték, minden tőlük telhetőt megtesznek azért, hogy emlékezetes legyen az itt tartózkodásuk.

Emlékezetes! Hugh biztos volt benne; hogy ez valóban így lesz. A varázslók a bemutatkozás során nem néztek a szemébe, az arcukon nem látszottak érzelmek - mintha gyöngyből faragták volna ki a fejüket.

Hughban egyre erősebbé vált az a kellemetlen érzés, ami mindig akkor vett erőt rajta, amikor veszélyes helyzetbe került. Aztán...

Aztán történt valami, ami igazolta balsejtelmeit.

- Eszembe jutott, barátaim - mondta Sinistrad -, hogy talán szeretnétek megismerni városunk csodáit. Az otthonom nincs messze innen, amíg odaérünk esetleg szétnézhetnétek Újreményben.

A vendégeknek tetszett az ötlet. Miután meggyőződtek arról, hogy Alfrednek nem történt komolyabb baja (csak a fejére szerzett egy újabb dudort) elindultak Sinistrad után. A varázslók nem tartottak velük, leültek a park fűvére, a fák alá. Nem beszélgettek, egyetlen szót sem szóltak egymáshoz. A kísérteties csendben Hugh arra gondolt, hogy ennél még a Fantasztikus állandó dübörgése is kellemesebb volt.

Kijutottak az útra, megálltak a csillámló épületek tövében, amelyek csúcsukkal a szivárványszínű ég hasát karcolták. A boltíves kapukon keresztül hűvös, árnyas udvarokra lehetett bejutni. A boltíves ablakok mögé belesve Hugh uralkodói pompát vélt felfedezni minden helyiségben.

- A bal oldali épületek a mágiauniversitashoz tartoznak. Itt tanulnak az ifjaink. Jobbra professzorok és a diákok szállásai láthatók. Az a magas épület a kormányunk székhelye, itt szoktak ülésezni a tanácsunk tagjai... Velük találkoztatok az imént. Ah, igen. Szeretném felhívni valamire a figyelmetek. - Sinistrad, aki eddig a fiát átölelve haladt a vendégek előtt hirtelen megállt és visszafordult. - Az épületek mágikus anyagból készültek, és nem... Hogy is mondjam, hogy megértsétek? Ezek az anyagok nem erről a világról valók, ezért nem lenne bölcs dolog, ha megérintenének a falakat. Ah! Hát te nem értesz a szóból?

Az állandóan kíváncsi pecők kinyújtotta a kezét és végighúzta az ujjait az egyik sima, gyöngyfényű kövön. Éles sístergés hallatszott. Göreb fájdalmasan felkiáltott és visszarántotta a kezét. A kő megperzselte az ujjai végét.

- Nem érti a nyelvedet mondta Alfred. Rosszallóan a varázslóra nézett.

- Akkor jó lenne, ha valaki tolmácsolna - mondta Sinistrad. - Legközelebb az életével fog fizetni ezért.

Göreb a szájába kapta megpörkölődött ujjait, és döbbsenten bámult az épületekre. Alfred halkán tolmácsolta neki Sinistrad figyelmeztetését.

Tovább mentek. Újabb csodák tűntek fel előttük. Az út mellett emberek jártak-keltek. Egyikük sem beszélt, egyikük sem nevetett, furcsa, hátborzongató csendben tették a dolgukat.

Alfred és Göreb lépést tartott Sinistraddal és Bane-nel. Hugh szorosan mögöttük lépkedett, amíg fel nem tűnt neki, hogy Haplo lemaradt a társaságtól. A bérnyilkos megállt. Csak ekkor látta, hogy a kutya feltűnően biceg. Haplo intett Hughnak, várja meg.

Eltartott egy darabig míg Haplo és a kutya Hugh mellé ért, a többiek már jócskán lehagyták őket. Az állat szemmel láthatóan rosszul érezte magát. Haplo megállt, letérdelt mellé, és megvizsgálta a sérülését. Hugh leguggolt.

- Mi baja a kutyádnak?

- Semmi. Csak mutatni akartam neked valamit. Nyújtsd ki a kezéd, és érintsd meg a mögöttem lévő falat.

- Megőrlöttél? Nem akarom megégetni az ujjamat!

- Csak csináld! - mondta Haplo halvány mosollyal. A kutya úgy vigyorgott Hughra, mintha valami csodálatos titok tudója lenne. - Nem lesz semmi bajod.

Hugh úgy érezte magát, mint azok a gyerekek, akik képtelenek ellenállni a veszély kísértésének. Vonakodva bár, de megérintette a gyöngyfényű falat. Arra számított, hogy fájdalom hasít az ujjába, de...

Semmit sem érzett. Semmit!

Az ujjai keresztülhatoltak a kövön. Az épület semmivel sem volt szilárdabb egy felhőnél.

- Mi a...?

- Illúzió - mondta Haplo. Megpaskolta a kutyája farát. - Menjünk, a varázslók minket néznek. Tüske ment a mancsába! - kiáltotta oda Sinistradnak. - Kihúztam! Most már minden rendben lesz vele.

Sinistrad gyanakvóan végigmérte Haplót; azon tűnődhetett, hogy szedhetett össze a kutya egy tövist éppen itt, a város közepén. Tovább ment, bár ezután egy kicsit erőltetettnek tűnt az, ahogy Újremény csodáiról beszélt.

Hugh óvatosan oldalba bökte Haplót.

- Miért?

Haplo megvonta a vállát.

- Van még valami - mondta halkan. Alig mozdította a száját, hogy Sinistrad, ha esetleg hátranéz, ne vehesse észre, hogy beszél. Nézd meg jobban ezeket az embereket!

- Csendes csürhe. Ennyi.

- Nézd meg őket! Figyelmesen!

Hugh szemügyre vette a tömeget.

- Van bennük valami különös - ismerte el. - Olyan... - Elhallgatott.

- Ismerősek?

- Igen. Ismerősek. Valahol már láttam őket. De nem, ez lehetetlen!

- Pedig lehetséges. Mindig ugyanazt a húszt ember látod.

A következő pillanatban Sinistrad - mintha meghallotta volna Hugh és Haplo szavait - megállította a menetet.

- Ideje, hogy átmenjünk szerény otthonomba - mondta. - Az asszonyom már vár minket.

negyvenkilencedik fejezet

KOMORVÁR, FELSŐSÍK

A higanyszínű sárkány átvitte őket Sinistrad otthonába, amely tényleg közel volt a parkhoz. A kastély mintha egy felhőn lebegett volna. Ahogy hátranéztek a lélegzetük is elállt a látványtól. Újremény, ahogy kibontakozott a ritkás párafelhők közül.. egyszerűen gyönyörű volt.

Hugh azonban nem élvezte a látványt. Úgy érezte, sűrű felhők kavarognak az agyában. Azok az épületek, azok az emberek... Nem léteztek. Egy álom részei voltak csupán.

De ki álmodhat ilyet? És miért hívták... Nem! Miért kényszerítették őket arra, hogy részt vegyenek ebben az álomban?

Amikor megérkeztek a kastélyba Hugh első dolga az volt, hogy megbökdöste a falakat. Haplo hasonlóképpen cselekedett. Egymásra néztek. A fal szilárd volt. A kastély valóban létezett.

A lépcsőn egy nő közeledett feléjük. Vajon valóságos?, tűnődött Hugh.

- Ah, hát itt vagy, kedvesem? Azt hittem, odakint fogsz várni ránk, hogy minél előbb találkozhas a fiaddal.

A kastély előcsarnoka óriási volt. A közepén lévő márványlepcső olyan széles volt, hogy egy kiterjesztett szárnyú harci sárkány is fel tudott volna masírozni rajta. A falak belül is olyan simák és opálosak voltak mint kívül. Gyönyörűen csillámlottak a kastélyt körülvevő felhőkön keresztülszűrő napfényben.

A falakra pompás, színes szőnyeget akasztottak. A bútorokon, a masszív faszekrényeken, a faragott, magas támlájú székeken látszott, hogy ritka és értékes darabok. Itt-ott ősrégi, különleges fémötvözetekből készült páncélok álltak őrt. A lépcsőt vastag, sima gyapjuszőnyeg borította.

A nő félúton megállt. Nem mozdult, megdelejezetten meredt a gyermekre. Bane közelebb húzódott Sinistradhoz, a kezét szorongatta. A nő megérintette nyakában a medált, a másik kezével pedig a lépcső korlátjára támaszkodott. Nem azért állt meg, mert ünnepélyesen akart megjelenni; nem azért, hogy minden tekintet feléje forduljon mielőtt tovább indul. Hugh látta rajta, egyszerűen képtelen megmozdulni.

Hugh korábban már többször elgondolkozott azon, milyen nő lehet Bane anyja. Milyen anya az olyan, aki belemegy egy ilyen gyerekcserébe? Gonoszságban nem sokkal maradhat le az apától.

Most azonban, hogy a saját szemével látta az asszonyt, a bérgyilkos rájött, ő is áldozat csupán. Sinistrad ambícióinak áldozata...

- Kedvesem! Gyökeret eresztett a lábad? - Sinistrad bosszúsnak tűnt. - Miért nem szólalsz meg? A vendégeink...

Az asszony térde megroggyant. Hugh gondolkodás nélkül odarohant hozzá, a karjai közé kapta az elernyedő testet.

- Tehát ő az anyám - mondta Bane.

- Igen, fiam - felelte Sinistrad. - Uraim, ismerjétek meg a feleségemet, Iridalt. - A mozdulatlan testre bökött. - Bocsnatot kell kérnem a nevében. Gyenge, nagyon gyenge... Nos, uraim, kövessetek. Megmutatom a szállásotokat. Biztosra veszem, hogy pihenni szeretnétek a hosszú út után.

- És mi lesz a feleségeddel? kérdezte Hugh. Az orrát megcsapta a nő bőrének kellemes levendulaillata.

- Vidd fel a szobájába. - Sinistrad szenvtelenül az asszonyra nézett. - Az emeleten van, a balkon mellett a második ajtó balra.

- Nem kellene idehívni hozzá egy cselédet?

- Nincsenek szolgálk. Ööö... zavarónak tartottam a jelenlétüket. Iridal remekül elboldogul majd. Attól tartok, nektek is egyedül kell gondoskodnotok magatokról.

Sinistrad és Bane jobbra fordult - egyikük sem nézett hátra, hogy a vendégek követik-e őket -, és beléptek azon az ajtón, amely a varázsló parancsára jelent meg a falon. A többiek nem mentek rögtön utánuk. Haplo tétován körülnézett, Alfred szemmel láthatóan azon tépelődött, hogy a herceget kövesse vagy az ájult nőnek segítsen, akit Hugh tartott a karjai közt. Göreb rémülten meredt a falon megjelent ajtóra, a szemét dörzsölgette, és közben arra gondolt, milyen jó lenne, ha a súlyos csendet megtörné valami dobogás, huhogás vagy kattogás.

- Jó lenne, ha követnétek, uraim. Egyedül nem igazodtok el a kastélyban. Csak néhány állandó szobánk van, a többi csak akkor jelenítem meg, ha szükség van rájuk. Tudjátok, nem szeretem a felesleges fényűzést.

Mindenkit meglepett a kijelentésével. A férfiak beléptek az ajtón. Göreb visszahúzódott ugyan, de Alfred szelíd noszogatására ő is követte a misztikust. Hugh körülnézett; a kutyát kereste.

Az állat ott állt a lába mellett.

- Menj! - szólt rá Hugh. Nem túl erősen belerúgott a kutyába.

Az állat kitért a rúgás elől, érdeklődve Hughra nézett, félredöntötte a fejét. A fülét hegyezve a lépcsőn maradt.

Hugh karjai közt a nő erőtlenül felnyögött. A bérgyilkos a társai után pillantott, majd megfordult, és felvitte az asszonyt a lépcső tetejére. A folyosó hosszú volt, de a teher nem bizonyult nehéznek.

Hugh bevitte a nőt a szobájába. Könnyen megtalálta a helyiséget: az ajtó félig nyitva volt; odabentről levendulaillat áradt ki. Az első helyiség a nappali volt, a második az öltözőszoba, a harmadik a háló. Hugh, miközben átvitte az asszonyt az ágyához csodálkozva nézett körül. A szobákban alig voltak bútorok. Csak néhány dekorációt látott, azokat is vastagon beleperte a por.

Sinistrad asszonyának lakosztálya komor és rideg volt, még csak nyomát sem lehetett felfedezni benne az előcsarnokot jellemző pompának.

Hugh lefektette Iridalt az ágyra, betakarta, aztán felegyenesedett és lenézett rá.

A nő fiatalabb volt, mint amilyennek első pillantásra tűnt. A haja fehéren csillogott, de sűrű volt és selymes. Az arca bájos, ráncatlan. A bőre sápadt. Holtsápadt...

Mielőtt Hugh bármit tehetett volna a kutya az ágy mellé furakodott, és végignyalta Iridal kezét. A nő megmozdult. Lassan kinyitotta a szemét. Felnézett Hughra, és...

A félelem eltorzította a vonásait.

- Menj el! - suttopta. - Menj már!

...

... A hideg reggelen kántálás köszöntötte a napot. A fekete csuhás szerzetesek dala sötét ködként ereszkedett rá a falura; a hangok elriasztották a dögevő madarakat.

...minden gyermek születésével
halál csepeg szívünkbe,
az igaz, ami fekete, mi tudjuk már,
mindig, mindig visszatér a halál...

Hugh és a többi fiú reszketve, vékony ruhában, mezítláb, félig kábultan, összefagyva botorkált a szerzetesek után. Már alig várta, hogy megcsapja annak a rettenetes tűznek a melege, amely hamarosan

meggyullad a faluban.

Egyetlen élő mbert sem látott, az utcákon mindenütt holtak heverték. Halottak, akiknek kórságrágta testét a saját hozzátartozóik hajították ki, hogy aztán eltűnjenek, elrejtőzzenek a Kir-szerzetesek elől. Néhány ajtó előtt élelemmel megrakott kosarak, vízzel teli korsók álltak - a falu így akarta megfizetni a csuhások szolgálatait.

A szerzetesek már hozzászoktak ehhez. Érzelmek nélkül végezték gyászos, undorító munkájukat, összegyűjtötték a testeket, kihordták egy térre, ahol az árvák már megrakták a máglyát. Hugh és a többi fiú végigrohant az utcákon. Összegyűjtötték az adományokat, amelyeket majd visszavisznek magukkal a rendházba. Amikor az egyik ajtó elé ért és lehajolt, hogy kiemelje a vekni kenyeret a kosárból, Hugh valami neszre lett figyelmes. Benézett a házba.

- Anyám - mondta a kisfiú, és közelebb lépett az ágyban fekvő nőhöz. - Éhes vagyok. Miért nem kelsz fel? Már reggeliznünk kéne!

- Ma nem tudok felkelni, kedvesem. - Az anya hangja szelíd volt ugyan, de más lehetett mint máskor, mert a gyerek ijedten nézett rá. - Ne, édesem! Ne gyere közelebb hozzám! Nem szabad...

A nő mély lélegzetet vett. Hugh hallotta hogy zihál a tüdeje. Az asszony arca már olyan fehér volt, akár az utcán heverő holtaké. Valamikor nagyon szép lehetett.

- Hadd nézzelek, Mikal! Légy jó kisfiú amíg... amíg beteg vagyok. Megígéred? Ígérd meg!

- Igen, anyám. Megigérem.

- Menj most! - mondta a nő halkan. Megmarkolta a takarója szélét. - Menned kell... Eredj, hozz vizet. Menj már!

A gyermek megfordult és az ajtó előtt álló Hugh felé szaladt. Hugh látta, ahogy az asszony testét összerántja a fájdalom, és látta azt is, ahogy a görcs után elernyed. Örökre.

A nő szeme a mennyezetet bámulta.

- Vízet kell hoznom, vizet az anyámnak! - nézett fel a kisfiú Hughra. Ő nem látta, hogy az anyja meghalt.

- Majd én segítek - mondta Hugh. - Fogd ezt! - A kisfiú kezébe nyomta a kenyeret. A kölyöknek hozzá kell szoknia az új életéhez.

Hugh kézen fogta a kisfiút, elvezette a háztól. A gyermek azt a kenyeret szorongatta, amelyet a nő, az anyja azelőtt sütött, hogy ledöntötte a lábáról a betegség. Az asszony érezhette, közel jár hozzá a halál.

Ahogy egymás mellett lépegettek Hugh szinte hallotta a nő utolsó parancsát; hallotta, ahogy elküldi maga mellől a kisfiát, hogy az ne láthassa a halálát.

- Menj már!

...

Víz. Hugh felemelte a kancsót, vizet öntött az egyik kehelybe.

Iridal nem vette le a szemét a férfiról.

- Te! - A hangja halk volt és erőtlen. Te is... közülük való vagy? A fiammal jöttél?

Hugh bólintott. A nő félig felült az ágyban, a könyökére támaszkodott. Az arca sápadt volt, a szeme láztól csillogott.

- Menj! ismételte. Halkan, reszkető hangon ejtette ki a szót. - Rettenetes veszélyben vagy! Hagyd el ezt a házat! Most, azonnal!

A szeme... A nő szeme megdelejezte Hughot. Mélyen ülő szemek voltak, szivárványszín íriszekkel. A fekete pupillák úgy csillogtak, mintha villámok cikázták volna bennük.

- Hallod amit mondok? - kérdezte a nő.

A szavak értelem nem jutott el Hugh tudatáig. Valami veszélyről beszél...

- Tessék, idd meg ezt. - A nő felé nyújtotta a poharat.

Az asszony dühösen félresöpörte a bérgyilkos kezét. Az üvegkehely szilánkokra tört a padlón, a víz szétfolyt.

- Azt akarod, hogy én is részese legyek a halálotoknak?

- Milyen veszélyről beszélsz? Miért kell elmennünk?

A nő visszadőlt a párnájára. Nem válaszolt. Hugh közelebb húzódott hozzá. A nő reszketett a félelemtől.

- Miféle veszélyről beszélsz?

Hugh lehajolt, felszedegette a padlóról az üvegcserepeket. Közben az asszonyt nézte.

A nő megrázta a fejét, riadtan körülnézett a szobában.

- Nem... Már így is eleget mondtam. Talán túl sokat... Neki mindenütt ott van a szeme és a füle! - Görcsösen behajlította az ujjait. - Mindenütt!

A bérgyilkossal már régen nem fordult elő, hogy ráérezett volna mások fájdalmára; jó ideje már a saját kínját sem fogta fel. Most azonban valahonnan a lelke legmélyéről emlékek és érzések törtek elő. Olyan emlékek és érzések, amelyek eddig halottan heverték benne; amelyek most kinyújtották csontkezű ket, és belevájták a körmüket a lelke falába.

Hugh keze megrándult. Az üvegcsilánkok a tenyerébe mélyedtek.

A fájdalom feldühítette.

- Mit csinállok én ezekkel a cserepekkel?

Iridal erőltlenül legyintett. A férfi kezéből eltűntek az üvegdarabok.

- Sajnálom, hogy megvágta kezed - mondta tompa, élettelen hangon. - Ha maradsz ugyanígy ártani fogsz magadnak.

Hugh elfordult, kinézett az ablakon. Mélyen alattuk, a kavargó ködfátylak mögött ott csillogott a kastély köré tekeredő sárkánytest. A bestia halk, mély hangon mormolt. - talán azt ismételte, mennyire gyűlöli a varázslót.

- Nem mehetek el - mondta Hugh. - A sárkány odakint van. Örökös...

- Aki nagyon akarja az megtalálhatja a módját, hogyan játssza ki a higanyszínűt.

Hugh hallgatott. Nem akarta elmondani a nőnek az igazságot mert félt a választól.

De... muszáj volt megtudnia!

- Nem mehetek el. Varázs van rajtam... A fiad magához kötött.

Iridal összerezzen, szánakozó tekintettel felnézett a férfira.

- Az a varázs csak azért működik, mert te így akarsz. A te akaratod táplálja. Már régen megtörhetted volna, ha elszámod rá magad. Az a Trian nevű varázsló már rájött erre. Te törödsz a fiúval. A törődés pedig olyan, akár egy láthatatlan börtön. Tudom... Én aztán igazán tudom!

A kutya, amely eddig Hugh lába mellett, elnyújtózva feküdt a padlón, hirtelen felült, és vad tekintettel körülnézett.

Iridal lélegzet után kapkodott.

- Jön! Menj, menj, gyorsan! Már túl régóta vagy itt.

Hugh sötét, elszánt arccal állt.

- Ó, menj már! Kérlek! - rimázkodott Iridal. Kinyújtotta a kezét. - Az én kedvemért! Engem fog megbüntetni ha itt talál!

A kutya felállt, a külső szoba felé indult. Hugh még egyszer visszanézett az ágyban fekvő nőre. Talán tényleg az lesz a legjobb, ha elmegyek, gondolta. Időre volt szüksége ahhoz, hogy átgondolja az asszonytól hallottakat.

Ahogy kilépett az ajtón Sinistraddal találta szemben magát.

- Az asszonyod pihen - mondta Hugh, hogy megelőzze a varázsló kérdését.

- Köszönöm. Biztosra veszem, hogy gondoskodtál a kényelméről. - Sinistrad pillátlan szeme végigpillantott Hugh izmos karján, erős testén. A vékony ajkakon sejtelmes mosoly jelent meg

Hugh elvörösödött a dühtől. Elindult, hogy ellépjen a varázsló mellett, ám Sinistrad oldalra mozdult és elállta az útját.

- Megsérültél - mondta a misztikus. Előrenyúlt, megfogta Hugh kezét, a fény felé tartotta a tenyerét.

- Semmiség! Csak egy törött üveg...

- Ej-ej-ej. Nem hagyhatom, hogy a vendégeim megsebesüljenek! Engedd meg... - Sinistrad a bérnyílkos tenyerére tette póklábakként reszkető ujjait. Lehunyta a szemét, összpontosított. A seb összezárult. A fájdalom semmivé vált.

Sinistrad mosolyogva kinyitotta a szemét.

- Nem a vendégeid vagyunk - mondta a Kéz. - A foglyaid.

- Kedves uram - felelte a misztikus -, csak töletek függ, milyen minőségben tartózkodtok itt!

...

A kastély állandó szobái közül az egyik a varázsló dolgozószobája volt. A helye Sinistrad hangulatának és igényeinek megfelelően állandóan változott. Ezen a napon a kastély felső részében volt.

A függönyöket széthúzták, hogy az ablakokon keresztül beszűrődhessen a Solarus fénye, mielőtt az Éjurak elfűjják a nap gyertyáját. A varázsló asztalán rajzok hevertek - azok a rajzok, amelyeket a fia készített a Fantasztikusról. Némelyik olyan részleteket ábrázolt, amelyeket Bane a saját szemével látott, a többi pedig olyan vázlat volt, amit a fiú Göreb elbeszélései alapján készített.

A rajzok jól sikerültek. Nem csoda: Sinistrad elmagyarázta Bane-nek, hogyan alkalmazzon mágia a munkája során. A fiúnak nem kellett mást tennie, mint hogy megjeleníti a képet az agyában, aztán átsugározza a kezébe, amely így szinte magától húzta meg a vonalakat.

A varázsló elmélyülten tanulmányozta a rajzokat. Hirtelen halk ugatást hallott. Felkapta a fejét.

- Mit keres itt ez a kutya?

- Szeret engem - mondta Bane. Letérdelt, magához ölelte az állatot. - Mindenhol követ. Jobban szeretsz pajt, mint Haplo. Igaz?

A kutya vigyorogva csapkodta a farkával a padlót.

- Ebben ne legyél ennyire biztos. - Sinistrad fürkész pillantást vetett a kutyára. - Én nem bízom meg benne. Meg kellene szabadulnunk tőle. Régen a mágusok éppen ilyen állatokat használtak, ha ki akartak kémlelni valamit. A dőgeiket küldték el maguk helyett oda, ahová ők nem léphettek be.

- De Haplo nem varázsló. Ő csupán... egy ember.

- Olyan ember, akiben nem lehet megbízni. Egy ember csak akkor ilyen csendes és magabiztos, ha azt hiszi magáról, hogy kézben tartja a dolgokat. - Sinistrad a fiára nézett. - Nem tetszik nekem ez a gyengeség, Bane, amit felfedeztem benned. Kezdesz hasonlítani az anyádra. -

A gyermek lassan visszahúzta a kezét, felállt, és az asztalhoz sétált.

- Mi lenne, ha megszabadulnánk Haplótól? Akkor megtarthatnám a kutyáját, nem kellene aggódnod miatta.

- Érdekes ötlet, fiam - felelte Sinistrad szórakozottan. - Vidd ki innen ezt az állatot! Menj, futtasd meg, játszd vele!

- De apám, a kutya senkinek sem árt! Ha rászólok csendben marad. Látod? Már le is feküdt.

Sinistrad az állatra nézett. A kutya lihegve sandított fel rá. A szeme, értelmesen csillogott. A misztikus összeráncolta a homlokát.

- Nem akarom, hogy itt legyen. Bűzlik. Menjetek innen. Mindketten! Sinistrad felemelte az egyik rajzot, a másik mellé tartotta, és elgondolkodva megsimogatta az állat. - Vajon mire tervezték? Gigantikus. Óriási! Mi lehetett vele a Sartanok szándéka? Az biztos, hogy nem a vízgyűjtés.

- Azért termel vizet, hogy működtesse magát - mondta Bane. Felkapaszkodott az egyik székre. - Gőzre van szüksége ahhoz, hogy működjön a motorjai, és hogy megtermelődjön a számára életet adó elektromosság. A Sartanok ezt a részét... - Az egyik rajzra bökött. - ...valószínűleg azért építették, hogy a víz feljusson a Középsíkra. Az viszont biztos, hogy nem ez a masina fő feladata. Szerintem...

Bane az apjára nézett. A szavak ráfagytak az ajkára. Sinistrad hallgatott. Bane lassan lecsúszott a székről.

A misztikus szó nélkül folytatta a rajzok tanulmányozását.

Bane az ajtóhoz ment. A kutya felállt és követte - azt hihette, játszani indulnak. Az ajtó előtt a fiú megállt és visszafordult.

- Tudom mondta.

- Mit? - Sinistrad ingerülten felnézett.

- Tudom, mi Fantasztikus feladata, Tudom, mit kellene csinálnia. Tudom, hogy lehet megcsináltatni vele azt a dolgot. És azt is tudom, hogyan uralhatnánk az egész világot Rajzolás közben mindenre rájöttem.

Sinistrad a gyermekre meresztette a szemét. Bane arcában volt valami - talán a vonásai, talán a szája vonala, talán a szeme vagy a tekintet - ami Iridalt juttatta a varázsló eszébe.

Sinistrad a rajzokra mutatott

- Akkor beszélj!

Bane visszament az asztalhoz. A kutya is visszasompolygott. Levetette magát a varázsló lába elé.

ötvenedik fejezet

KOMORVAR, FELSŐSÍK

A láthatatlan csengők szava vacsorázni hívta Sinistrad vendégeit. A kastély ebédlője - amelyet a varázsló valószínűleg nem sokkal a vendégek érkezése után materializált - ablaktalan, tágas, sötét és hűvös helyiség volt. A hosszú tölgyasztalt porréteg takarta. A fehér vásznakkal letakart székek kísértetként álltak körülötte. A kandallóban nem égett tűz. A vendégek rosszkedvűen gyűltek össze, kényelmetlen érzésekkel küzdve várták a kastély urát.

Haplo az asztal fölé hajolt, fintorogva végighúzta az ujját a porrétegen.

- Már alig várom, hogy megízlelhessem az itteni ételeket - mondta.

A fejük fölött fények lobbantak az eddig árnyékokkal takart, óriási gyertyatartón meggyulladtak a gyertyák. Láthatatlan kezek felemelték a székekről a vászonlepleket. A por eltűnt. Az üres asztal hirtelen tele lett étellel - sült hússal, gőzölgő zöltségekkel, ropogós kenyérrel. A kelyhekben víz csillogott és bor vöröslött. A háttérből halk zene szólt.

Göreb hűledezve hátralépett; kis híján belezuhant a kandallóban fellobbanó tűzbe. Alfred majdnem elájult a rémülettől. Hugh hátrébb húzódott, gyanakodva nézte a szemük láttára lezajló csodát Haplo halvány mosollyal az arcán felkapott az asztalról egy buát(11) és beleharapott. A mély csendben a gyümölcs harsányan hersegett a foga alatt. Haplo letörölte az álláról a sűrű levet. Szép kis illúzió, gondolta. Sinistrad mindenkit meg tud bolondítani a színjátékával. A többiek csak azt fogják furcsállni, hogy egy óra múlva megint éhesek lesznek.

- Foglaljatok helyet! - jelent meg Sinistrad. Egyik kezével a székekre mutatott, a másikkal Iridal kezét fogta.

Bane az apjához sietett.

- Nem kedveljük a ceremóniákat folytatta a varázsló. Kedvesem... - Az asztalfőre vezette a feleségét, meghajolva segített neki elhelyezkedni. - Hogy kifejezzük hálánkat Sir Hugh mai segítségéért, őt fogom a jobbra ültetni - mondta Iridalnak.

Iridal elpirult, mereven az előtte lévő tányért nézte. Hugh leült a nő mellé; nem látszott rajta, hogy sértésnek

venné a dolgot.

- A többiek oda ülnek, ahová akarnak. Kivéve Görebet. Kedves uram, bocsáss meg - Sinistrad átváltott pecöknelyvre. - Megfeledeztem arról, hogy nem érted a nyelvünket. A fiamtól tudom, milyen erőfeszítéseket tettél ezen férfiak kiszabadítása érdekében. Gyere hát, ülj mellém, és mesélj magadról. Ne törődj a vendégekkel, a feleségem majd elszórakoztatja őket.

Sinistrad a hosszú asztal másik végében foglalt helyet. Göreb elvörösödve, zavartan leült a varázsló jobbára. Bane mellette telepedett le, Alfred rövid habozás után a herceg melletti széket választotta ki. Haplo átment a túlsó oldalra, Iridal és Hugh mellé.

Haplo szokásához híven csendes volt. Látszólag minden figyelmét az evésnek szentelte, de közben a többieket figyelte.

- Remélem, megbocsátjátok mai rosszullétemet - mondta Iridal. Hughnak és Haplónak beszélt, de közben egyre a férjét figyelte. - Időnként előfordul velem az ilyesmi.

Sinistrad az asszonyára nézett, és biccentett. Iridal a bérgyilkos felé fordult. Mosolyogni próbált.

- Remélem, nem vetted komolyan amit mondtam neked. Tudod, a betegségeim... A betegségeim miatt időnként ostobaságokat beszélek.

- Nem volt ostobaság felelte Hugh. - Komolyan gondoltad minden szavadat. Nem voltál beteg. Féltél.

Iridal elsápadt. A férjére sandított, nyelt egyet, és a boroskehely után nyúlt.

- Felejtsd el amit mondtam! Ha kedves az életed többé ne beszélj erről!

- Az életem kedves ugyan, de kétlem, hogy sokat érne. - Hugh lenyúlt az asztal alá, megfogta a nő kezét. - Legfeljebb csak akkor, ha téged szolgálhatlak, Iridal.

- Kóstold meg a kenyeret - kínálta Haplo a bérgyilkost. - Igazán jóízű.

Sinistrad mereven nézte a feleségét. Hugh kelletlenül eleresztette Iridal kezét, kivett a kosárból egy szelet kenyeret, és a tányérjára tette. Iridal úgy tett, mintha enne, de csak játszadozott a étellel.

- Akkor az én kedvemért tedd meg, hogy elfelejted amit hallottál tőlem!

- Úgysem mennék el ha tudom, hogy téged veszély fenyeget ezen a helyen.

- Ostoba! - Iridal kihúzta magát. Az arca rideggé változott. - Mit tehetnél te, egy ember, akiből hiányoznak a képességek! Mit tehetnél ellenünk? Tízszer erősebb vagyok nálad, tízszer jobban meg tudom védeni magam, mint te! Ezt jól jegyezd meg!

- Akkor felejtünk el az egészet. Hugh elvörösödött. - Azt hittem, bajban vagy...

- Az én bajom nem a te gondod, uram.

- Többé nem zaklatlak, hölgyem. Ebben biztos lehetsz.

Iridal nem válaszolt, szótlánul meredt a tányérjára. Hugh elszántan enni kezdett, ő is hallgatott.

Haplo az asztal másik vége felé fordult. A kutya Bane széke mellett feküdt, és olyan figyelmesen nézte a kétlábúakat, mintha abban reménykedne, hogy valaki odavet neki egy jobb falatot.

- Göreb, te nagyon keveset láttál a Középsíkból - mondta Sinistrad.

- Éppen eleget láttam. - Göreb bagolyszerű tekintettel pislogott ki a szemüvege mögül.

A pecök az elmúlt néhány hét során szemmel láthatóan megváltozott. Az élmények, a gondolatok, amelyek megfordultak a fejében, mintha lehántották volna róla álmatag idealizmusát. Láttá azt, aminek a hozzá hasonlók évszázadokon át nem lehettek tanúi; látta, hogy a pecök kiket tartanak életben a munkájukkal, és felfogta, hogy mindent ellenszolgáltatás nélkül teszik. Az első tapasztalatok fájdalmat okoztak neki, de a kín fokozatosan átalakult, haraggá változott benne.

- Éppen eleget láttam - ismételte. A mágia, a rengeteg szépség, a saját érzelmei olyan nagy hatást gyakoroltak rá, hogy semmi más nem jutott az eszébe.

- Lehetséges mondta a varázsló. - Őszintén sajnálom népedet. Mi itt, a Felsősíkon valamennyien átérezzük bánatokat és megértjük a haragokat. Úgy érzem, minket is felelősség terhel. Természetesen nem mi juttattunk titeket oda, ahol vagytok, de mégis.... Mi is hibásak vagyunk. - Sinistrad ivott egy korty bort. - Elvonultunk a világtól, mert elegünk lett a háborúskodásból, mert nem bírtuk nézni az emberi szenvedést és azt a rengeteg halált, amelyet a mohóság és a gyűlölet, okozott. Tiltakoztunk az erőszak ellen, és minden tőlünk telhetőt megtettünk megállításaért, de túl kevesen voltunk. Túl kevesen.

Sinistrad hangja sírós volt. Haplo szerette volna megdicsérni színészi képességeit, de inkább hallgatott. Iridal már felhagyott azzal, hogy evést színleljen, mereven ült a helyén, egyre csak a tányérját bámulta. Amikor biztos volt abban, hogy a férje minden figyelmét a pecöknek szentel lassan felnézett a mellette ülő férfira, majd a fiára pillantott.

Most először nézet egyenesen Bane-re. A szemét előtötték a könnyek. Gyorsan lehajtotta a fejét. Felemelte a kezét, és azt színlelve, hogy csak egy kósza hajtincset söpör hátra, megtörölte a szemét.

Hugh keze ökölbe szorult a dühtől és a fájdalomtól.

Hogyan sebezhetette meg a szerelem ezt a kővé keményedett szívet?, gondolta Haplo, de nem töprengett el a válaszon. Bosszantotta a dolog. Neki egy tetterős, kemény és határozott férfira volt szüksége. Azt hitte, Hugh lesz az ő embere, és... Tessék! A bérgyilkos most akár az életét is hajlandó lenne odadobni valami ostoba szerelmi ügy miatt.

Haplo megvakarta a jobb kezét, megigazította a kötéseit. Amikor az imént a baljával kenyérért nyúlt

kilátszott az egyik tetoválása. Szerencsére idejében észre vette, és a boroskupához szorította a kézfejét. A kenyérszeletet átvette a jobbja, gyorsan a tányérjára tette, majd vakarózást színlelve mindkét kezét visszahúzta.

- Iridal - kezdte Hugh -, nem tudom elviselni, ha szenvedni látlak...

- Miért törödsz velem?

- Nem tudom! Nem tudom! - Hugh közelebb hajolt a nőhöz. És azt sem tudom, a fiad miért fontos a számomra...

- Bort? - Haplo felemelte a kancsót.

Hugh bosszúsan rámeresztette a szemét, de nem szólt.

Haplo teletöltött egy kelyhet, Hugh elé tolta. A kehely alja a bérgyilkos kezéhez ért. Hugh megmozdította az ujjait. A kehely megbillent, és a bor - valódi bor volt - ráömlött az ingujjára.

- Mi az ördögöt...? - Hugh dühösen a Patryn felé fordult.

Haplo felvonta a szemöldökét, és jelentősegteljesen az asztal másik vége felé nézett.

Mindenki őket figyelte. Mindenki - Sinistrad is.

Iridal kihúzta magát. Az arca sápadt volt és merev, akár a márványszobroké. Hugh felemelte a kelyhet, ivott egy jókora kortyot. Utána olyan arcot vágott, mintha a varázsló véréből húzott volna le egy adagot.

Haplo elmosolyodott, és egy kenyérdarabbal Sinistrad felé intett.

- Bocsáss meg... Hol is tartottál?

A misztikus homlokráncolva folytatta.

- Éppen arról beszéltem, hogy rá kellett volna jönnünk, mi történt a pecökkal az Alsósíkon, és a segítségekre kellett volna sietnünk. - De nem tudtuk, hogy bajban vagytok. Elhittük a Sartanok által terjesztett meséket. Akkor még nem is sejtettük, hogy hazudnak...

Éles csattanás - az asztal körül ülők összerezzenek.

Alfred a tányérjára ejtette a kanalát.

- Miről beszélsz? Milyen mesékről? - kérdezte Göreb izgatottan.

- A Sartanok szerint a Szétválás után a te néped... A pecök, ugye, alacsonyabbak és zömökebbek, mint az emberek és az elfek... Szóval a pecök a saját érdekükben kerültek az Alsósíkra. Ezt mondták a Sartanok, most viszont már biztos, hogy csak azért küldték le oda őket, mert olcsó munkaerőhöz akartak jutni.

- Ez nem igaz! - Alfred most szólalt meg először a vacsora során.

Minden tekintet rásegeződött.

Sinistrad a kamarásra nézett. Az ajkán udvarias mosoly jelent meg.

- Nem? Te talán tudod, mi az igazság?

Alfred tar feje és nyaka is karmazsinvörösre színeződött.

- Én... Én tanulmányoztam a pecököket, és... - Elakadt a szava. Nyelt egyet, idegesen gyűrögetni kezdte az asztalterítő szélét. - Szerintem... a Sartanok komolyan gondolták azt, amit a pecök védelméről mondtál. Nem pusztán arról volt szó, hogy a tör-... izé... a pecök alacsonyabbak voltak, és ezért nagyobb veszély fenyegette őket, mint a magasabb fajokat. Arról volt szó, hogy a... pecök... kevesen voltak... Mármint a Szétválás után. Akkor a tör-... a pecök nagyon értettek a masinákhoz, meg a különféle szerkezetekhez. A Sartanoknak meg szükségük volt rájuk a masinájuk mellett. De a Sartanok sosem akarták... Ők sosem...

Hugh hirtelen előredőlt, a feje az asztalra koppant. Iridal sikítva felugrott a székéből. Haplo is felállt.

- Semmiség monda, és megfogta Hugh vállát.

Haplo a nyakába húzta a bérgyilkos karját, felemelte a székről a nehéz testet. Hugh keze a terítőt markolta. Amikor Haplo arrébb lépett vele a bérgyilkos maga után rántotta a terítőt. Felborultak a kelyhek, az egyik tányér a padlóra csattant.

- Jó ember, de nem bírja a bort. Felviszem a szobájába. Ti csak folytassátok nyugodtan.

- Biztos vagy benne, hogy jól van? Iridal idegesen topogott Hugh mellett. - Talán nekem is fel kellene mennem vele...

- Egy részeg ember elvesztette az eszméletét. Kedvesem, ilyen semmiség miatt igazán nem kell, aggódnod - mondta Sinistrad. - Vidd el innen! - nézett Haplóra.

- A kutyád itt maradhat? - kérdezte Bane, és megsimogatta az állatot, amely azonnal talpra ugrott amikor meglátta, hogy a gazdája elindul.

- Persze - vetette oda Haplo könnyedén. - Kutyá! Maradsz!

A kutya boldogan visszaült Bane mellé.

Haplo talpra állította a bérgyilkost. Hugh járni sem tudott. A Patryn az ajtóhoz vonszolta. A többiek a helyükön maradtak. Már senki sem foglalkozott azzal, amit Alfred mondott. Sinistrad a pecökre nézett.

- Ez a ti Fantasztikusotok... egyszerűen lenyűgöző! Most, hogy már rendelkezésemre áll egy hajó, azt hiszem, lemegyek a sikotokra, és megnézem magamnak. Természetesen minden tőlem telhetőt megteszek az érdekekben, és segítek a népednek felkészülni a háborúra...

- Háború! A szó visszhangra talált a teremben.

Haplo visszanézett az ajtóból. Göreb arca zaklatott és sápadt volt.

- Kedves pecök barátom, igazán nem akartalak felzaklatni! - Sinistrad kedvesen rámosolygott Göbre. - A

következő logikus lépés a háború. Azt hittem, éppen emiatt vagy itt... hogy támogatást kérj tőlem. Biztosíthatlak, népem mindenben segíteni fog a pecőknek.

Sinistrad szavai a kutya fülein keresztül jutottak el Haplóhoz, aki már a sötét, hideg folyosón botladozott a bérgyilkossal. A Patryn megállt, szétnézett; azt a folyosót kereste, amelyről a vendégszobák nyíltak.

A folyosó materializálódott. Néhány ajtó nyitva állt.

- Remélem, itt nincsenek alvajárók - mormolta Haplo részeg társának.

Haplo a kutya fülével hallotta, hogy az ebédlőben megzissen Iridal selyemruhája. Hallotta, hogy a nő széke csikorogva hátracsúszik a kőpadlón, és hallotta Iridal dühösen remegő hangját is.

- Ha megengeditek visszavonulok a szobámba.

- Talán nem érzed jól magad, kedvesem?

- Köszönöm. Jól vagyok. Iridal elhallgatott, majd hozzátette: - Későre jár. A fiúnak már ágyban lenne a helye.

- Igen, asszony. Majd én gondoskodom róla. Te ne fáraszd magad ezzel. Bane, kívánj jó éjszakát az anyádnak!

Hát, érdekes este volt. Hamis ételek. Álságos szavak... Haplo befektette az ágyába a bérgyilkost, rádobott egy takarót. Tudta, Hugh reggelig nem tér magához. Erős varázssal kábították el.

Haplo visszament a szobájába. Becsukta maga mögött az ajtót, a helyére tolta a reteszt. Pihennie kellett, háborítatlanul akart gondolkodni. Meg akarta emésztetni mindazt, amit a nap folyamán hallott.

A kutya fülén keresztül eljutottak hozzá a hangok. Lényegtelen szavak; a társaság feloszlott, a férfiak elköszöntek egymástól. Az ágyában heverő Patryn néma parancsot küldött a kutyájának, aztán nekilátott, hogy rendet tegyen a gondolatai között.

A Fantasztikus. Már akkor rájött, hogy mi a rendeltetése, amikor meglátta azokat a képeket a Mérnász-szobor kezében lévő szemgolyóban. Mérnász? Hiszen az egy Sartan volt!

Haplo újra maga előtt látta a képeket, látta az Ég Birodalmának vázlatát. Látta a szétszórt szigeteket, a kontinenseket, a halálosztó, ugyanakkor életet adó viharokat. Minden kaotikus volt, minden idegen volt a rendszerető Sartanoktól.

Mikor jöttek rá, hogy hibáztak? Mikor jöttek rá, hogy tökéletlen a világ, amit a Szétválás után teremtettek az emberek számára? Miután benépesítették? Akkor döbbsentek rá, hogy a csodálatos lebegőszigetek szárazak és kopárak, és képtelenek táplálni a rájuk telepített életet?

A Sartanok helyrehozták volna a hibákat. Minden mást rendbe tettek. Inkább szétrepesztették a világot, de nem hagyták, hogy azok uralják, akiket ők erre méltatlannak tartottak. A Sartanok építettek egy gépet, amely a mágiajuk segítségével egymáshoz hangolja a szigeteket és a kontinenseket. Amely rendet teremt a káoszban.

Haplo tisztán látta a képeket. A Fantasztikusból kiáramló iszonyatos erő megragadja a szigeteket és a kontinenseket, és a tervnek megfelelően sorba állítja, egymás alá és fölé helyezi azokat. Amikor aztán az elrendezés befejeződött letről feltör egy gejzír, amely minden élőlény számára biztosítja az élethez szükséges folyadékot.

Haplo megfejtette a talányt. Meglepőnek találta, hogy Bane is rájött a dologra. Most már Sinistrad is ismerte a titkot. Sinistrad, aki részletesen elmagyarázta a terveit a fiának - és a figyelmesen hallgatózó kutyának.

Elég elkattintani a Fantasztikus egyik kapcsolóját, és Sinistrad máris a világ urává válik.

A kutya felugrott az ágyra, odafeküdt Haplo mellé. Az álom határán lebegő Patryn lustán kinyújtotta a kezét, megsimogatta az állat fejét. A kutya elégedett morgással Haplo mellkasára hajtotta a fejét és becsukta a szemét.

Milyen bűnös ostobaság! gondolta Haplo. Megépítettek egy ilyen gépet, aztán odébbálltak, nem törődve azzal, hogy a Fantasztikus esetleg ambiciózus mentschek(12) kezébe kerül.

Haplo elképzelni sem tudta, miért csinálták. A Sartanok elkövettek ugyan hibákat, de nem voltak bolondok. Valami történhetett velük, mielőtt végrehajthatták volna a tervüket.

Valami... De mi?

Ez volt a legbiztosabb. jele annak, hogy a Sartanok már eltűntek a világból.

Haplo újra hallotta azokat a szavakat, amelyekre a Hugh eszméletvesztését követő felfordulásban talán csak a kutya figyelt.

A kutya kötelességtudóan közvetítette a gazdájának Alfred - szavait:

- Istennek hitték magukat. Megpróbálták helyre tenni a dolgokat. De valahogy mindig minden rosszabb lett.

ötvenegyedik fejezet

KOMORVÁR, FELSŐSÍK

- Apám, veled megyek Drevlinbe...

- Nem, és ne vitatkozz velem, Bane! Vissza kell térned a Középsíkra, hogy elfoglald a helyedet a trónon!

- De nem mehetek vissza! Stephen meg akar ölni!

- Ne légy ostoba, gyermek. Nincs időm ilyesmire. Ahhoz, hogy megörökölhessd a trónt Stephennek és a királynőjének meg kell halniuk. Erről majd én gondoskodom. A lényeg az, hogy valójában én fogok uralkodni a Középsíkon. Persze én sem lehetek egyszerre két helyen. Először az Alsósíkra kell Lemennem, hogy megjavítsam a masinát. Ne siránkozz! Ki nem állhatom az ilyesmit!

Bane fejében újra és újra megismétlődtek az apja szavai. Sinistrad hangja olyan volt, mint valami bosszantó éji bogár zümmögése, amely nem hagyja aludni az embert.

...valójában én fogok uralkodni a Középsíkon...

Igen? És hol tartanál most, apám, ha nem mutattam volna meg neked a sikerhez vezető utat?

Bane mozdulatlanul, a takaróját markolva feküdt az ágyában. Nem sírt. A könnyek értékes fegyverek a felnőttek ellen vívott harcokban. Stephennel és Anne-nel szemben sokszor hasznukat vette. Ugyanezek a könnyek így, amikor az ember egyedül van a sötétben, a gyengeség jelei. Legalábbis az apja ezt mondaná.

De mit törődik ő azzal, hogy mit gondol az apja?

Bane erősen markolta a takarója szélét. A szeméből kis híján Előtörték a könnyek. Igen, törődik azzal, hogy Sinistrad mit mond. Annyira fontos neki ez, hogy már szinte fájt...

Bane tisztán emlékezett arra a napra, amikor rájött, hogy az emberek, az ismerősei, a szülei csupán imádják, de nem szeretik. Egyszer kicselezte Alfredet, és beosont a konyhába, hogy édes süteményt keressen. Akkor történt, hogy egyszer csak berohant az egyik istállófiú. Zokogott és jajveszékelt - az egyik sárkány véletlenül megkarmolta. A szakácsnő és az egyik istállómester fia volt, alig valamivel idősebb Bane-nél. A sebe nem volt komoly. A szakács kitisztogatta, bekötözte, aztán az ölébe vette a gyereket. Megcsókolgatta, megsimogatta, megölegette, aztán amikor sikerült megvigasztalnia visszaküldte dolgozni. A fiú boldogságtól ragyogó arccal szaladt el. Az anyja törődése elfeledtette vele a fájdalmát, a félelemét és a sebet.

Bane a sarokból nézte végig a jelenetet. Egy nappal korábban ő is szerzett egy sebet: az egyik csorba kehely vágta meg a kezét. Óriási felfordulás támadt körülötte. Azonnal hívták Triant, aki gyógyfüveket hozott, meg egy pókhálót, hogy elállítsa a vérzést. A bűnös kelyhet összetörték. Alfred magánkívül volt amikor megtudta mi történt. Stephen király jó húsz percig üvöltözött a szerencsétlen kamarással; mintha ő tehetett volna a dologról. Anne királynő majdnem elájult a látványtól. Talán meg is teszi, ha nem vezetik el gyorsan a fiú közeléből.

Az „anyja” nem csókolta meg Bane-t. Nem vette az ölébe, nem derítette jókedvre, hogy elfelejtse a fájdalmát.

Bane úgy szerzett elégtételt magának az igazságtalanságért, hogy jól elverte az istállófiút. A végén természetesen szétválasztották őket, és Bane öröme a kölyök külön büntetést, kapott azért, mert megtámadta a herceget.

Azon az éjszakán Bane megkérte a toll-amulettet, amely halk, suttogó hangon szokott beszélni hozzá, megkérte, hogy magyarázza el neki, miért nem szeretik a szülei.

A hang elmondta neki az igazságot. Stephen és Anne nem a valódi szülei. Bane csak használni fogja őket egy darabig. Az igazi apja egy hatalmas misztikus. A valódi apja egy mesés birodalomban, egy csodálatos kastélyban lakik. Az igazi apja büszke a fiára, és már alig várja a napot, hogy találkozzanak, és azután örökre együtt maradjanak.

Nem. A hang nem mondott olyasmit, hogy „örökre együtt maradnak”. Ezt már csak Bane tette hozzá.

Nem én fogok uralkodni a Középsíkon!

Eleresztette a takarót, megmarkolta a toll-amulettet. Rántott rajta egyet. A bőrszík nem szakadt el. Bane dühösen elmormogott pár olyan szót, amit az istállófiútól tanult. Újra megrántotta az amulettet. Csak annyit ért el a dologgal, hogy a szík megvágta a nyakát.

A szeméből előtörték a fájdalom és a csalódottság könnyei. Felült az ágyban, és a fájdalommal nem törődve, zokogva addig rángatta a szíját, míg végül sikerült megszabadulni tőle

...

Alfred tétova léptekkel végigment, a folyosón. Sehogy sem találta a számára kijelölt szobát ebben a zavarbaejtő, furcsa palotában.

- Göreb a misztikus hatása alá kerül. Szinte látom a véres háborúkat, amelyekbe Sinistrad belerángatja a pecököket. Ezek fognak meghalni. És miért? Pusztán azért, hogy egy gonosz ember uralhassa a világot. Megállíthatnám, de... hogyan? Mit tehetek egyedül? Vagy talán nem is kellene megállítanom. Végül is éppen az zúdította a nyakunkba a tragédiát, hogy megpróbáltuk irányítani azt, amit jobb lett volna békén hagyni. Aztán itt van Haplo is. Biztosan tudom, hogy kicsoda, de... Mit tehetnék? Kell egyáltalán tennem valamit? Nem tudom! Nem tudom! Miért maradtam egyedül? Ez valami hiba eredménye? Vagy talán azért, mert meg kell tennem valamit? Ha igen, akkor mit?

A motyogva bolyongó kamarás egyszer csak Bane ajtaja előtt találta magát. A lelkét szaggató kétségek, a

bizonytalanság függőnként ereszkedtek a szeme elé, eltakarták előle a folyosót.

Megállt, megvárta míg kitisztul a látása. Bárcsak a gondolataim is tisztábbak lennének!

Szövetsuhogást hallott, aztán... A gyermek felsírt, utána káromkodni kezdett.

Alfred gyorsan végignézett a folyosón, és amikor biztos lett abban, hogy senki sem láthatja felemelte jobb kezét, és két ujjával egy rúnát rajzolt, az ajtóra.

A fa eltűnt, Alfred úgy látott keresztül az ajtón, mintha ott sem lett volna.

Bane a sarokba hajította az amulettjét.

- Senki sem szeret, és... Örülök neki! Én sem szeretem őket. Gyűlölöm őket! Mindegyiket! - A fiú végigvágta magát az ágyon, a fejére húzta a takaróját.

Alfred mély lélegzetet vett. Végre! Végre megtörtént! És éppen most, amikor már kezdett kétségbeesni. Ideje elhúzni a fiút Sinistrad vermének szélétől.

A kamarás előrelépett. Megfeledezett az ajtóról, egyenesen belerohant - a varázslat csak átlátszóvá tette vastag deszkákat, nem tűntette el őket.

Alfred kihúzta magát. Nem, nem én. Mi vagyok én? Egy szolga, semmi egyéb. Az anyja! Igen, az anyjára van szüksége!

...

Bane valami neszt hallott a szobájában. Azonnal becsukta a szemét és mozdulatlanná vált. A takaró alatt gyorsan letörölte a könnyeit.

Talán Sinistrad jött be hozzá? Talán meggondolta magát?

- Bane? - A hang szelíd volt és lágy.

Az anyja hangja.

A fiú alvást színlelt. Mit akarhat az anyja? Beszélni szeretne vele? Igen, biztos így van...

Újra a fülébe csengtek az apja szavai. Igen! gondolta határozottan. Én is beszélni akarok vele. Beszélni akarok az anyámmal! Eddig mindenki arra használt, hogy elérje amit akar. Most én fogom kihasználni az embereket!

Álmos pislogással kidugta a fejét a takaró alól.

A fiú szobájában materializálódott asszony az ágy lábánál állt. A testén fénycsíkok cikáztak, a belsejéből áradó világosság meleg sugarakkal simogatta végig Bane-t. A szoba többi részét sűrű árnyékok takarták. Bane az anyjára nézett.

Az asszony a fiára pillantott. A szomorú arcon rögtön látta, hogy Bane sírt.

Helyes! Vegye csak észre! Elő azokkal a könny - fegyverekkel!

- Ó, gyermekem! - Az asszony közelebb lépett a fiúhoz. Leült az ágy szélére, átölelte, magához húzta és simogatni kezdte Bane-t.

Jóleső melegség vette körül a fiú testét. Ahogy befészkelődött az anyja karjai közé komor gondolat cikázott végig az agyán. Az apám megkapta tőlem amit akart. Most az anyámon a sor. Vajon mit kíván?

A jelek szerint az asszony semmit sem akart. Iridal sírva, a fiú haját simogatva arról motyogott, mennyire hiányzott neki a gyermeke, mennyire vágyott már arra, hogy együtt lehessenek.

A fiúnak támadt egy ötlete.

- Anyám - mondta. Felnézett, az asszonyra meresztette könnyes kék szemét. - Veled akarok lenni, de apám azt mondta, el fog küldeni innen!

- El akar küldeni? Hová? Miért?

- Vissza a Középsíkra, - vissza azokhoz az emberekhez, akik nem szeretnek engem! - Bane megfogta és megszorította az asszony kezét. - Veled akarok maradni! Veled és apámmal!

- Igen - mormolta Iridal. Magához, húzta Bane-t, megcsókolta a homlokát. - Igen... Mint egy család. Mindig is erről álmodtam. Talán most sikerül végre. Őt talán nem menthetem meg, a gyermekét viszont igen. Nem taszíthat el téged, ha ilyen ártatlan vagy, ha így szereted. Ez a kéz... Megcsókolta, könnyekkel áztatta a fia kezét. -...ez, a kéz fogja letéríteni őt a sötét útról amin eddig haladt.

Bane nem értette a dolgot. Számára minden út egyforma volt. Egyik sem volt világos vagy sötét, mindegyik ugyanahhoz a célhoz vezetett: az emberekhez, akik azt teszik amit ő akar.

- Beszélj az apámmal! mondta Bane. Kicsúszott az asszony karjai közül.

- Jól van. Holnap megteszem.

- Köszönöm, anyám! Bane ásított egyet.

- Már aludnod kéne. - Iridal felállt. - Jó éjszakát, fiam. - Szelíd mozdulatokkal betakargatta a fiút, lehajolt, megcsókolta az arcát. - Jó éjszakát!

Iridal arcán megfakult a mágikus ragyogás. Felemelte a kezét, lehunyta a szemét. Összpontosított, aztán eltűnt a szobából.

Bane elvigyorodott a sötétben. Fogalma sem volt róla, hogy az anyja milyen hatást képes gyakorolni Sinistradra. Csak abból indulhatott ki, hogy Anne királynő áltatában - majdnem mindig - megkapta Stephentől azt, amit akart.

De ha ez nem jön be... Mindig van egy másik megoldás. Ahhoz, hogy ez a másik terv működjön át kell adnia valamit. Talán viszonzás nélkül. Valami olyasmit, amiről gyanította, felbecsülhetetlen az értéke. Persze körültekintően fog eljárni, de Sinistrad okos. Tatán megfosztja őt ettől a kincstől... de csak az nyerhet, aki mer.

Nem kell feladnia. Még nem. Nem fogják elküldeni. Az anyja majd gondoskodik erről.

Bane ravaszul elvigyorodott és lerugta magáról a takaróját.

ötvenkettedik fejezet

KOMORVÁR, FELSŐSÍK

Másnap reggel Iridal belépett a férje dolgozószobájába.

A fia és Sinistrad az íróasztal előtt ült. Bane rajzait nézegették: A kutya a fiú lábánál feküdt. Amikor meglátta Iridalt felemelte a fejét, és vidáman csapkodni kezdte a farkával a padlót.

Iridal megállt az ajtóban. Úgy érezte, minden álma valóra vált. Szerető apa, kedves gyermek... Sinistrad a jelek szerint nem sajnálta az időt Bane-től, elmélyülten tanulmányozta a fiú műveit. Abban a pillanatban, amikor meglátta a szőke hajtömeg mellett a kobaksapkás fejet, amikor meghallotta a szelíden mormogó hangokat, Iridal arra gondolt, hogy a fia és a férje valami olyasmivel foglalkozik; ami iránt Bane érdeklődik. Iridal egyszeriben mindent megbocsátott Sinistradnak. Úgy érezte, képes lesz elfelejteni a félelemben és szenvedéssel eltelt éveket, képes lesz kitörölni a memóriájából azt a sok rosszat, amit a férjétől kapott, ha...

Ha Sinistrad valóban úgy viselkedik Bane-nel, ahogy az egy apától elvárható.

Félénken előrébb lépett (hosszú évek óta nem tette be a lábát a férje szentélyébe); beszélni próbált, de csak valami fuldokló, hörgő hang tört ki a torkából.

A férfi felnézett, a fiú is felkapta a fejét. Az egyik tündöklő mosollyal pillantott Iridalra, a másik arca bosszúsnak látszott.

- Nos, asszony? Mit akarsz?

A valóssá vált álomkép megremegett, a fénylő ködöt szétszaggatta a férfi éles hangja; a pillátlan szemek metsző nézése.

- Jó reggelt, anyám - mondta Bane. - Megnézed a rajzaimat?

Ezt mind én csináltam!

- Ha nem zavarok... - Iridal elbizonytalanodva Sinistradra nézett.

- Gyere beljebb - mordult fel a férfi kelletlenül.

- Ó, Bane! Hiszen ezek csodálatosak! - Iridal felemelt néhány lapot, a nap felé fordította a rajzokat.

- Használtam a varázserőmet. Úgy, ahogy apám tanította. Arra gondoltam amit le akartam rajzolni, és a kezem magától mozgott. Nagyon gyorsan tanulom ám a mágiát! - mondta a fiú. Csillogó szemmel nézett fel az anyjára. Te is taníthatnál anyám, ha ráérsz. Meg apám is megmutathatna néhány dolgot, ha éppen van ideje....

Sinistrad leült. Nehéz selyemköntöse száraz denevérszárnyként zizegett körülötte. Az ajkán megjelenő rideg mosoly eltüntette Iridal lelkéből a reményt, a szép álom utolsó foszlányait. A nő a legszívesebben visszamenekült volna a szobájába, de Bane olyan kérlelő tekintettel nézett rá, hogy mégsem tette meg.

A kutya a mancsára hajtott fejjel feküdt, figyelmes tekintetét mindig arra fordította, aki éppen megszólalt.

- Mik... ezek a rajzok? - kérdezte Iridal. - Azt a nagy masinát ábrázolják?

- Igen. Nézd, ezt a részét „wombe”-nak nevezik. Apa azt mondja, ez a szó azt jelenti, hogy „anyaméh”. Állítólag itt született a Fantasztikus. Ez a másik, ez meg valami olyasmi, ami olyan erővel rendelkezik, hogy képes lenne egymás mellé húzni a szigeteket, és...

- Elég, Bane! - szólt közbe Sinistrad. - Ne tartsuk fel az anyádat, a... a vendégeinket kellene szórakoztatnia.

- Sinistrad olyan komoran nézett a feleségére, hogy az asszony fejében szilánkokra hasadtak és összekeveredtek a gondolatok. - Gondolom, nem ok nélkül jöttél ide, asszony. Vagy talán csak ellenőrizni akartad, hogy elfoglalt vagyok-e? Azért voltál kíváncsi erre, mert meg akartál győződni róla, hogy nem fogom megzavarni a csevegésedet, amit azzal a jóképű bérgyilkossal folytatasz?

- Hogy merészelsz...? Micsoda? Mit mondtál?

Iridal keze reszketni kezdett. Gyorsan visszatette az asztalra a rajzokat.

- Nem is tudtad, kedvesem? Egyik vendégünk professzionális gyilkos. Hugh, a Kéz. Így nevezi magát. Ha megengedsz egy kis élcet: vérfoltos ez a kéz... Gáláns bajnokodat arra bérelték fel, hogy megöljön egy bizonyos gyermeket. - Sinistrad megsimogatta Bane fejét. - Ha nem lépek közbe, asszony, a fiad sosem térhet haza. Egy kicsit összekuszáltam Hugh terveit...

- Nem hiszek neked! Ez lehetetlen!

- Tudom, megrázó éhény lehet rájönni, hogy egy olyan ember vendégeskedik nálunk, aki képes lenne álmunkban megölni minket. De nem kell aggódnod, megtettem a szükséges óvintézkedéseket. Hugh nagy

szívességet tett nekem azzal, hogy tegnap este leitta magát. Olyan részeg volt, hogy minden gond nélkül átvitethettem egy biztonságos helyre. A fiam szerint vérdíjat tűztek ki a fejére. És nem csak az övére: a fiam áruló szolgáljaért is jutalmat kapnánk. Az összeg elég nagy ahhoz, hogy finanszírozni tudjam belőle az Alsósíkban végrehajtandó terveimet... No de mondd el végre, kedvesem, miért látogattál meg minket?

- Ne vedd el tőlem a fiamat! - Iridal lélegzet után kapkodott; úgy érezte magát, mintha jéghideg vizet zúdíttak volna a nyakába. - Tégy amit akarsz. Nem próbállak megállítani, csak a fiamat ne vedd el!

- Épp a minap történt, hogy lemondta róla. Most pedig igényt tartasz rá. - Sinistrad megvonta a vállát. - Hölgyem, nem hagyhatom, hogy a fiú bármilyen módon megszenvedje, hogy naponta meggondolod magad. Nem törődhetünk a szeszélyeiddel. Bane-nek vissza kell térnie a Középsíkra, és el kell végeznie a feladatát... Azt hiszem, most az lesz a legjobb, ha elmész. Kellemes volt ez a kis beszélgetés. Gyakrabban sort keríthetnénk ilyesmire.

- Azt hiszem, anyám, hogy ezt a dolgot előbb velem kellett volna megbeszélned - szólt közbe Bane. - Vissza akarok menni! Biztos vagyok benne, hogy apám tudja, mi a legjobb számomra

- Igen. Biztosan tudja - motyogta Iridal. Megfordult és kivonult Sinistrad dolgozószobájából. Sikerként uralkodnia magán, csak az árnyékos folyosóra érve tört elő belőle a zokogás.

Ismét elvesztette a fiát...

...

- Ami téged illet, Bane - mondta Sinistrad, miközben összerendezte az asztalon a rajzokat, soha ne próbálkozz meg semmi ilyesmivel. Megbüntettem az anyádat, mert neki már ismernie kellene a szabályokat. Most már te is tudod, hányadán állunk. Ha szembeszégülsz velem megkapod a méltó jutalmadat!

Bane némán hallgatta a fenyegetést. Érdekesnek és izgalmasnak találta, hogy a változatosság kedvéért most olyasvalakivel kellett megmérkőznie, aki legalább annyira ügyes volt, mint ő. Nekilátott, hogy leossza a lapokat az új játszmahoz, méghozzá olyan gyorsan, hogy az apja ne vegye észre a csalást.

- Apám - mondta. - Lenne egy kérdésem. A mágiával kapcsolatos.

- Igen? - Sinistrad úgy érezte, sikerült visszaállítania a tekintélyét. Elégedettséggel töltötte el a fia érdeklődése.

- Egyszer láttam Triant, amikor valamit rajzolgatott. Valami jel volt... Olyan, mint egy betű. Amikor megkérdeztem tőle mit csinál, akkor idegesen rámnézett, gyorsan összegyűrte a papírlapot, és eldobta. Azt mondta, varázsolt, és jobban teszem, ha nem foglalkozom az ilyen dolgokkal.

Sinistrad elkapta a tekintetét a rajzokról, a fiára nézett. Bane fürkészőn nézett vissza rá, aztán magára erőltette azt a kíváncsiságálarcot, amit eddig mindig sikerrel alkalmazott. A kutya felült, a gyerek kezéhez nyomta az orrát - azt akarta, hogy Bane megsimogassa.

- Milyen volt az a bizonyos jel? - kérdezte Sinistrad.

Bane az egyik rajz hátoldalára felvázolta a rúnát.

- Ez volt az? - horkant fel Sinistrad. - Ezt a rúnamágiánál szokták használni. Ez a Triant bolondabb mint hittem. Hogy merte ez beleártani magát a legbonyolultabb mágiába?

- A legbonyolultabb? Miért?

- Azért, mert a rúnákat csak a Sartanok tudják megfelelően alkalmazni.

- A Sartanok! - A gyerek elcsodálkozott. Senki más?

- Nos, állítólag a Szétválás előtti világban a Sartanoknak volt egy halálos ellenségük... Egy olyan csoport, amely nagy hatalommal rendelkezett. Ezek a lények uralkodni akartak, nem voltak hajlandóak szolgálká válni. Patrónoknak nevezték őket. Ők is értettek a rúnamágia használatához.

- Biztos, hogy senki más nem alkalmazhatja ezt a mágiafajtát?

- Neked mindent kétszer kell elmondani? Figyelj, ha hozzád beszélek!

- Bocsáss meg, apám...

Bane biztos volt abban, hogy az ellenfele besétált a gondosan előkészített csapdába. Megkockáztatta a következő kérdést.

- És mit csinál ez a rúna?

Sinistrad a jelre nézett.

- Azt hiszem, ez a gyógyítás rúnája - mondta közömbösen.

Bane elmosolyodott, megpaskolta a kutya fejét. Az állat hálásan megnyalta a fiú ujjait.

ötvenharmadik fejezet

KOMORVÁR, FELSŐSÍK

A varázslat hatása nehezen múlt el. Hugh képtelen volt különbséget tenni az álom és a valóság között.

Egyszer csak arra lett figyelmes, hogy a fekete szerzetes mellette áll, és barátságtalanul végigméri.

- A halál ura? Nem, mi vagyunk az uraid. Egész életedben minket szolgáltál.

A fekete szerzetes átváltozott - már Sinistrad állt Hugh mellett.

- Miért nem engem szolgálatsz? Nagy hasznát venném egy ilyen embernek. El tudnád intézni nekem Stephen és Anne ügyét. Volkaran és Uylandia trónjára az én fiamnak kell felülnie. Ez a két hitvány alak útban van. Egy hozzád hasonlóan okos, tapasztalt ember könnyen megtalálná a módját, hogyan lehet félresöpörni őket... Most van egy kis dolgom, de később még visszajövök hozzád. Maradj itt, és gondolkozz az ajánlatomon.

Itt...

A nyirkos cella a semmiben volt, a falait a semmiből emelték. Sinistrad hozta erre a helyre. A bérgyilkos megpróbált ellenállni, de hamar feladta a hiábavaló próbálkozást. Nehéz a harc, ha az ember képtelen eldönteni, hol van a padló és hol a mennyezet, amikor úgy érzi, hogy elvesztette a lábfejét, és a lábszárában folyékonnyá váltak a csontok...

Sinistrad mágiát alkalmazott velem szemben.

Hugh halványan emlékezett rá, hogy közölte Haplóval: nem rugott be, hanem egy varázslat áldozatává vált. Haplo ekkor csak elmosolyodott, és azt felelte, jobban fogja érezni magát, ha alszik egy keveset.

Amikor Haplo felkel és rájön, hogy eltűntem, akkor... Igen. Akkor talán keresni kezd.

Hugh a fejére szorította a kezét. Lüktegett a homloka és a halántéka. Elátkozta magát. Hogy lehet ilyen ostoba? Haplo hiába indul a keresésemre, úgysem fog megtalálni. Ez a cella nem a kastély mélyén van, hanem... valahol máshol. Egy hosszú lépcsősoron lehet lejutni ide. Láttam a semmit, amiből létrejött az éjszaka bendőjében, a semmi közepén. Soha, senki sem fog rámtalálni. A halálom percéig itt fogok maradni.

Vagy addig, amíg idehívom Sinistrad mestert!

Miért is ne? Sokakat szolgáltam már, mit számít az, hogy újra elszegődöm valaki mellé? Vagy talán még jobb, ha maradok ahol vagyok. Ez a cella nem sokban különbözik az életemtől - hideg, rideg, és üres. Az életem falait én magam építettem fel. Pénzből... Bevonultam a saját életcellámba, és magamra zártam az ajtót. Én őriztem magam, én voltam a rab és a foglár. És működött a dolog. Semmi sem érintett meg. Fájdalom, szánalom, sajnálat, büntudat semmi sem jutott keresztül a falakon. Még arra is vállalkoztam, hogy pénzért megölök egy gyermeket.

Aztán a gyermek valahogy megszerezte a kulcsot.

De ez bűbáj volt. Varázslattal érte el, hogy megsajnáljam. Vagy ez csak kifogás? Nem, nem a varázslat hozta elő az emlékeket... Annak az időnek az emlékeit, amikor még nem zártam be magam a cellámba.

A varázslat csak azért működik, mert így akarod. A te akaratod táplálja. Már régen megtörhetted volna, ha valóban akarod. Fontos számodra ez a gyermek. Valld csak be! Törődsz vele, és a törődés egy másik láthatatlan, börtön.

Talán nem. Talán az volt a szabadság.

Hugh félálomban, kábultan és zavarodottan felállt a kőpadlóról, és a cella ajtajához lépett. Kinyújtotta a kezét és... Mozdulatlanná vált. Maga elé bámult. A kezét vér borította. A csuklója, az alkarja - egészen a könyökéig minden csupa vér volt.

Látta magát, és a nő is észre vette.

- Uram...

Hugh kimeredt szemmel fordult hátra. Ez most valóság, vagy látomás? Tényleg itt van, vagy csak az elméje űz belőle csúfot? Hugh pislogott. A nő nem tűnt el.

- Iridal?

A nő szemébe nézett és megértette, Iridal pontosan tudja mi történt vele. Lehajtotta a fejét, a kezére meredt.

- Tehát Sinistrad igazat szőtt - mondta Iridal. Te tényleg bérgyilkos vagy.

A szívárványszín szemek most szürkék, fakók voltak, a mélyükön nem csillogott fény.

Most mit feleljen? Iridal kimondta az igazságot. Mentegetőzhetne, mesélhetne Háromcsapás Nickről. Elmondhatná, hogy nem akart ártani a fiúnak. Elmondhatná, hogy azt tervezte, visszaviszi a kölyköt Anne királynőhöz. De ez semmit sem számított, ettől semmi sem változott meg. Igen, elvállalta a munkát, elfogadta a pénzt, és a szíve mélyén mindig is tudta, hogy képes lenne megölni a gyermeket.

Mit felelhetne?

- Igen - mondta végül.

- Nem értem! Ez rettenetes! Szörnyű! Hogyan töltheted azzal az életed, hogy embereket gyilkolsz?

Hugh elmondhatta volna, hogy a legtöbb ember akivel végzett megérdemelte a halált. Elmondhatta volna, hogy talán éppen ezzel mentette meg azoknak az életét, akiket az áldozata később megölt volna.

De ha ezt mondja, Iridal biztos megkérdezi tőle: Ki vagy te, hogy ítélni mersz?

Erre azt válaszolhatná: Másoknak miért van joguk az ítékezéshez? Kicsoda Stephen király, hogy kijelentheti, „Ez a lény elf, ezért halnia kell”? Kicsodák a bárók, akik kihirdethetik, „Nekem kell a föld, ami ezé az emberé. Ha nem adja ide halnia kell”?

Remek kifogások, gondolta Hugh. De csak kifogások. Magyarázatok. Elfogadtam a pénzt, és a szívem

mélyén tudtam, képes lennék megölni a gyereket.

- Ez most már nem számít - felelte.

- De igen! Mert egyedül vagyok. Ismét egyedül...

Iridal halkán beszélt. Hugh tudta, az utolsó szavakat nem neki szánta. A nő a cella közepén, lehajtott fejjel állt. Fehér haja eltakarta az arcát.

Iridal törődött vele. Megbízott benne, és talán éppen tőle akart segítséget kérni.

A cella ajtaja lassan kinyílt, napfény áradt be Hugh lelkébe.

- Iridal, nem vagy egyedül. Van valaki, akiben megbízhatok. Alfred jó ember, imádja a fiadat. - Jobban szereti, mint Bane megérdemli, tette hozzá gondolatban, majd fennhangon folytatta: - Alfred egyszer már megmentette a fiad életét. Akkor egy fa zuhant rá Bane-re. Ha meg akarsz szökni, ha magaddal akarod vinni a fiadat, Alfred a segítségedre lehet. Elvihet titeket az elf hajóhoz. Az elf kapitánynak pénzre van szüksége. Ha megfizeted, ha kivezérled az égboltból, elvisz titeket.

- Megszökni? - Iridal idegesen a cella falaira nézett, majd a kezébe temette az arcát. Nem Hugh cellájának fala vették körül; a saját börtönében volt.

Iridal is rab. Én nyitottam ki a cellája ajtaját, én vittem be hozzá fényt és levegőt. És most látja, hogy az ajtó újra rácsukodik.

- Iridal, én gyilkos vagyok. Rosszabb! Én pénzért öltem. Nem akarom mentesíteni magam. Nem keresek kifogásokat, de... De amit tettem az semmi ahhoz képest, amire a férjed készül!

- Tévedsz! Sinistrad még sosem ölt. Képtelen lenne ilyesmire.

- Sinistrad világháborút akar, Iridal! Ezek életét kívánja feláldozni azért, hogy valódi hatalomra teheszen szert.

- Nem értem... Ő éppen ami életünket próbálja megmenteni. A népünk életét!

Iridal a bérnyilkos meghökkenve arca láttán türelmetlenül legyintett. Dühös volt, mert arra kényszerítették, hogy elmagyarázza azt, ami pedig nyilvánvaló.

- Biztos már benned is megfogalmazódott a kérdés, hogy a misztikusok miért hagyták a Középsíkot és mindent, ami ott az övék volt. Miért váltak meg a hatalomtól, a gazdagságtól? Ő, tudom, miket beszélnek rólunk. Tudom, mert ezeket a szavakat éppen mi mondjuk ki először. Azt beszélnek, azért távoztunk, mert megundorodtunk a barbár életmódtól, az elfekkel vívott szüntelen háborúktól. Az igazság azonban az, hogy azért jöttünk el, mert nem volt más választásunk. Sorvadozott a mágikánk. Az emberekkel kötött házasságainkból született gyermekekben egyre gyengébb lett a varázserő: A mostani világunkon rengeteg varázsló él. Sokan vannak, de a legtöbbjük gyenge. Csak a tisztavérű misztikusok maradtak erősek. Fajunk további felhígulását akartuk elkerülni amikor úgy döntöttünk, hogy útra kelünk, száműzzük magunkat egy olyan helyre, ahol semmi sem...

- Ahol semmi sem szennyez be titeket? - kérdezte Hugh.

Iridal elpirult, az ajkába harapott. Lassan felemelte a fejét. Az arca büszke volt.

- Tudom, ezt most megvetően mondtad, de... Igen. Ez az igazság.

- De nem jött be a dolog.

- Az út nehéz volt, sokan meghaltak míg ideértünk. Sokan már itt pusztultak - el, még mielőtt létrehoztuk volna a hideg ellen védelmező, a levegőt biztosító mágikus kupolát. Aztán minden rendeződött. Gyermekeink születtek. Nem voltak sokan; a legtöbbjük korán meghalt. - Iridal arcáról leolvadt a büszkeség. Lehajtotta a fejét. - Bane nemzedékéből egyedül ő maradt életben. És most... a kupola omladozik. Az ég ragyogása, amelyet te olyan csodálatosnak találtál, a halált jelenti számunkra. Az épületek valójában nem léteznek, egy illúzió részei. Az emberek úgy tesznek, mintha egy nagy néphez tartoznának. Ha rájuk nézel nem jöhetsz rá az igazságra.

- Közel került hozzátok a halál, ezért vissza kell térnetek az alsó világra. De féltek, mert nem akarjátok, hogy kitudódjon mennyire legyengültetek - fejezte be Hugh a gondolatmenetet. - A fiad Volkaran hercege lett, és most királyként fog visszatérni.

- Királyként? Lehetetlen. Az ottaniaknak már van királyuk.

- Nem lehetetlen, hölgyem. A férjed fel akart bérelni engem. Meg akar szabadulni a királytól és a királynőtől, hogy aztán Bane... a királyi pár fia... megörökölhessen a trónt.

- Nem hiszek neked! Hazudsz!

- De igen, hiszel nekem. Látom az arcodon, hogy így van. Nem a férjedet véded, hanem magadat. Pontosán tudott, hogy Sinistrad mire képes. Tudod azt is, hogy mit tett, és hogy te mit nem tettél meg! Sinistrad nem ölt, de amikor megfosztotta őket a gyermeküktől nagyobb fájdalmat okozott annak a két középsíki embernek mintha kést merített volna beléjük!

A sötét, színtelen szemek megrebbentek. Iridal a bérnyilkosra akart nézni, de nem talált hozzá elég erőt.

- Sajnáltam őket. Megpróbáltam megmenteni a gyermeküket... Az életemet is feláldoztam volna, ha ezzel megmenthetem azt a kisfiút! És másokat is megmenthettem volna...

- Gonosz dolgokat vittem végbe, Iridal, de úgy látom hogy a cselekvés hiánya éppen annyira rettenetes mint az, amit én csináltam. Sinistrad hamarosan visszatér, hogy befejezze velem az alkudozást. Hallgasd végig, mire készül. Hallj mindent, és dönts el, milyen ember a férjed.

Iridal szótlanul meredt abérgyilkosra, aztán lehunyta szemmel megrázta a fejét. A következő pillanatban eltűnt. A béklyói túl nehezek voltak; nem bírt kiszabadulni.

Hugh visszaült a cella padlójára. Elővette a pipáját, a foga közé kapta, és a falakra bámult.

Sárkányszárny-séta.

Ha Sinistrad meglepetést akart okozni Hughnak váratlan megjelenésével, nem érte el a célját. Hugh felnézett rá. Nem mozdult, nem szólalt meg.

- Nos, Hugh? Döntöttél?

- Nem sokat kellett tépelődnöm. Hugh felállt, gondosan eltette a pipáját. Nem akarom ezen a helyen tölteni a hátralevő életemet. Vállalom, hogy elvégzem a munkát amit rábízol. Már ennél sokkal rosszabb dolgokat is tettem... Egyszer például pénzt fogadtam el azért, hogy megöljek egy gyereket.

ötvennegyedik fejezet

KOMORVÁR, FELSŐSÍK

Haplo a kastély folyosóin sétálgatott. Ráérősen lépkedett, legalábbis azok, akiknek feltűnt a jelenléte, akik ránéztek ezt hihették róla. Amikor senki sem volt a közelében folytatta a kutatást, és közben figyelemmel kísérte a többieket.

A kutya Bane-nel volt. Haplo minden szót hallott az apa és fiú között lezajlott beszélgetésből. A Patrynt váratlanul érte Bane különös, a rúnára vonatkozó kérdése. Szórakozottan megvakarta a kötés alatt a kezét, és eltűnődött, vajon a gyerek látta-e a tetoválásait. Az agyát erőltetve próbálta felidézni azokat a helyzeteket, amikor a kötése lecsúszhatott.

Vagy lehet, hogy ő követett el valamilyen hibát?

Hosszas tünődés után megállapította, hogy nem. Semmit sem rontott el. Semmit sem ronthatott el!

De akkor miről beszélt ez a gyerek? Az biztos, hogy az a Trian nevű mágusember nem próbálkozott meg a rúnavarázslással. Még egy ember sem lehet ennyire ostoba... Haplo végül úgy döntött, kár a gondolatait ilyen spekulációkra pazarolni.

Bane - aki mellett hűséget színelve mindig ott ügetett a kutya - kivonult az apja dolgozószobájából, és elindult, hogy megkeresse Alfredet. Talán majd kiderül valami a beszélgetésükből.

De addig is ideje lenne megnézni, hogy Göreb mivel foglalkozik.

A Patryn megállt a pecők szobájának ajtaja előtt, és végignézett a folyosón. Senkit sem látott. Az ujjával felrajzolt az ajtóra egy rúnát - a vastag fadeszkák átlátszóvá váltak. Haplo benézett. Az íróasztal mögött ülő pecők ebből semmit sem vett észre, ő ugyanolyannak látta az ajtót mint máskor.

Göreb írószerszámot kért vendéglátójuktól, és belemélyedt kedvenc elfoglaltságába: szónoklatot komponált. Vagyis komponált volna, mert nem nagyon ment neki a dolog. Haplo látta, még csak néhány szót írt a papírra.

A pecők a homlokára tolta a szemüvegét, a kezébe hajtotta fejét, és a mintás tapétával borított falra meredt. A okuláréja nélkül az egészből csak egy homályos, színes foltot látott.

- „Társaim a HVEB-ben... Nem. Ez így túlságosan szigorúan hangzik, és nem is mindegyik pecők HVEB-tag. „Társaim a HVEB-ben, és pecők...” A főművezető is ott lesz. A főművezető, a főkantor, a HVEB-tagok, a pecők... mindenki. Nna...! „Pecők testvéreim! Láttam a felső világot, és elmondhatom, tényleg gyönyörű... Göreb hangja ellágyult. - „...sokkal gyönyörűbb, mint bármelyikötök el tudná képzelni. És én...”, Nem! - Ingerülten megráncigálta a szakállát. - Ezt most megérdemeltem! - morogta, és visszapislogta a könnyeket, amelyeket a fájdalom csalt a szemébe. - Rezege most azt mondaná, hogy ostoba vagyok. Azt mondaná, hogy ennél sokkal jobbat is ki tudok találni. Na lássuk! „Kedves HVEB-tagok...”, Nem, jó, már megint nem jó! Megint kihagytam a főművezetőt!

Haplo letörölte a láthatatlan rúnát. Az ajtó újra olyan tömör lett, mint korábban volt. Ahogy továbbment a folyosón hallotta, hogy Göreb újra átfogalmazza a beszéd elejét. A pecők tudja, miről kell beszélnie, gondolta Haplo. Csak éppen nem találja a megfelelő szavakat, és nehezen szánja rá magát, hogy kimondja - a lényegét.

- Ó, Alfred! hát itt vagy? - Bane hangja a kutyán keresztül jutott el Haplóhoz. - Már mindenütt kerestelek.

- Elnézést, felség, de Sir Hughot kerestem...

Nem ő az egyetlen.

Haplo megállt a következő ajtó előtt, és benézett. A helyiség üres volt. Hugh eltűnt. Haplo nem lepődött meg ezen. Ha Hugh még él, az csak azért van, mert Sinistrad azt akarja, hogy szenvedjen a halála előtt. Vagy azért, mert Hughot felhasználva akar újabb fájdalmat okozni Iridalnak. Furcsa volt ez a féltékenységi ami erőtt vett Sinistradon. Főleg így, hogy gyakorlatilag nem, is törődött a feleségével.

- A nő Sinistrad tulajdona mormogta maga elé Haplo. Megfordult, visszament Göreb szobájához. - Sinistrad akkor is ilyen dühös lenne Hughra, ha kanállopáson kapja. Megpróbáltam megvédeni... Kár érte. Bátor fickó

volt. Használhattam volna. Most viszont, míg Sinistrad a bérgyilkossal foglalkozik, addig mi szépen eltűnhetnénk innen.

- Alfred... - Bane mézédés hangon beszélt. - Szeretnék szót váltani veled.

- Parancsolj, felség!

A kutya a fiú és a kamarás között ült le a padlóra.

Ideje lenne elindulni, gondolta Haplo. Nyakon fogom Görebet, visszaviszem az elf hajóhoz, aztán itt hagyjuk ezt a síkot. A varázsló nem tud majd kimozdulni innen. Megszabadulok ettől az egész felfordulástól. Visszaviszem a pecőköt Drevlinbe, aztán végrehajtom uram parancsait. Egyet kivéve. Azt kérte, vigyek neki valakit erről a világról. Hughra gondoltam, de ő most... Haplo sóhajtva legyintett egyet.

Uram ennek ellenére elégedett lesz velem. Az a világ is felforr, a katasztrófa vermének szélére tántorog. Ha minden jól megy, akkor elég lesz egy parányi lökés, és lezuhan. És azt hiszem, teljes nyugalommal kijelenthetem: itt nincs több Sartan...

- Alfred - mondta Bane. Tudom, hogy Sartan vagy.

Haplo szobormerevé vált.

Nem, ez nem lehet igaz. Valamit rosszul hallott. Éppen ez a szó volt az elméjében, amikor a fiú valami hasonlót mondott.

Haplo lélegzetviasszafojtva állt, és türelmetlenül arra gondolt, milyen jó lenne, ha le tudná fékezni a szívét. Ha nem dobogna mindent jobban hallhatna...

...

Alfred úgy érezte, mintha kirántották volna alóla a padlót, mintha pörögni kezdene körülötte a világ. A falak megdagadtak, a mennyezet lejjebb ereszkedett. Egy szörnyű, mégis áldott pillanatig arra gondolt, ismét el fog ájulni. Ám az agya ezúttal nem volt hajlandó kikapcsolni. Most kénytelen volt szembenézni a veszéllyel, kénytelen volt megoldást találni a problémára. Tudta, mindenképpen mondania kell valamit. Tagadnia kell a fiút állítását!

Fogalma sem volt róla, képes lesz-e megszólalni. Úgy érezte, az arcán valamennyi izom megbénult.

- Jól van Alfred - mondta Bane ravasz, önelégültséggel. - Semmi értelme tagadnod. Tudom, hogy így van. Szeretnék tudni, honnan tudom?

A gyerek rettenetesen élvezte a helyzetet.

A kutya felemelte a fejét és úgy nézett Alfredre, mintha értette volna Bane szavait, mintha arra várna, hogy jelet kapjon a támadásra.

A kutya!

Hát persze, hogy értette amit a fiú mondott. Ugyanúgy értette, ahogy a gazdája.

- Emlékszel arra, amikor rámsuhant az a fa? - kérdezte Bane. - Akkor meghaltam. Tudtam, hogy halott vagyok, mert ellebegtem és amikor visszanéztem láttam a saját testemet, ahogy ott feküdt a földön. Keresztüldöftek a kristályszilánkok! De aztán... mintha kinyílt volna egy óriási száj. Kinyílt és visszaszívott. Aztán felébredtem, és nem voltak sebeim. Végignéztam magamon, és ezt a jelet láttam a mellemen. - Bane felemelte azt a papírlapot, amire az apjának rajzolta le a rúnát. - Megkérdeztem az apámtól, hogy mi ez. Az mondta, egy rúna. A gyógyítás rúnája.

Tagadj! Neved! Mondd neki, hogy túl élénk a fantáziája! Mondd neki, hogy az egészet csak álmodta! Hogy elájult, amikor az a fa a fejére esett!

- Aztán ott volt Hugh is - folytatta Bane. - Tudom, hogy milyen mérget adtam neki. Azt is tudom, hogy meg kellett volna halnia. Meg is halt! Amikor összerogyott nem volt benne élet. Te hoztad vissza!

Ejnye, felség, ha Sartan lennék, miért szolgaként keresném a kenyeremet? Gondolod ezt tennem? Nem! Egy hatalmas palotában élnék, egész seregnyi embernek parancsolnék. Emberek hullának földre előttem azért könyörögve, hogy gyógyítsam meg a betegeiket, támasszam fel a halottaikat, sújtsam halálra az ellenségeiket...

- És most, hogy tudom rólad, Alfred, hogy Sartan vagy, nem tehetsz mást, segítened kell nekem. Az első dolog amit együtt tenni fogunk az apám megölése lesz. - Bane a tunikája alá nyúlt, és előhúzott egy tört.

Alfred azonnal felismerte. Hugh fegyvere volt.

- Nézd csak! Ezt az apám íróasztalában találtam. Sinistrad le fog menni az Alsósíkra. Lemegy, harcba küldi a pecőköt, megkaparintja a Fantasztikust, és elfoglalja a szomszédos szigeteket. Az övé lesz a teljes vízkészlet! Minden pénz, minden gazdagság az ő erszényébe fog vándorolni. És ez így nem fair. Az egész az én ötletem volt! Én voltam az aki rájött, hogyan működik a masina. Ó, ha már itt tartunk... Alfred, te valószínűleg mindent tudsz arról a gépről meg a működtetéséről. Így kell lennie, mert te és a hozzád hasonlók építettétek. Ebben is a segítségemre leszel.

A kutya Alfredre nézett, keresztülbámult rajta.

Túl késő. Most már nem tagadhatok. Alfred tudta, elszalasztotta a lehetőséget. Sosem járt valami gyorsan az agya, sosem reagált időben. Éppen ez volt az oka annak, hogy vész esetén az elméje leblokkolt. A tudata képtelen volt feldolgozni a bensőjében dúló konfliktusokat. Alfredben háború dúlt; az ösztönei (amelyek arra

buzdították, hogy védje meg magát és mindenki mást) csatáztak benne azzal a tudattal, hogyha megteszi a dolgot lelepleződik, és mindenki félistennek fogja tartani.

Félistennek, amikor korántsem volt az.

- Nem segíthetek neked, felség. Nem ölthetők ki életet.

- Ó! De muszáj megtenned. Nem lesz más választásod. Ha nem teszed, akkor elmondom az apámnak, hogy mi vagy. Aztán tudod mi lesz? Ő maga akar majd felhasználni téged. A saját céljaira.

- Neki is nemet fogok mondani, felség.

- Nem fogsz nemet mondani! Apám megöl, ha nem engedelmeskedsz neki. Lehet, hogy harcolnod kell majd vele. Te fogsz győzni, te vagy az erősebb.

- Nem, felség. Veszteni fogok. Veszteni és meghalni.

Bane döbbenet meredt Alfredre. Ez a lehetőség eddig még nem fordult meg a fejében.

- Nem halatsz meg! Sartan vagy!

- Mi sem vagyunk halhatatlanok.... Azt hiszem, éppen erről feledkeztünk meg.

A kétségbeesés ölte meg őket. A kétségbeesés, amit most Alfred is érzett; a hatalmas, súlyos teherként rájuk nehezedő szomorúság. Úgy gondolkoztak, úgy viselkedtek akár az istenek, és közben nem figyeltek a valódi istenek szavára. A dolgok kezdtek elromolni - a Sartanok legalábbis így látták -, ezért úgy döntöttek, hogy magukra vállalják a döntés felelősségét, hogy ezután ők fogják megállapítani, mi a jó a világnak, s mi nem. Döntenek, és a döntésüknek megfelelően cselekszenek. De valami más is elromlott; hiba csúszott a számításba, és a Sartanok arra kényszerültek, hogy megtegyenek bizonyos lépéseket a rend visszaállítása érdekében. Valahányszor helyrehoztak valamit elrontottak valami mást. Egy idő után a feladat túlságosan nagyra dagadt, a Sartanok pedig kevesen voltak. Rájöttek, végül megértették, hogy olyasmibe piszkáltak bele, amit békén kellett volna hagyniuk. De ekkor már túl késő volt...

- Meg fogok halni - mondta Alfred.

A kutya felállt, Alfredhez ment, a Sartan térdéhez dörgölte a fejét. Alfred lassan, tétován lenyúlt, megérintette az állatot, a meleg testet, végighúzta a kezét a selymes prém alatt keménylő formás csontokon.

Most mit csinál a gazdád? Mire gondol Haplo, hogy már tudja, ősi ellensége itt van, alig karnyújtásnyira tőle? Nem tudom, fogalmam sincs... Azt hiszem minden attól függ, hogy mi Haplo elsődleges feladata ezen a világon.

A kamarás elmosolyodott. Bane a mosoly láttán csalódott, bosszús arcot vágott. Alfred eltűnődött, vajon mit tenne Sinistrad ha tudná, hogy két félisten tartózkodik az otthonában.

- Lehet, hogy te felkészültél a halálra, Alfred! - mondta Bane ravasz vigyorral. - De mi a helyzet a barátainkkal? A pecökkal meg a Kézzelekkel meg Haplóval?

A kutya a gazdája neve hallatán csóválni kezdte bozontos farkát.

Bane előrelepett, a kamarás mellé állt. Megmarkolta a szolga vállát.

- Amikor elmondom az apámnak, hogy mi vagy, amikor elmondom neki hogyan jöttem rá a titkodra, akkor... Akkor Sinistrad rá fog jönni, hogy nincs szükségünk a többiekre. Nincs szükségünk sem az elfekre sem a hajójukra, mert te a mágiával bárhová el tudsz vinni minket. Nincs szükségünk Görebre, mert te meg tudod győzni a pecököket. Ha te mondd nekik, valóban harcolni fognak. Nincs szükségünk Haplóra... Haplóra soha nem is volt szükségünk. A kutyáját majd én magamhoz veszem. És nincs szükségünk Hughra. Apám nem fog megölni téged, Alfred. Azzal fog a markában tartani, hogy a többieket fenyegeti meg a halállal. Érted már? Te nem halatsz meg!

Igazat mond. Sinistrad rá fog jönni, hogyan kényszerítheti ki belőlem a cselekvést. A többiek... feleslegesek. Miattam. Feláldozhatóak... De mit tehetnék az érdekükben? Mit, agyilkoláson kívül?

- Az egészben az a legszebb - mondta Bane vihogva -, hogy a végén már apámra sem lesz szükség!

A Sartanok régi átká ért utol. Ha hagyom, hogy ez a gyermek meghaljon, akkor erre az egészre nem került volna sor. De nem hagyhattam.. El kellett játszanom az istent. Hittem, hogy van a gyerekben valami jóság, hogy meg fog változni... Ha másért nem, hát miattam! Azt hittem, képes vagyok megmenteni. Én, én, én! Minden Sartan valami hasonlót képzelt magáról. A saját képükre akartuk formálni a világot...

Alfred lassan, szelíden eltolta magától a kutyát és felállt. A szoba közepére ment, felemelte a karját és máskor egyetlen mozgású testét ingatva kecsesen táncolni kezdett.

- Alfred! Mi az ördögöt művelsz?

- Távozom, felség - felelte Alfred.

A levegő vibrálni kezdett Alfred körül. Nem hagyta abba a táncot. Rúnákat rajzolt a levegőbe a kezével, jeleket a padlóra a lábával

Bane hűledezve figyelte.

- Nem teheted! - zihálta. előrelepett, megpróbálta elkapni a Sartant, de a mágikus fal, amit Alfred felépített maga köré, túlságosan erős volt.

Amikor Bane hozzáért a falhoz halk reccsenés hallatszott. A gyermek sikítva visszarántotta megperzselt kezét.

- Nem hagyatsz el! Engem senki sem hagyhat el ha nem akarom!

- A varázslatod rám nincs hatással, Bane. - Alfred halkan, szinte szomorúan ejtette ki a szavakat. A teste

áttetszővé változott. - Soha nem is volt...

Egy szőrös test száguldott el Bane mellett. A kutya keresztülugrott a remegő burkon; és könnyedén lezökkent Alfred mellé. Felemelte a mellső lábait, és vicsorogva előrevetődött. A foga közé kapta a kamarás bokáját.

Alfred szellemszerűvé fakult arca eltorzult. Kétségbeesett rugdalózásba kezdett, megpróbálta kirántani a lábát a kutya szájából.

A kutya nem eresztette. Úgy vigyorgott, úgy nézett fel Alfredre, mintha azt hinné, az egész csak játék. Abbahagyta a vicsorgást, incselkedve morogni kezdett, és maga felé húzta Alfred lábát. A kamarás teste nem fakult tovább, miközben a küzdelem folyt lassanként visszanyerte eredeti színét és állagát.

Alfred körbe-körbe forogva szidta, lökdöste a kutyát. Az állat követte minden mozdulatát. A körme éles hangokat hallatva csattogott a köpadlón. Nem eresztette a prédát.

Kivágódott az ajtó. A kutya hátralesett, élénk farkcsóválásba kezdett, de még mindig nem nyitotta szét a száját.

- Tehát el akarsz menni, Sartan? - kérdezte az ajtóban álló Haplo. - Megszöksz? Úgy, mint a régi szép időkben?

ötvenötödik fejezet

KOMORVÁR, FELSŐSÍK

A folyosóról nyíló egyik szobában Göreb a papírhoz érintette az író toll végét.

- Népem... - kezdte.

...

Haplo már sokszor elképzelte, milyen lesz, ha találkozik egy Sartannal, eggyel azok közül, akik arra a pokoli helyre kényszerítették a népét. Elképzelte, milyen düh fog eluralkodni rajta akkor, ha létrejön egy ilyen találkozás, de...

De arra nem számított, hogy a haragja oly perzselő lesz, hogy kipurgál belőle minden más érzelmet. Ahogy erre az Alfred nevű, emberre, erre a Sartanra nézett újra maga előtt látta a támadó csaodint, a sebzetten, vérezve fekvő kutyát. Látta a szüleit, ahogy ott fekszenek, mozdulatlanul, holtan. Hirtelen alig kapott levegőt. Fuldoklott. Vakító, vörös és lángsárga vonalak jelentek meg a szeme előtt.

Lehunyta a szemét, megpróbált lélegzetet venni.

- Elmész! - hörgögte. - Úgy, ahogy a társaid, akik otthagytak minket, hogy elpusztuljunk abban a börtönben!

Haplo az utolsó szavakat összeszorított fogai között préselte ki magából. Bekötözött kezei a levegőbe emelkedtek, az ujjai karmokként görbedtek. Alfred előtt állt, a Sartan arcába bámult, amelyet mintha tűzaura vett volna körül.

Ha Alfred ebben a pillanatban elmosolyodik, ha az ajka csak megmozdul, Haplo azonnal megöli. Egy halvány mosoly elfeledtette volna vele az urát, a célját és a feladatát, a kapott parancsokat; semmire sem emlékezett volna a fejében lüktető düh miatt.

Alfred azonban nem mosolyodott el. Nem sápadt el a félelemtől, nem húzódott hátrébb. Nem mozdult, hogy megvédje magát. Megviselt arcán mélyebbek lettek a ráncok, a tekintete elkomorult, a szeme szomorúan csillogott.

- A börtönőr ment el - mondta. - A börtönőr... meghalt.

Haplo érezte, hogy a kutya a térdéhez nyomja a fejét. Lenyúlt, belemarkolt az állat vastag, puha szőrébe. A kutya idegesen felnézett rá, és szűkülve még közelebb húzódott hozzá. Haplo légzése könnyebbé vált, a látása kitisztult, az elméjében akadálytalanul haladhattak a gondolatok.

- Jól vagyok mondta. Mély lélegzetet vett. - Jól vagyok!

- Ez az jelenti - kérdezte Bane -, hogy Alfred nem megy el?

- Nem, nem megy el - mondta Haplo. - Legalábbis nem most. Addig nem, amíg fel nem készülök.

Amikor újra ura lett önmagának a Patryn a Sartanra nézett. Haplo arca nyugodt volt, a mosolya szelíd. Lassan egymáshoz dörzsölte a kezeit, visszahúzta a kézfeje a kötést.

- Meghalt a börtönőr? Nem hiszem!

Alfred habozott, megnyalta az ajkát.

- A néped... egész idő alatt azon a helyen volt?

- Igen, de ezt már rég tudod, nem? Ti akartátok, hogy így legyen!

...

Göreb semmit sem hallott a szomszédos helyiségben lezajló beszélgetésből. Megállás nélkül írt.

- Népem! Pecök! Jártam a felsőbb síkokban. Meglátogattam azokat a helyeket, amelyeket a legendáinkban mennyországnak neveznek. Tényleg gyönyörűek. Egész álló nap süt a nap. Az ég szikrázó és csodálatos. Az eső szelíden hullik alá, az időjárás nem olyan kegyetlen, mint nálunk. Az Éjurak árnyéka időnként eltakarja a világosság forrását, hogy az élőlények megpihenhessenek. Azok, akik ezeken a helyeken élnek házakban laknak, nem pedig hasznavehetetlenné vált gépalkatrészek belsejében, nem olyan üregekben, amelyekre a Fantasztikusnak pillanatnyilag nincs szüksége. Azok, akik ezeken a helyeken élnek szárnyas hajókon röpködnek a levegőben. Megszelídítették a szárnyas fenevadakat, amelyek elviszik őket mindenhová, ahová menni akarnak. Szépen és jól, boldogan élnek, és mindezt kizárólag nekünk köszönhetik.

- Hazudtak nekünk. Azt mondták, ők az istenek. Azt mondták, nekünk az a rendeltetésünk, hogy dolgozzunk értük. Megígérték nekünk, ha elég keményen dolgozunk, akkor esetleg méltónak találnak minket, és felvisznek bennünket a mennyországba. De ez is hazugság volt! Üres. Ígéret, amit sosem akartak valóra váltani!

...

- Nem ezt akartuk! - tiltakozott Alfred. Hinned kell nekem! És azt is el kell hinned, hogy én... mi... nem tudtuk, hogy még mindig ott vagytok! Csak rövid ideig, néhány évig, néhány nemzedéknyi ideig kellett volna ott maradnotok...

- Ezer év, ezer generáció... Csak néhányan maradtak életben. Hol voltatok? Mi történt?

- Mi... Megvoltak a magunk problémái. - Alfred lesütötte a szemét, lehajtotta a fejét.

- Együttérzést remélsz?

Alfred felkapta a fejét, a Patryn gúnyos vigorra húzódó szájára nézett, aztán sóhajtva elfordult.

- Velem jössz - mondta Haplo. - Visszaviszlek, hogy a saját szemeddel lásd, mit művelt a néped! És az uram feltesz majd neked néhány kérdést. Nem fogja egykönnyen elhinni... és én sem hiszem, hogy „a börtönőr meghalt”.

- Az urad?

- Egy nagy ember. Ő a leghatalmasabb a mi fajtánkból, aki valaha élt. Tervei vannak. Rengeteg terve van! Azt hiszem, szívesen beszél majd neked róluk.

- Tehát ezért vagy itt - mormolta Alfred. - Az ő tervei miatt... Nem, nem megyek veled. - A Sartan megrázta a fejét. - Önként soha! - Szelíd szeme mélyén dacos szikra lobbant.

- Akkor kényszeríteni foglak. Erőszakot alkalmazok, és... élvezni fogom!

- Ebben nem kételkedem. De ha titokban akarod tartani az ittlétedet... - Alfred mereven a Patryn bekötözött kezére nézett. - ...akkor nem vívhatok meg velem. A mi küzdelmünk olyan vad lenne, olyan mágikus erőket kellene alkalmaznunk, hogy azonnal kiderüljön, ki vagy valójában. A varázslók, akik ezen a világon élnek erősek és okosak. Ismerik a Halálkapu legendáját. Sokan, mint például Sinistrad és ez a gyermek is... - Alfred megsimogatta Bane fejét. - ...sokan rájönnének mi történt, és azonnal keresni kezdenék az átjárót, amelyen szerintük egy csodás világba lehet belépni. Az urad erre is felkészült?

- Úr? Miféle úr? Figyelj rám, Alfred! kiáltott fel Bane türelmetlenül. - Amíg az apám él senki sem mehet sehová!

A két férfi nem válaszolt a gyermeknek, nem is néztek rá. Bane rájuk meresztette a szemét. Felnőttek!, gondolta bosszúsan. Mindig a saját gondoljaikkal foglalkoznak, sosem törődnek velem!

...

- Végre felnyílt a szemünk! Végre láthatjuk az igazságot! - Görebet idegesíteni kezdte a szemüvege. Feltolta a homlokára.

- És az igazság az, hogy többé nincs szükségünk rájuk...

...

- Nincs szükségem rátok! - kiáltotta Bane. - Úgysem segítenétek. Egyedül fogom megtenni. - A tunikája alá nyúlt, elővette Hugh törét, tisztelettel végignézett rajta, óvatosan megsimogatta a pengébe vésett rúnákat. - Gyere! - vetette oda a Haplo mellett álló kutyának. - Te velem jössz!

A kutya a fiúra nézett, megcsóválta a farkát, de nem mozdult.

- Gyere! - mordult rá Bane. - Gyere, jó kutya!

A kutya oldalra döntötte a fejét, Halpóra nézett. Nyüszítve toporogni kezdett. A Patryn, aki még mindig a Sartanra meresztette a szemét, eltolta magát az állatot. A kutya még egyszer a gazdájára pillantott, majd lehajtott fejjel; hátracsapott fülekkel lassan Bane mellé oldalgott.

A gyermek az övébe tűzte a tört és megpaskolta a kutya fejét.

- Jó kutya vagy! Menjünk!

...

- Mindent összefoglalva csak annyit mondok... Göreb abbahagyta az írást, révetegen maga elé bámult. A tollról egy kövér tintacsöpp hullott a papírra. A pecök az orrára húzta a szemüvegét, megigazította, hosszú ideig mozdulatlanul ült, és a papírnak arra a pontjára meredt, ahová az utolsó szavakat kellett leírnia.

...

- Valóban megengedheted magadnak, hogy megküzdj velem? - kérdezte Alfred.
- Szerintem nem fogsz harcolni - felelte Haplo. Szerintem túl gyenge és fáradt vagy ehhez. Még ez a kölyök, akit annyit pátyolgattál, még ez is...
A gyerek említésére Alfred riadtan körülnézett.
- Bane? Hol van Bane?
Haplo türelmetlenül legyintett.
- Elment valahova. Ne próbálj...
- Semmit sem próbálok! Hallottad, mit akart tőlem! Kés van nála. Elment, hogy megölje az apját. Meg kell állítanom...!
- Nem. Nem! - Haplo elkapta a Sartan karját. - Csak gyilkolják egymást! Nem számít.
- Hát neked semmi sem számít? - Alfred keményen a Patryn szemébe nézett.
- Nem. Nekem csak az fontos, hogy a pecök fellázadjanak, és hogy Göreb biztonságban van a szobájában.

- Hol a kutyád? - kérdezte Alfred.

...

- ...csak annyi mondhatok... - Göreb íróttolla lassan, határozottan rajzolta a betűket. - ...hogyan harcolni fogunk! Pecök! Háború lesz!
Leírta. Elkészült a beszéddel.
Levette a szemüvegét, az asztalra dobta, aztán a tenyerébe hajtotta a fejét és sírni kezdett.

ötvenhatodik fejezet

KOMORVÁR, FELSŐSÍK

Sinistrad és Hugh a misztikus dolgozószobájában ültek. Már majdnem dél volt. A kristályablakokon keresztül éles fény ömlött a helyiségbe. Az ablak túlsó oldalán, mintha a vastag ködtakarón lebegnének, Újremény tornyai csillogtak - a városé, amely annak alapján amit Iridal mondott Hughnak akár a „Reménytelenység” nevet is kaphatta volna. Hugh eltűnődött, vajon az épületeket miatta helyezték-e el éppen ezen a helyen; vajon azért állnak-e a tornyok az ablak alatt, hogy rá hatást gyakoroljanak.

A kastély köré tekeredve, a napfényben ott aludt a higanyszínű sárkány.

- Nézzük, mi lenne a legjobb megoldás. Sinistrad vékony ujjával elgondolkozva dobolni kezdett az asztalon.
- A gyereket az elf hajón visszavisszük Djern Volkainba... Természetesen gondoskodunk róla, hogy az emberek lássák a hajót. Azután, amikor kiderül, hogy Stephen és Anne halott, mindenki azt hiszi majd, az elfek követtek el ellenük merényletet. Bane előadhat majd valami mesét arról, hogyan ejtették fogságba, hogyan szökött meg, és az elfek hogyan követték őt, hogyan ölték meg szeretett szüleit, akik megpróbálták megmenteni. Gondolom, el tudod intézni, hogy mindenki az elfekre gyanakodjon?

Hugh körül megmozdult a levegő. Úgy érezte, mintha valaki a nyakára fújna, mintha jeges ujjak érintenék meg a vállát. Iridal végrehajtotta a saját varázslatát. Jelen volt. Hallgatózott.

- Persze, mi sem könnyebb ennél! Számíthatunk a fiú együttműködésére? - kérdezte Hugh. Megfeszült a teste, de megpróbált úgy viselkedni, hogy ezt ne lehessen észrevenni rajta. Kíváncsi vagyok, gondolta, hogy mit fog tenni Iridal ezek után, hogy szembesült az igazsággal... - Nem látszik valami lelkesnek.

- Miatta nem kell aggódnod. Csak el kell magyaráznom neki, hogy neki is ez az érdeke, aztán mindent megtesz amit kérünk tőle. Amint megtudja, hogy hasznot húzhat ebből az egészből, szíves-örömezt vállalni fogja a feladatot. Ambiciózus fiú. Azt hiszi magáról, hogy még sokra viszi... Nem is ok nélkül. Elvégre az én fiam!

...

Iridal láthatatlanul állt Hugh mögött. Figyelt. Hallgatózott. Amikor meghallotta, hogy Sinistrad gyilkos merényletre készül furcsamódon semmit sem érzett. Az agya, a lelke már régen eltompult. Egyáltalán miért jöttem ide?, kérdezte magától. Semmit sem tehetek. Túl késő. Legalábbis nekem és Sinistradnak. Bane azonban még megmenthető. Hogy is van az az ősi Mondás? „Egy kis gyermek fogja vezetni őket. „Igen, Bane számára még nem vészett el a remény. Ő még ártatlan és tiszta. Talán... Igen. Egy nap talán ő fog megmenteni minket.

...

- Ah! Hát itt vagy, apám?

Bane belépett a dolgozószobába. Úgy tett, mintha nem venné észre, Sinistrad milyen rosszállóan néz rá.

A gyermek arcszíne megváltozott, olyan volt, mintha valami tűz lobogna benne. A szemében lázas fény csillogott. A háta mögött a kutya lépkedett. A körme éles hangot hallatva kopogott a kőpadlón. Idegesnek, boldogtalannak látszott. Könyörgőn Hughra pislantott, aztán a bérnyilkos háta mögé nézett. Olyan mereven bámult Iridalra, hogy a nő egy pillanatra megrémült. Keresztülfutott a fején, hogy esetleg elhibázott valamit, és mégsem sikerült láthatatlanná válnia.

Hugh kényelmetlenül feszengeni kezdett a székén. Bane forgatott valamit a fejében. Komor arc kifejezéséből ítélve ez a valami nem lehetett kellemes...

- Bane! Most dolgom van. Távozz! - mondta Sinistrad.

- Nem, apám. Tudom, miről beszéltetek. Arról volt szó, hogy vissza kell mennem Volkaranba. Így van? Ne kívánd ezt tőlem, apám! - A gyerek hangja hirtelen kedvessé vált. - Ne kívánd, hogy visszamenjek arra a helyre! Ott senki sem szeret. Egyedül lennék. Melletted akarok maradni! Megtaníthatnál a mágiaira. Megtaníthatnál repülni, én pedig mindent elmondok neked amit arról a nagy masináról tudok. Bemutathatnák a főművezetőnek, és...

- Elég a nyafogásból! - Sinistrad felállt. Megkerülte az asztalt, a fia elé állt. - Azt akarod, hogy elégedett legyek veled, igaz?

- Igen, apám... - A fiú hangja elcsuklott. Ezt szeretném a legjobban... És éppen ezért akarok melletted maradni! Te nem akarsz velem lenni? Hát nem ezért hoztál haza?

- Bah! Ostobaság. Azért hoztál haza, hogy végrehajthassuk a tervünk második fázisát. Bizonyos dolgok megváltoztak, de minden ami hasznunk van. Ami téged illet, Bane... Én vagyok az apád, ezért oda mész ahová küldelek, és azt teszed amit mondok. Most hagyj magunkra minket. Később behívatlak.

Sinistrad hátat fordított a fiának.

Bane ajka furcsa mosolyra húzódott. A tunikája alá dugta a kezét.

Amikor kivette egy törst tartott maga elé.

- Azt hiszem, már nem sokáig lesz az apám!

- Hogy merészelsz... - Sinistrad hátrapördült. Meglátta a gyerek kezében a törst. Hangosan felszisszent, majd a dühtől sápadtan felemelte a kezét, hogy végrehajtsa egy olyan varázslatot, amivel szétfoszlatja, semmivé változtatja a gyerek testét. - Még lehetnek fiam!

A kutya váratlanul előrevetődött, a fejét és a mellső végtagjait Bane hátához csapta, a padlóra döntötte a gyereket.

A tör kirepült Bane kezéből.

Valami láthatatlan dolog csapott le Sinistradra. Mintha kezek kapták volna el a csuklóját. A misztikus dühöngve birkózni kezdett a feleségével. A küzdelem közben megtört Iridal varázslata, a nő láthatóvá változott.

Hugh felugrott a székből. Felkapta a padlóról a törst, és kissé előredőlve várta a megfelelő alkalmat.

Ki akarta szabadítani a nőt.

Szabaddá akarta tenni a gyermeket.

A varázsló testén kékes villámok reccsentek. Iridal testét oldalra taszította egy iszonyatos, mennydörgő lökeshullám. A nő kábultan csapódott a falhoz. Sinistrad a fia felé fordult.

A kutya a gyerek elé vetette magát, és viczorogva, felemelt fejjel, fenyegetően hörögni kezdett.

Hugh lecsapott. A törst mélyen a varázsló testébe vágta. Sinistrad dühös, fájdalom kiáltást hallatott. A bérnyilkos kirántotta a sebből a pengét. A misztikus teste megremegett, áttetszővé változott.

Hugh már azt hitte, sikerült végeznie ellenfelével, ám a varázsló teste visszanyerte eredeti színét és állagát, a formája azonban... megváltozott. Sinistrad helyén egy óriási kígyó tekergett.

A kígyó feje villámként csapott Hugh felé. A bérnyilkos a hullóbe vágta a kését, de már elkésett. A kígyó Hugh tarkójába mélyesztette a fogait. A bérnyilkos agonizálva felüvöltött. A testében szétaradt a méreg. Még sikerült kirántania a törét, sikerült még egyszer mélyen a kígyóba döfnie.

A hulló vergődve csapkodott, a farkát a bérnyilkos lába köré csavarta. Mindketten a padlóra zuhantak.

A kígyó eltűnt. Sinistrad holtan feküdt a padlón. A lába még mindig a bérnyilkos lába köré tekeredett.

Hugh a hullára meredt, megpróbált felállni, de képtelen volt megmozdulni. Nem érzett fájdalmat, de minden erő kiszállt belőle.

Hugh...

A bérnyílkos ernyedten elfordította a fejét. A helyiségben koromsötét volt. Semmit sem látott.

- Hugh! Igazad volt. Az én bűnöm a tétlenség. És most már, késő... túl késő!

- A falon keletkezett repedésen keresztül vékony fénypászma merészkedett a szobába. Hugh arcába friss levegő csapott. Enyhe levendulaillatot érzett. Átdugta a kezét a cellája rácsai közt, kinyúlt a nő felé. Iridal is előretartotta a kezét a saját falai mögül, és addig nyújtózkodott, míg sikerült megérintenie Hugh ujjainak végét.

Aztán...

Megérkezett a fekete szerzetes, és kiszabadította Hughot.

ötvenhetedik fejezet

KOMORVÁR, FELSŐSÍK

A mély, dörgő hang alapjaiban megrengette a kastély falait. A zaj egyre erősebbé vált; olyan volt, akár a távolból érkező mennydörgés, amely egyre közelebb kerülve iszonyatos erővel megrázza az eget és a földet. Diadalmas üvöltés hasított a levegőbe.

- Mi a... - Haplo körülnézett.

- Elszabadult a sárkány! - mormolta Alfred. A szeme tágra nyílt a csodálkozástól. - Valami történt Sinistraddal!

- Az a dög mindenkit megöl a kastélyban! Én már harcoltam sárkányokkal. A Labirintusban sok van belőlük... És te?

- Nem, még soha. - Alfred a keserűen mosolygó Patrynra nézett. - Nem tehetünk mást, harcolnunk kell. Minden erőnket muszáj lesz latba vetni.

- Nem - felelte Haplo. - Igazad volt. Nem merem leleplezni magam. Nem szabad harcolnom, még akkor sem, ha az életemet kell megvédenem. Azt hiszem, Sartan, ezt a problémát egyedül kell megoldanod.

Megremegett a padló. A folyosón kivágódott az egyik ajtó, a nyílásban Göreb feje jelent meg.

- Ez éppen olyan, mint otthon - rikoltotta vidáman. A dörgésre, a reccsenésekre ügyet sem vetve könnyed léptekkel végigvonult a meg-megmozduló padlón. Felemelte a kezét, egy köteg papirost lobogtatott. - Nem akarjátok hallani a legújabb be-...?

A külső falak megrepedtek. Alfred és Göreb elvesztette az egyensúlyát, mindketten végigvágódtak a padlón. Haplo az egyik ajtóhoz tántorodott; a vastag falap reccsenve szakadt be mögötte. A falon támad repedés mögött megjelent egy szem. Vörösen csillogott, legalább akkora volt, mint az égen a nap. A sárkány gonosz pillantással belesett a bent rekedt áldozatokra. A dörgés bömböléssé változott. A sárkányfej hátrahúzódott, a pofa eltátódott. Fehér fogak villantak.

Haplo feltápáskodott. Göreb a hátán feküdt, a szemüvege széttörött a kőpadlón, bizonytalanul felült, és a szemüvege után tapogatózva a vörös szemű foltra, a sárkányra bámult.

Alfred ájultan hevert a pecők mellett.

Újabb üvöltés rázta meg az épületet. A kivillanó ezüstsínű nyelv villámként csapott le. Haplo tudta, ha a sárkány megöli őket akkor nem csupán az életét veszti el, de kudarcba fullad a terv is, ami miatt eljött ide. Nem lesz Göreb, hogy kirobantsa a pecők forradalmát. Nem lesz Göreb, hogy elindítsa azt a háborút, amely világméretű káoszt fog eredményezni.

Haplo letépte a kezéről a kötéseket. A padlón heverők fölé állt, keresztbe tette a karjait, a feje fölé emelte sigla-tetoválásos ökleit. Eszébe jutott, hogy egy ideje már nem látta a kuttyáját. Hova tűnhetett? Nem hallotta az ugatását, és...

És már semmit sem hallott. A sárkány bömbölése minden más hangot elnémított.

A bestia Haplo felé vetette magát. A pofája kitátva; jó előre felkészült rá, hogy a fogai közé kapja a zsákmányt.

Haplo nem hazudott: már korábban is küzdött sárkányokkal. A Labirintus sárkányaival, azokkal az irtózatosszerű mágikus erővel rendelkező lényekkel, amelyekhez képes ez a higanyszínű szálnalmas giliszta csupán. Az ilyen küzdelem során az a legnehezebb, hogy az embernek le kell győznie a saját ösztöneit, a helyén kell maradnia miközben a testében minden egyes sejt menekülésre biztatja.

Az utolsó pillanatban az ezüstsínű fej oldalra lendült, az állkapcsok összecsattantak. A sárkány hátrébb húzódott, gyanakodva Haplóra meresztette a szemét.

A sárkányok értelmes lények. Amikor megszabadulnak a mágikus igától összezavarodnak, és előnti agyukat a düh. Az első ösztönös gondolatuk az, hogy bosszút állnak a máguson, aki rájuk kényszerítette az akaratát. Ám annak ellenére, hogy a harag és a bosszúvágy irányítja őket, nem vesztik el a fejüket a támadás során. Nem, a sárkányok okosabbak ennél. Még ilyenkor is használják az agyukat...

Ez a higanyszínű sárkány már sokféle mágikus erővel találkozott életében, de ezek közül egyik sem

hasonlított arra, amivel most találta szemben magát. Nem látta, de érezte a férfit erős pajzsként körülvevő energiaburkot.

Acél? A sárkány képes átszakítani. Ha elegendő, idő áll rendelkezésére, még egy ilyen mágikus falat is képes ledönteni. De miért pazarolná erre az erejét? Miért bajlódjon éppen ezzel az emberrel, amikor vannak itt mások is? Mások, akiket sokkal könnyebb lesz felprédálni. Érezte a forró vér illatát. Még egy utolsó, kíváncsi pillantást vetet Haplóra, aztán ellebegett a férfi szeme elől.

- Vissza fog jönni. Megízleli a friss húst, és visszatér. - Haplo leeresztette a kezét. - Most mit tegyek? Fogom a pecőket, és elmegyek. Ezen a síkon nincs több tennivalóm. Mindent elvégeztem. Vagyis... majdnem mindent.

Újra hallott, és az is eljutott a tudatáig amit a kutyája hallott. Homlokráncolva, szórakozottan megdörzsölte a kezét. A hangokból ítélve a sárkány a kastély egy másik pontja ellen indított támadást. Iridal és a fiú még életben van, de már nem sokáig.

Haplo lenézett az ájult Sartanra.

- Ha akarnám, most beletaszíthatnálak az öntudatlanságba, és addig tartanálak ott, amíg kedvem tartja. Ha akarnám, most elvihetnélek uramhoz. De jobb ötletem van. Tudod, hová megyek. Rá fogsz jönni, hogy juss el oda. Magadtól fogsz eljönni hozzám. Végül is ugyanaz a célunk... Mindketten azt akarjuk kideríteni, mi történt a mieinkkel. Nos, régi ellenségem, most megengedem neked, hogy fedezd a visszavonulásomat.

Letérdelt Alfred mellé, megmarkolta a vállát, durván megrázta.

- Térj magadhoz, de pipogya fráter!

Alfred pislogni kezdett. Szédelegve felült.

- Elájultam, igaz? Elnézést. Ez már magától jön... Nem tudom megakadályozni.

- Elég! förmedt rá Haplo. - Egyelőre elűztem innen a sárkányt, de ha telezabálta magát vissza fog térni.

- Te... megmentetted az életemet! - Alfred hűledezve nézett fel a Patrynra.

- Nem a te életedet. Görebét. Csak véletlenül te is itt voltál. Ennyi az egész.

Éles gyermeki sikoly hasított a levegőbe. A sárkány üvöltése megrepsztette a tömör kőfalakat.

Haplo a bestia irányába mutatott.

- A fiú és az anyja még életben van. Jobb, ha sietsz.

Alfred nyelt egyet. A homlokán veríték gyöngyözött. Bizonytalanul felállt, reszketeg kézzel megérintette a mellén a tetoválást. A teste áttetszővé változott.

- Ég veled, Sartan! - mondta Haplo. Még találkozunk. Göreb! Jól vagy? Fel bírsz állni?

- A... szemüvegem! - Göreb felemelte a meggörbült drótkeretet, átdugta az ujját a kitört lencsék helyén.

- Nem érdekes - mondta Haplo. Felsegítette a pecőket. - Nem hiszem, hogy látni akarod a helyet, ahová most megyünk.

A Patryn egy pillanatra megállt, és összerendezte a gondolatait.

Szíts káoszt a síkon!

Rúnákkal teletetovált kezével megfogta Göreb kezét. Megtettem, uram. Most visszaviszem őt Drevlinre. Göreb lesz a pecők forradalom vezére. Ő lesz az, aki beletaszítja ezt a világot a háborúba!

Hozz el nekem valakit erről a síkról. Valakit, aki a tanítványom lesz. Valakit, aki hirdeti majd az ígét... az én ígétet! Valakit, aki betereli majd az engedelmessé váló birkákat a karánomba. Értelmes legyen, ambiciózus és.... tudjon alkalmazkodni.

Haplo elmosolyodott, és füttyentett a kutyájának.

...

Iridal lány korában már több sárkányt megszelídített, de azok jóindulatú lények voltak, és még akkor is végrehajtották volna a kapott parancsokat, ha nincs rajtuk a mágiajárom. Az a sárkány azonban, amellyel most kellett szembenéznie felszította benne a félelem lángjait. A rettenetes bestiát még iszonyatosabbá tette, hogy Sinistrad lovagolt rajta. Iridal a legszívesebben behúzódott volna cellájának egyik sarkába; a legszívesebben elbújt, elmenekült volna, ám...

A cella már nem létezett. A falak ledőltek, az ajtó nyitva állt, az ablakokról leszakadtak a rácsok.

Metszőn hideg szél csapott végig Iridal testén. Árnyakhoz szokott szemébe beledöfött a fény.

A tétlenség bűne. Késő volt, már semmit sem tehetett. Sem magáért, sem a gyermekért. Már csak a halálban találhatták meg a szabadságot.

A sárkány mennydörgőn üvöltött Iridal fölött. A nő dermedt egykedvűséggel nézte ahogy a feje fölött megnyílik a mennyezet. Por és törmelékdarabok, zuhogtak rá. A rés túlsó oldalán megjelent egy tűzvörös szem és egy villámszerű, hosszú nyelv. A nő nem mozdult.

Késő. Túl késő...

Bane az anyja mögött kuporogva, a kutya nyakát ölelve, tágra nyílt szemmel bámult a sárkányra. Az első rémült sikoly után egyetlen hang sem fért ki a torkán. Némán figyelt, megkövülten várt. A sárkány még nem érte el őket, még nem bírta keresztüldugni hatalmas fejét a kis résen. Ahhoz, hogy behatoljon kénytelen volt újabb falrészeket ledönteni.

A dühöngő, a vérszagtól eszelőssé váló éhes bestia gyorsan dolgozott.

A kutya hirtelen felkapta és oldalra fordította a fejét, az ajtóra nézett és nyüszíteni kezdett.

Bane követte a kutya pillantását, és meglátta az ajtóban álló alakot. Haplo intett neki, hogy menjen közelebb hozzá.

Haplo mellett Göreb állt, vaksin hunyorgott a törmelékesőben, elborzadva figyelt, bár nem sokat látott.

A gyermek felnézett az anyjára. Iridal megkövülten bámulta a sárkányt. Bane megrángatta a szoknyája szélét.

- Anyám! El kell mennünk! El kell bújnunk valahol. Segíteni fognak nekünk!

Iridal nem fordította el a fejét. úgy viselkedett, mintha nem is hallotta volna a fiú hangját.

A kutya nyüszített, a foga közé kapta Bane tunikájának szélét, megpróbálta az ajtóhoz húzni a fiút.

- Anyám! - kiáltott fel Bane.

- Menj, gyermek - mondta Iridal. - Rejtőzz el valahol. Jó ötlet...

Bane megfogta az anyja karját.

- De... Te nem jössz, anyám?

- Anya? Ne nevezz így. Nem vagy a gyermekem. - Iridal különös, réveteg nyugalommal nézett Bane-re. - Amikor megszületted valaki elcserélt... Menj, gyermek. - Úgy beszélt Banehez, mintha másvalaki fiához szólna. Fuss, bújj el! Nem hagyom, hogy a sárkány ártson neked.

Bane a nőre meredt.

- Anyám! - kiáltott fel újra, de Iridal elfordult tőle.

A fiú a nyakában lógó amulett után kapott. A toll... eltűnt.

Bane-nek eszébe jutott: ő tépte le magáról.

- Hozd ki! - csattant az ajtóban álló Haplo parancsa.

A kutya a gazdájához húzta a fiút. Bane látta, hogy a sárkány keresztüldugja a mennyezeten tátongó lyukon az egyik karmos lábát, lenyúl, és a préda után kap. A kőfalak leomlottak. A levegőbe emelkedő porfelhők eltakarták Bane elől az anyját.

...

A karmos láb lenyúlt - a meleg húst kereste, aminek a szagát a sárkány megérezte. A vörös szem belesett, a préda után kutatott. Iridal hátrébb húzódott, de a törmelékek beszórt, félig szétrombolt helyiségben egyetlen olyan zugot sem talált, ahol megbújhatott volna. Nem mehetett sehová, a mennyezeten lévő lyuk alatt kellett maradnia. Amikor a porfelhők leereszkedtek, és a sárkány újra látta az áldozatát, Iridal tudta, a bestia végezni fog vele.

Kétségbeesett igyekezettel a mágijára próbált összpontosítani. Lehunyta a szemét, hogy kizárja a tudatából a félelmetes látványt. Mentális hevedereket alkotott, amelyeket sorban a sárkány nyakára hajított.

A feldühített bestia üvöltve rándította félre a fejét. Kitépte a hevederek végét Iridal kezéből, és támadott. A láb lecsapott, a karmok mély sebet hasítottak Iridal karjára.

A mennyezet nem bírta tovább a ránehezedő terhelést. A nő körül jókora kötömbök csattantak a padlóhoz. Némelyik végighorzosolta a testét, egy óriási törmelékdarab pedig ledöntötte a lábáról. A sárkány diadalmas rikoltással lecsapott. A nő fuldokolva, levegő után kapkodva kuporgott a padlón. Az arcát a kezébe temette - nem akart szembenézni a halállal.

Iridal szinte türelmetlenül várta, hogy az éles, perzselő fájdalom szétáradjon a testében, a karnok belehatoljanak a húzába. Ehelyett azonban...

Valaki szelíden megérintette a karját.

- Ne félj, gyermek.

Iridal hitetlenkedve felemelte a fejét. Bane szolgája állt előtte. A csapott vállú férfi kopasz fejére márványpor tapadt, megmaradt néhány szürke hajtincse komikusan elállt a koponyájától. Bátorítóan mosolygott, aztán a sárkány felé fordult.

Alfred lassan, ünnepélyesen és kecsesen táncolni, és egyre erősödő, kántáló hangon énekelni kezdett. A kezével és lábával láthatatlan jeleket rajzolt a levegőbe. Jeleket, amelyeket azonnal elnevezett, amelyeknek a hangjával erőt adott. Jeleket, amelyek az elméjéből születtek, amelyeket a testével táplált.

A sárkány villámsnyelvéről égető sav csöpögött. A bestia meglepődött, megérezte a férfi mágiját és elbizonytalanodva hátrébb húzódott.

A visszavonulás csupán egy pillanatig tartott. A sárkány rövid megingás után újratámadott. Az élő hús illata, az éhség ösztönözte arra, hogy ismét lecsapjon; annak a másik varázslónak az emléke, a tőle elszenvedett megaláztatások serkentették arra, hogy bosszút álljon. Az állkapcsait csattogtatva lecsapott.

Iridal testét megrázta a rémület. Biztosra vette, hogy a sárkány kettéharapja a táncoló férfit.

- Menekülj! - sikoltotta.

Alfred felpillantott. Látta a veszélyt, a közelítő sárkányt, de azon kívül, hogy elmosolyodott és szórakozottan bólintott egyet semmit sem tett. A gondolatait a mágiaira összpontosította. A tánca felgyorsult, a kántálás hangosabb lett.

A sárkány tétován megállt. A pofáját nem zárta be, mozdulatlanul lebegett áldozata fölött. A feje oldalra mozdult, előbb balra aztán jobbra lendült. Mintha a kántálás ritmusára mozgott volna. A szeme hirtelen tágra meredt, és szinte csodálkozva bámult bele a semmibe.

Alfred tánca lelassult, a kántálás halkabb lett. Végül megállt és elhallgatott. Lihegve a sárkányra nézett. A higanyszínű bestia mintha észre sem vette volna. Kidugta a fejét a mennyezetbe ütött lyukon, és valami olyasmit bámult, amit rajta kívül senki sem láthatott.

Alfred a nő felé fordult, letérdelt mellé.

- Most már nem fog ártani neked. Megsérültél?

- Nem. Iridal nem vette le a szemét a sárkányról. Megmarkolta Alfred karját, rácsimpaszkodott. - Mit tettél vele?

- A sárkány most azt hiszi, hogy visszajutott az otthonába. Az ősi otthonába... Abba a világba, amelynek az emlékeit megőrizte. Földet lát maga alatt, eget maga fölött. Vízet lát, és látja a napot is, amely a sugaraival mindennek életet ad.

- Mennyi ideig tart ki a varázslatod? Örökké?

- Semmi sem tart örökké. Egy-két napig, talán egy hónapig... A sárkány egyszer csak pislogni kezd majd, és lerázza magáról a mágiát. Rá fog jönni, mi történt vele, de addigra már elmúlik a dühe, megszűnik a fájdalma. De ez nem érdekes. A lényeg az, hogy most nyugton marad.

Iridal csodálkozva a sárkányra nézett. Az óriási fej előre-hátra himbálózott a bestia úgy viselkedett, mintha valami nyugtató, zsongító, álmat és békét hirdető hangot hallana.

- Bezártad az elméjébe - mondta a nő.

- Igen - bólintott Alfred. - Ez a legerősebb börtön, ami létezik.

- Én pedig szabad vagyok - mondta a nő csodálkozva. - És még nincs túl késő. Még van remény! Bane! Kisfiam! Bane!

Iridal az ajtóhoz futott; utoljára itt látta a gyermekét.

Az ajtó eltűnt. A helyiség falai leomlottak, de a törmelékhalom elzárta Iridal elől a kijáratot.

...

- Anyám! A fiad vagyok! Én...

Bane megpróbált újra odakiáltani az anyjának, de a torkából feltörő zokogás beléfojtotta a szavakat. Nem látta a nőt; az egyik lezuhanó kötőmb eltakarta előle az anyját.

A kutya vad ugatással futkosott a fiú körül. Időnként a sarkába csípett, megpróbálta elterelni valahova. A sárkány iszonyatos üvöltést hallatott. Bane rémülten megfordult és rohanni kezdett. Már majdnem eljutott az ajtóhoz; amikor megbotlott valamiben. Lenézett.

Sinistrad teste...

- Apám? - suttogta a fiú. Lehajolt, reszkető kézzel lenyúlt. - Apám, bocsáss meg...

A halott szeme üvegesen, közömbösen bámult rá.

Bane hátratántorodott, elvesztette az egyensúlyát, és... Hugh teste volt az, amiben elesett. A bérgyilkosé, aki pénzt kapott azért, hogy megölje őt; aki meghalt azért, hogy ő élhessen.

- Ne haragudj - zokogta a gyermek. - Bocsáss meg! Ne hagyjatok egyedül! Kérlek benneteket... Ne hagyjatok egyedül!

Erős, teletetovált kezek ragadták meg. Felemelkedett a levegőbe.

Haplo az ajtóhoz vitte a félig kábult fiút, a pecők mellé állította.

- Mindketten maradjatok mellettem - parancsolt rájuk. Felemelte a kezét, keresztbe tette a karjait. A levegőben tüzes rúnák jelentek meg. A rajzolatok egymáshoz értek, de egyik sem takarta el a másikat.

A rúnák alakzatba rendeződtek, lángkörökkel átölelték a három alakot. Átölelték őket, fényükkel elvakították a szemüket, de kárt nem tettek bennük.

- Gyere, kutya! - Haplo fűtlyentett. A kutya vigyorogva, könnyedén átugrott a tűzfalon, a gazdája mellé szökkent. - Hazamegyünk.

epilógus

- És ez volt az utolsó eset, Nexus ura, hogy láttam a Sartant. Tudom, csalódott vagy, talán dühös is amiatt, hogy nem hoztam vissza. De tudtam, Alfred sosem engedné meg nekem, hogy elhozzam a fiút, vagy akár a pecőket. Ezt ő maga megmondta. Nem kockáztathattam, nem küzdhettem meg vele. Elég ironikus volt, hogy éppen ő fedezte a szökésemet. Alfred saját jószántából fog eljönni hozzánk, uram. Most, hogy tudja, kinyílik a Halálkapu, egyedül nem boldogul majd.

- Igen, uram, igazad van. Van még egy oka... A gyermeket keresi. Alfred tudja, hogy elhoztam a fiút. Mielőtt elhagytam Drevlint hallottam, hogy a Sartan és a fiú anyja, Iridal együtt keresték a nő gyermekét.

- Ami a fiút illeti, azt hiszem, elégedett leszel Bane-nel, uram. Van benne valami... Persze nagyon megrázta az, ami a kastélyban történt.... az apja halála, meg az a borzalmas sárkány-epizód. Eléggé magábaforduló lett, tehát légy türelmes vele, ha csendesnek látsz. Értelmes fiú, gyorsan megtanulja majd, milyen tiszteletet érdemelsz. Ahogy én is megtanultam...

- Most befejezném a történetemet. Amikor elhagytam a kastélyt magammal vittem a fiút és a pecöket az elf hajóra. Ott megtudtuk, hogy az elf kapitány és a legénysége a misztikusok fogságába került. Megegyeztem Bothar'ellel. Ráállt, hogy a szabadságáért cserébe visszavisz minket Drevlinre, aztán átadja nekem a hajóját.

- Bothar'elnek nem sok lehetősége volt, el kellett fogadnia az ajánlatomat. Tudta, vagy belemegy a dologba, vagy végeznek vele a varázslók... A misztikusok erősek, és mindent megtesznek azért, hogy elhagyhassák halódó síkjukat. Kénytelen voltam mágiát használni, hogy kiszabadítsam magunkat. Másként nem harcolhattunk volna sikerrel. Úgy varázsoltam, hogy az elfek ne lássák. Nem fedezték fel a rúnákat. Most azt hiszik, én magam is a misztikusok közé tartozom. Meghagytam őket ebben a hitükben...

- A bérgyilkosnak igaza volt az elfekkel kapcsolatban, uram. Rá fogsz jönni, hogy becsületesek, legalább annyira, mint az emberek, a maguk különös módján. Bothar'el teljesítette amit ígért, elröpített minket az Alsósíkra. A pecöket, Görebet hősként fogadták az övei. Most ő Drevlin főművezetője. E minőségben az első tette az volt, hogy támadást vezényelt egy elf vízszállító hajó ellen, amely megpróbált leszállni Drevlinen. Ebben segítséget kapott Bothar'el kapitánytól és a legénységtől. Az elfek és a törpék közösen támadták meg a hajót, elénekelték azt a különös dalt, amiről már, beszéltem neked, és sikerült maguk mellé állítaniuk az elfeket. Mielőtt elment Bothar'el elmondta nekem, hogy a hajót Reesh'ahn herceghez, a lázadók vezéréhez akarja vinni. Reményei szerint létre tud hozni egy szövetséget a rebellis elfek és a törpék között, a Tribus Birodalom ellen. Úgy beszélnek, az Uylandia-fürt királya, Stephen is csatlakozni fog hozzájuk.

- A legfontosabb az, uram, hogy az Arianusban-világháború dúl. Minden készen áll a megérkezésedre. Amikor úgy döntesz, belépsz az Ég Birodalmába, a háborútól megkínzott lények megváltóként fognak rádtekinteni.

- Ami Görebet illeti, ő... ahogy előre megmondtam... hatalmas vezér lett. A törpék neki köszönhetően megtalálták régi méltóságukat, a bátorságukat, a küzdőszellemüket. Göreb könyörtelen, határozott, semmitől sem fél. Álmodozásra hajlamos lelke, idealizmusa a szemüvegével együtt eltörött. Most már sokkal tisztábban lát, mint korábban bármikor. Sajnos elvesztette a kedvesét. Rezege sok időt töltött egyedül a Sartannal. Ki tudja, milyen furcsa eszmék kerültek a fejébe?

- Gondolhatod, uram, eltartott egy darabig, míg felkészítettük az elf hajót a Halálkapun való áthatolásra. Hogy zavartalanul dolgozhassam levittem a hajót és Bane-t a Terrel Mocsár lépcsőin, annak a helynek a közelébe, ahol az én hajóm lezuhant. Sokáig tartott, míg végrehajtottam a szükséges változtatásokat. A Fantasztikus sok mindenben a segítségemre volt. Közben a fülembbe jutott a hír, hogy a Sartan és a fiú anyja kutakodni kezdett. Egészen Drevlinig elutaztak. Szerencsére akkor már készen álltam az indulásra.

- Mélyálomba merítettem a fiút, és visszajöttem a Halálkapun keresztül. Ezúttal pontosan tudtam, milyen veszedelmekkel találkozom majd. Felkészültem rájuk. A hajó csupán kisebb sérülést szenvedett. Semmi komoly, időben ki tudom javítani a következő utazás előtt. Ha már itt tartunk, uram... Kiérdemeltem, hogy elküldj a következő küldetésre?

- Köszönöm, uram. A legnagyobb kegyben részesítesz. Most én mondanék tósztot. Igjuk meg ezt a buabort, Bothar'el kapitány ajándékát. Remélem, érdekesnek fogod találni az ízét. Úgy vélem, a következő küldetésünk sikerére kellene innunk abból, amit akár Arianus vérenek is nevezhetünk.

- A Halálkapura, uram, és következő állomásunkra, a Tűz Birodalmára.

Vége

Lábjegyzet

1: Az egyik páfrányszenű bokor kérgéből készített forró ital. A kérget jó fél óráig kell áztatni a felmelegített vízben. Az elfekre enyhe narkotikus hatást gyakorol, az embereket és a törpéket azonban pusztán megnyugtatja.

2: Az elf kifejezés jelentése: „hamóniában az elemekkel”.

3: Egyes vélemények szerint a Kir-szerzetesek rendje nem más, mint az Elf Árnyak egyik elkorcsosult, emberek között kialakult ága. A Kir-szerzetesek rendje titkos és zárt szervezet, nem hajlandó feltárni az eredetére vonatkozó tényeket. A legenda szerint a rendet egy csapatnyi embermágus alapította, akik rájöttek a lélek fogságba ejtésének titkára. A varázslók nem érték el a céljukat, de az általuk létrehozott rend fennmaradt. A rendbe közönséges emberek is beléphettek, olyanok, akik nem rendelkeztek mágikus képességekkel. Az idő múltával a szerzetesek célja fokozatosan megváltozott: már nem a lelkeket akarták fogságba ejteni, a halált imádták.

4: Az elfek általában ezen a megalázó néven emlegették az embereket.

5: Az elfek városaiban összegyűjtötték a hulladékot, és tier-vontatású szekerekkel minden hónapban átszállították a legközelebbi kikötőbe. Itt a szemét hordókba ketült, a hordókat feltették a vízszállító hajókra, amely aztán „ajándékként” levitték a sokat szenvedő pecőknek, akik nélkül a Középsíkon senki sem maradhatott volna életben.

6: Az emberek ezt a hangszert „csimpolya” néven ismerik.

7: A szót az emberek az elfek nyelvéből kölcsönözték.

8: A grenko ritka, nagy termetű vadállat. A legértékesebb része a foga. Ritkasága miatt az elf törvények szigorúan tiltják a vadászatát. Évente hullatja a fogát, amelyet bármely grenkobarlangban meg lehet találni. A fogak összeszedése nem könnyű feladat, mert a grenko évente csupán egyszer hagyja el lakhelyét, amikor párt keres magának, és ekkor is csak néhány napig van távol. Intelligens, jó a szaglása. Azonnal megtámad minden élőlényt amely bemerészkedik a barlangjába.

9: A névhez kapcsolódó toldalékok a rangot jelzik. A kapitány neve „el”-lel végződik, a hadnagyé „in”-nel. Egy olyan herceg, mint például Reesh az „ahn” toldalékot kapja a nevéhez.

10: Vaszazék, amelyben mágikus fényköveket tartanak. Világításra és melegítésre használják.

11: Az emberek által különösen kedvelt gyümölcs. Bíborszínű héja savanykás, rózsaszínű húsa élmélyítően édes. Az ínycsekek szerint a héjat együtt kell fogyasztani a hússal, és így a bua páratlan élvezetet nyújt. Az elfek nem szeretik, viszont a belőle készített bort egyenesen imádják.

12: A Patrynok és a Sartanok az olyanokat nevezik „mensch”nek, akik az övéknél kisebb mágikus erővel rendelkeznek. (pld: emberek, elfek stb.)